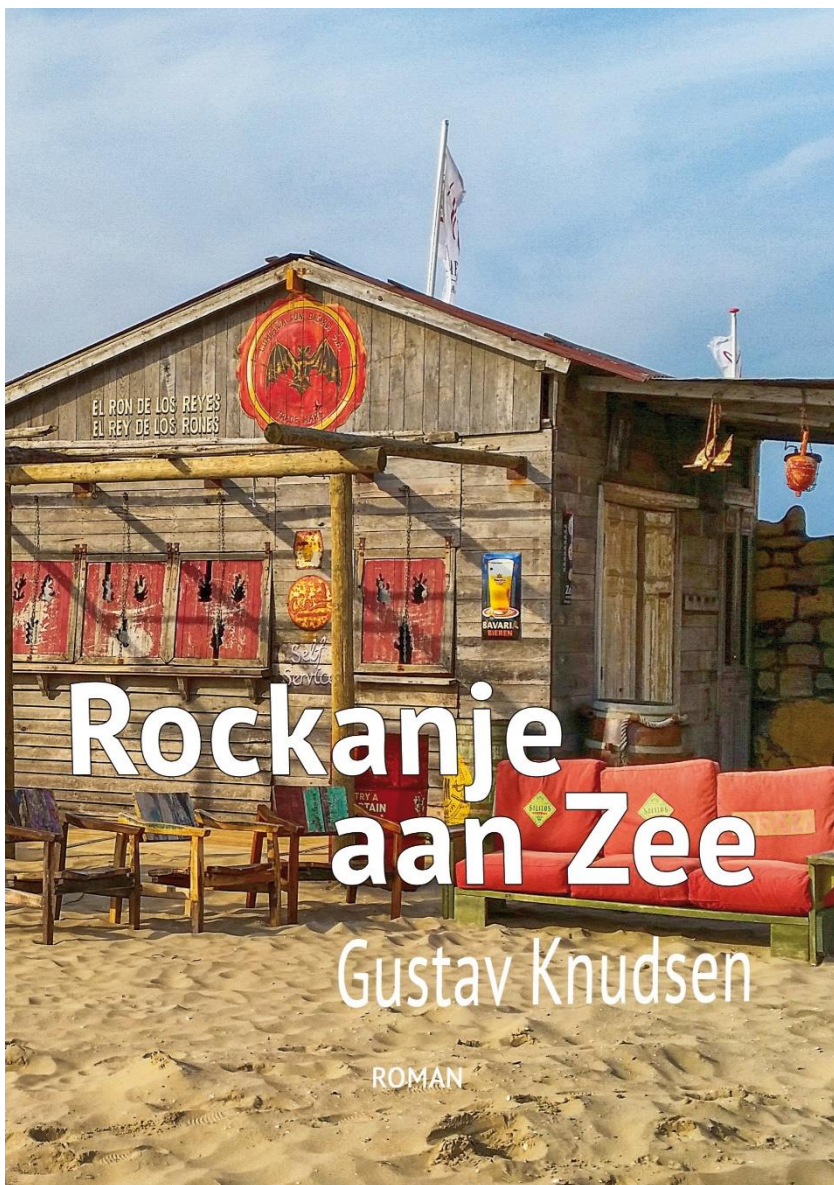

Rockanje aan Zee

Gustav Knudsen

ROMAN

De opmaat naar een reis door de jaren tachtig - een zeer onderhoudende coming-of-age roman die alle fasen van het opgroeien op een authentieke manier behandelt.

In het eerste boek in de serie begint de reis in het begin van de jaren '80 - een vormende en gedenkwaardige tijd voor de jonge Gustav, zelf een twintiger.

Alles in zijn eerste jaar in Nederland kwam met een ongekennde heftigheid op Gustav neer. De nieuwe baan op een raffinaderij in de Rotterdamse Europoort, zijn eerste flat, het open en liberale karakter van de Nederlandse ...

Gustav wordt met veel uitdagingen geconfronteerd. Vooral de impulsiviteit van een jonge man, die hij op 22-jarige leeftijd was, zorgt voor problemen die overwonnen moeten worden.

De hoofdrolspeler ervaart de wederwaardigheden van liefde, lust en verlangen. Telkens weer raakt hij verstrikt in de klauwen van deze drie begrippen, die nauw met elkaar verweven zijn.

Maar elk aspect op zich is al moeilijk genoeg om te analyseren en moet worden beheerst. Hoe moet dit werken als ze alle drie worden gecombineerd?

Hij beseft al snel dat zijn geliefde vriendin Astrid gelijk had toen ze hem zei: **"Situaties die je uit je leven zou willen wissen, maken je tot wie je bent. Vergeet dat niet."**

Gustav Knudsen

Rockanje aan Zee

Bibliografische informatie van de Duitse nationale bibliotheek: De Duitse nationale bibliotheek vermeldt deze publicatie in de Duitse nationale bibliografie; gedetailleerde bibliografische gegevens zijn beschikbaar op internet op dnb.dnb.de.

© 2023 - Gustav Knudsen
Productie en uitgever:
BoD - Books on Demand, Norderstedt

ISBN: 9783744852043

Proloog

Een harde klop op de voordeur en wanhopige kreten van "hulp" wekken me uit mijn sluimer. En dat wil wat zeggen, want mijn "slaapkamer" was op de eerste verdieping van een eco-alternatieve gedeelde flat, het "Project Niemandsland". Eerst was ik er niet helemaal zeker van of het gewoon een droom was, dus het duurde even voordat ik me realiseerde dat de waarneming "echt" was.

Uit bed, in mijn broek de trap af - door de ramen in het trappenhuis zie ik vlammen uit de binnenplaats slaan - ik haast me naar Armin's kamer, die ik ook abrupt uit mijn slaap wekt met mijn kreet "brand". Maar Armin is niet zo snel wakker en antwoordt slaperig "Ik heb geen vuur". "Man, kom uit de doos" roep ik naar hem, "er is brand".

Verder naar beneden, naar een soort "kantoor", of eigenlijk een combinatie van "kantoor", d.w.z. een bureau, een grote eettafel voor gezamenlijke maaltijden en een armoedige bank om op te hangen. Ik ging snel naar buiten de tuin op - en daar zag ik de puinhoop - Micha's caravan stond in brand. Maar er was geen teken van de persoon die om hulp riep.

Nou, hier in het kantoor was een telefoon - toen nog van het klassieke type met een kiesschijf, dat moet rond 1989 zijn geweest. Ik belde het alarmnummer 112 en meldde de brand met een verwoede beschrijving - de binnenplaats was niet toegankelijk voor grotere voertuigen, je moest vanaf de hoofdweg door een binnenplaatsingang rijden. Het "Project niemandsland" was oorspronkelijk het terrein van een of ander commercieel bedrijf.

Na mijn opgewonden beschrijving aan de alarmcentrale belde ik Micha, die toen bij zijn vriendin woonde, ik kan me haar naam echt niet herinneren. Het duurde een hele tijd voordat ze mijn telefoontje beantwoordde, geen wonder, het was "midden in de nacht", ik weet het niet, rond 4 uur 's nachts of zoiets.

"Micha moet onmiddellijk hierheen komen, zijn caravan staat in brand" zei ik verwoed aan de telefoon - voordat er vervelende vragen konden komen, had ik al opgehangen en haastte ik me terug naar buiten. Maar het was meer een heen en weer rennen zonder hoofd, ik was duidelijk overweldigd door de situatie.

"Wat moet ik doen", vroeg ik me af, want een paar dagen eerder had ik een kleine metaalwerkplaats opgezet op een steenworp afstand van de caravan. Er waren ook twee of drie grote gasflessen voor laswerk - met acetyleen en zuurstof - "oh jee, als het vuur zich uitbreidt worden het zeker raketprojectielen".

Ondertussen hadden andere bewoners zich ook op de binnenplaats verzameld, maar niemand wist echt wat te doen of wat niet te doen. En even later arriveerde de brandweer. Een enorme ophef en een lichtshow op de binnenplaats.

De incidentcommandant liet de situatie nogmaals aan hem beschrijven, op hetzelfde moment dat zijn collega's de brand begonnen te blussen - en gaf ons zeer streng en dringend het bevel om de plek te verlaten. "Ga weg, uit de weg" - een korte en onmiskenbare boodschap.

Daar stonden ze dan, alle "ecologen" en moesten toekijken hoe de brandweerlieden het vuur bestreden met chemische middelen - fuck alternatieve levensstijlen.

Micha was inmiddels ook gearriveerd en kon alleen maar toekijken hoe zijn caravan onder de blusmiddelen verdween en zichtbaar kleiner werd. Een echt hoopje ellende, zoals ze zeggen.

Maar nu moest ik zo snel mogelijk 'niemandsland' verlaten, ik was te overstuur en wilde mezelf niet blootstellen aan nog meer van deze chaos.

Ik haalde mijn mountainbike uit de voormalige industriële garage, waar plaats was voor een paar vrachtwagens. Maar ver kwam ik niet, want op de hoek, slechts een paar meter verderop, stond "Der Zumack", een soort ontbijtkraampje dat vooral bezocht werd

door ambachtslieden en andere werkende mensen. Vroeger was het een slagerij, maar nu werden er elke werkdag van 06:00 tot 09:00 broodjes geserveerd - verder niets.

Vrouwen met roze wangen stonden nog steeds achter de toonbank, net als in de tijd van de slager.

"Wat wil je?" Ik koos voor een "schnitzelbroodje" en een broodje met Leberkäs, wat niet moeilijk was gezien de keuze aan vleeswaren.

"Der Zumack" had broodjes met vooral vlees- en worstproducten, en ook niet al te zuinig belegd, heel ambachtelijk voor iets rond een mark fuffzisch, als ik het me goed herinner. Afhankelijk van het aantal broodjes waren er ook kleine plastic portiezakjes met mosterd. Dat was het, het beste alternatief waren kaasbroodjes. Helemaal niet voor "ecologen" - ik moet toegeven dat ik mezelf nooit echt tot deze groep heb gerekend.

Uitgerust met proviand ging ik op weg naar de nabijgelegen Volksgarten, een bijna honderd jaar oud park met enorme bomen en verschillende meren. Dit was absoluut de juiste plek om innerlijke rust te vinden.

Nog niet zo lang geleden werd de Volksgarten uitgebreid met het "Südpark" als onderdeel van de Federal Garden Show - het resultaat was een enorm parkgebied dat bijdroeg aan recreatie en de herontdekking van de natuur.

We maken een korte stop bij een van de ontelbare kiosken, kopen nog een paar biertjes en nemen dan de tijd om na te denken over wat er is gebeurd. Zo'n "ervaring" maak je tenslotte niet elke dag mee.

Natuurlijk had ik graag vrienden bezocht om over de brand te praten, maar het was nog zo vroeg - en de meesten moesten naar hun werk. Ik had op dat moment geen "echte baan", maar volgde een opleiding tot bouwbioloog aan het "Instituut voor Bouwbiologie" in Rosenheim. Ecologisch bouwen en wonen was "het onderwerp" in die tijd en ik dacht bij mezelf dat het niet

alleen een "goede zaak" was, maar ook een echt serieus alternatief voor conventioneel bouwen en de toename van min of meer twijfelachtige bouwmaterialen. Bovendien waren er toen vrijwel geen aanbiedingen en diensten in "onze stad", omdat alles nog heel nieuw was.

Het "niemandsland" bood me ook de perfecte gelegenheid om de behandeling en het gebruik van deze bouwmaterialen, waarvan sommige op een andere manier verwerkt kunnen worden, uit te proberen.

Het niemandsland bestond uit twee grote woongebouwen met meerdere verdiepingen en wooneenheden, een grote garage en opslagruimtes en een aangrenzende werkplaats. Het terrein was eigendom van de zoon van een grootgrondbezitter, die helemaal niet van commercie hield, maar liever nobele doelen nastreefde. Iedereen noemde hem Jonas, maar ik kwam er pas veel later achter dat hij een heel andere voornaam had, die hij nooit heeft gedragen.

Jonas had me genereus een kamer in de "gedeelde flat" ter beschikking gesteld, evenals de mogelijkheid om op de begane grond van het huis aan de hoofdstraat een winkeltje te beginnen voor de biologische bouwproducten die ik gaandeweg bij verschillende fabrikanten inkocht - en die ik ook te koop aanbood. Natuurlijk was het niet echt mogelijk om hiervan te leven, het was allemaal nog pionierswerk, want slechts een paar mensen waren geïnteresseerd in "ecologisch bouwen", laat staan dat ze het zich financieel konden veroorloven. Dus het was natuurlijk een welkome hulp dat je in "niemandsland" je quasi-huur kon betalen door middel van arbeid als een vorm van compensatie.

Jonas was eigenlijk "een coole kerel", ook al was hij - in mijn ogen tenminste - een beetje excentriek. Hij was in ieder geval een revolutionair en visionair, zoiets als de Rainer Langhans van onze stad. Zijn uiterlijk en zijn excentrieke manier van doen deden niet vermoeden dat hij uit een "rijke familie" kwam, maar deden eerder denken aan "Catweazle", het personage uit een tv-serie uit de jaren zeventig.

Bij een van de meren vond ik een mooi plekje in de Volksgarten en daar ging ik zitten, op zoek naar een bankje om mijn gedachten op te verzetten en het ontbijt te eten dat ik eerder had gekocht.

Natuurlijk was het niet echt de tijd om met "biertjes" te beginnen, maar de situatie verontschuldigde dat. Ze zeggen "geen bier voor vier uur" - maar ergens in de wereld was het waarschijnlijk al vier uur.

"Heren, wat een nachtmerrie", dacht ik bij mezelf, "wat had er kunnen gebeuren als we de brand niet hadden opgemerkt en de brandweer er niet vroeg bij was geweest". En ook dat ik had gebeld zonder na te denken - vooral dat ik Micha uit de slaap van zijn vriendin had gewekt. Dat was bijna het meest verrassende voor mij, want ik had al een tijdje ruzie met Micha nadat hij een ongeschreven wet had gebroken na vele jaren vriendschap tussen ons - "Sla nooit de vrouw/vriendin van je vriend". Sterker nog, hij had haar op de slechtst mogelijke manier versierd - daar zijn natuurlijk altijd minstens twee mensen bij betrokken - en geen van beiden had het lef om er iets over te zeggen tegen mij. Wat een klootzakken.

Dat was niet alleen heel pijnlijk, maar het samenwonen met mijn toenmalige vriendin werd ook ondraaglijk en absoluut gespannen voor een lange tijd. Mijn vriendschap met Micha kwam van mijn kant tot een abrupt einde, wie verbaast dat?

Maar wie kan liefde of verliefdheid weerstaan, slechts weinigen - en meestal zonder succes. En even later maakte ik zelf bijna dezelfde situatie mee toen ik verliefd werd op Andrea, die samenwoonde met Armin en zelfs samen een kind kreeg. Je bent gewoon overgeleverd aan je gevoelens en je moet ernaar handelen, nietwaar? Dus "niemandsland" was veel meer dan een eco-alternatieve manier van leven, meer als een biotoop voor mafkezen?

Terwijl dit door mijn hoofd spookte, kwamen er steeds meer herinneringen bij me op, want ik was toen tenslotte al bijna

10 jaar "goede vrienden" met Micha - en we hadden samen veel meegemaakt en "bekokstoofd".

Ik keek naar de eenden op het meer, observeerde de eerste vroege wandelaars, maar ook mensen op weg naar hun werk, de universiteit of ergens anders.

Het park lag tussen verschillende wijken in en was ideaal om snel de stad te doorkruisen. Je was ook ver weg van de drukke straten en had een beetje rust voordat de gekte en drukte van de grote stad je verwelkomde.

Na wat aanvoelde als een eeuwigheid - in werkelijkheid was het maar een paar uur - ging ik terug naar "niemandsland".

Mijn huisgenoten stonden nog steeds samen in een kring, nogal verlamd, te kijken hoe Micha de verbrande resten van zijn caravan opveegde. "Hé jongens, als jullie je handen zoeken, kijk dan eens in je broekzakken" waren mijn woorden, die ik had overgenomen van een van mijn toenmalige leraren. Omdat geen van mijn huisgenoten het werken echt had uitgevonden, was het beter dat anderen het deden.

Ik parkeerde mijn mountainbike en zonder erbij na te denken pakte ik een schep en liep naar Micha, die ongetwijfeld net zo verbaasd was toen hij zag dat ik samen met hem was begonnen met het opruimen van de oude caravan. We keken elkaar woordeloos aan - de band was groter dan de woede op elkaar.

Nadat het werk gedaan was, zaten we samen aan de koffie en rookten we samen een vette sigaret - zonder een woord te zeggen, dat wel - gewoon geen oude wonden openrijten, wat in deze situatie zeker niet op zijn plaats zou zijn. Hij was letterlijk in de war en had zeker andere dingen aan zijn hoofd dan praten over relatiestress en het verleden.

Achteraf gezien was dit het beste gedrag van ons allebei. Ik was blij dat mijn gevoel van vriendschap "automatisch" had gewonnen en hij was zeker net zo blij dat hij een blijk van steun en

vriendschap had gekregen. Zonder woorden, het hoort te gebeuren.

"Rockanje aan Zee"

Het was eind 1979 of begin 1980, ik had een jaar eerder mijn opleiding tot chemisch laborant bij een groot chemisch bedrijf afgerond en had daarna een korte tijd in het vak gewerkt. Tijdens mijn opleiding realiseerde ik me echter al snel dat dit helemaal niet mijn "roeping" was en daarom nam ik ontslag. Ik kwam meer op aanraden van mijn ouders in de leer - en in die tijd waren er genoeg leerplaatsen voor iedereen.

Toen ik eenmaal het leercontract op zak had, ik zat in groep 10, verloor ik zichtbaar mijn interesse in school, omdat ik 100% zeker was van een leercontract. In plaats daarvan genoot ik van de voordelen van het relatief recent ingevoerde schoolsysteem van "prestatievakken". Ik had voor "talen" gekozen, maar niet uit interesse in vreemde talen, maar meer omdat er maar één andere jongen in dit vak zat, Udo - en verder alleen meisjes, 28 in totaal.

Ik was toen 15 jaar oud, dus volop in de puberteit - en wat was een betere manier om dat te ontdekken en te ervaren dan in een groep met meiden.

Ik herinner me die tijd maar al te goed, met schoolreizen naar het buitenland - ze werden taalvakanties genoemd. Eerlijk gezegd was die tijd allesbehalve schoolstress, het was praktische seksuele opvoeding - op zijn best - de volledige keuze, telkens weer. Ik kon heel wat ervaringen opdoen. Het was vooral altijd iets nieuws omdat het anders was - een compleet nieuwe ervaring.

Tot die tijd kende ik vrouwenlichamen alleen van gezicht, in het buitenzwembad of in de corsetterie-afdeling van de Otto-catalogus. Tot die tijd kon ik me niet eens voorstellen welk plezier een vrouwenlichaam een jonge man, of liever een tiener, kon geven. De beslissing om toe te geven aan de verleiding van de vrouw was als een schaakspel tussen de hersenen en de penis. En de hersenen lieten de penis winnen. Of dat dacht ik toch. Maar dat bleek in de loop der jaren een misvatting te zijn. De hersenen laten de penis niet winnen, de penis wint altijd. En dat blijft zo, altijd.

Ik had mijn eerste seks echter niet met een meisje uit mijn schoolklas, maar met Anita, de dochter van een van mijn vaders collega's op het werk.

Mijn ouders waren "het huis uit" en we zaten samen op mijn tienerbed naar muziek te luisteren - Rory Gallagher was toen mijn favoriet. Binnen de kortste keren gingen we aan de slag, allebei extreem nieuwsgierig en gretig om het "andere" lichaam te verkennen. Het ging waarschijnlijk net zo als bij vele anderen, ik had al snel mijn eerste zaadlozing in een vagina. Misschien niet zo "bevredigend" voor Anita als voor mij, maar ik probeerde het goed te maken door met haar borsten en schaamstreek te rommelen, zeker nog wat onhandig.

Daarna verlieten we het huis van mijn ouders vrij snel weer, omdat we niet wilden dat iemand erachter kwam, maar anders hadden ze ons "een nieuwe scheur gegeven", zoals ze dat in de volksmond noemen.

We gingen wandelen in een nabijgelegen bos, en alleen daar namen we elkaar bij de hand, omdat we niet wilden dat iemand doorhad dat we "iets hadden". Daarna hebben we weer gevreeën in het bos, iets heerlijks.

Zelfs nu nog, als de gelijknamige hit van Costa Cordalis wordt gedraaid, denk ik af en toe terug aan Anita. Maar er was niets blijvends aan ons tweeën, niets echt serieus, alleen nieuwsgierigheid, die we snel bevredigden.

Nadat ik mijn baan als laborant had opgezegd, wist ik niet wat ik verder moest doen en dus probeerde ik allerlei korte baantjes, van hout snijden in een bouwmarkt tot verschillende ongeschoolde baantjes bij een uitzendbureau. Maar ik heb ook een korte tijd als winkelbediende gewerkt in de "Fachmarkt Runkel", in die tijd zoiets als "Rudi's Reste Rampe", een winkel die allerlei rotzooi verkocht voor in principe 1 mark. Dingen die de wereld niet nodig had en waarvan de meeste die 1 mark niet eens waard waren. Ik kon er niet echt lang blijven, ik kreeg al snel ruzie met de winkelmanager, "een rechtse klootzak", zoals de Beier zou zeggen.

Maar zelfs dat was het niet echt. Op een dag, na het werk, liep ik langs een kantoorpand en zag ik de personeelsadvertentie "Assemblagemedewerkers gezocht in Nederland".

Hé, dat zou wat zijn, werken in het buitenland. Ik was nu 21 jaar oud, precies het juiste moment om de wereld te verkennen. Zeker, ik had al wat "buitenlandervaring", maar dat was vooral beperkt tot de schoolvakanties die ik als kind bij mijn oma in België doorbracht. Later, op 16-jarige leeftijd, maakte ik mijn eerste zelfstandige reis om haar te bezoeken - op mijn brommer - het voelde alsof het dagen duurde en verdomd moeilijk was.

Dus de volgende ochtend ging ik naar het kantoor om te solliciteren. Ik had geen ervaring en geen voorkennis.

In het kantoor werd ik begroet door een vrouw die me vroeg om plaats te nemen en mijn persoonlijke gegevens in te vullen op een formulier. "Heinz, mijnheer Schmitz, heeft zo meteen tijd voor u," vertelde ze me. Ik keek haar verbaasd aan, wat ze opmerkte, en voegde eraan toe "Oh ja, we noemen elkaar allemaal bij de voornaam".

Na korte tijd werd ik gevraagd om Heinz in zijn kantoor te spreken. Een lange, gladde, goed geklede man - ik realiseerde me meteen dat de BMW 7-serie voor het huis van hem was, hij was precies zo'n soort man - en dat was ook zo.

"We werken voor een Nederlands bedrijf aan de Europoort in Rotterdam," begon hij meteen. "Het bedrijf houdt zich bezig met het onderhoud van raffinaderijen," voegde hij eraan toe. "Hoe zit het met jullie ervaring in industriële assemblage?" wilde Heinz weten.

Eerlijk gezegd moest ik "nul" toegeven. Maar dat kon hem niet schelen, "Ze zullen je daar alles leren. Je bent groot en sterk, dat is precies wat ze daar nodig hebben".

Hoe? Nergens verstand van, maar toch gekwalificeerd? "Dat is te mooi om waar te zijn," dacht ik bij mezelf. "Welke andere vaardigheden heb je? Spreek je Engels?" wilde Heinz weten. Was mijn keuze voor een vreemde taal op school dan toch nog ergens goed voor, behalve voor het versieren van meisjes?

"Ja", antwoordde ik, "en ik versta en spreek ook Nederlands, want ik heb de Belgische nationaliteit", voegde ik eraan toe. "Perfect, dat is perfect", antwoordde Heinz, "dat maakt het zeker makkelijker voor je". Na een korte pauze legde Heinz me precies uit wat de montageklus inhield.

"Op regelmatige tijdstippen worden de volledige raffinaderijsystemen na inspectie onderhouden, gedemonteerd en opnieuw gemonteerd. Defecte of verstopte onderdelen worden vervangen. En dat alles binnen een zeer strak tijdschema, want tijd is geld. En mijn partnerbedrijf is op zoek naar mankracht voor deze periode, meestal enkele maanden, waarin je op verschillende raffinaderijen wordt ingezet," legt Heinz uit. "Is dat iets voor jou, kun je dat voorstellen?"

Nee, dat kon ik me helemaal niet voorstellen, helemaal niet. Ik wist niet eens wat een raffinaderij was. "Ja, dat zou ik wel willen, maar hoe zou dat in zijn werk gaan?" antwoordde ik.

"Over drie dagen zien we elkaar hier weer, dan zullen andere collega's zich bij jullie voegen op de reis naar Rotterdam. Ik zal jullie allemaal de procedure en de vereisten uitleggen. Dus als je nog steeds geïnteresseerd bent, zie ik je dan".

Heinz nam afscheid van me met deze woorden. Terug op straat, nadat ik het kantoor had verlaten, moest ik mezelf even knijpen. Had ik dat gedroomd of was het echt gebeurd?

In de dagen voorafgaand aan de nieuwe ontmoeting dacht ik over talloze dingen na en schreef ik vragen op papier. Hoe zou ik in Rotterdam komen? Waar kan ik wonen? Welke werktijden? Welk salaris? En en en ...

Toen was het zover, de afspraak was gemaakt en ik ging op weg naar het kantoor, op weg naar Heinz. Toen ik het kantoor binnenkwam, stonden er al andere mensen te wachten.

Heinz nodigde ons allemaal uit in zijn kantoor, een paar stoelen werden klaargezet en we gingen zitten om naar zijn uitleg te luisteren. Na een korte begroeting en beleefdheid begon hij.

"Nou, het zit zo, je bent bij mij in dienst, maar je werkt vanuit Rotterdam en als er naar gevraagd wordt, moet je antwoorden dat je voor de Nederlandse pijpleidingbouwer werkt. Je voert montagewerkzaamheden uit, mijn man op locatie ontvangt je en legt dan alles uit wat belangrijk is. Hij krijgt altijd rechtstreeks instructies van de Nederlandse site manager, dus hij weet alles. Je kunt het beste altijd zeggen dat je een opleiding tot pijpfitter of metaalbewerker hebt gevolgd, snap je wat ik bedoel?" Hm, dat was een beetje vreemd, zeggen dat je iets bent wat je niet bent. Maar wat maakt het uit, Heinz weet hopelijk waar hij het over heeft.

Vervolgens beschreef hij in het kort wat we konden verwachten op het gebied van werk - het demonteren, schoonmaken, onderhouden en vervangen van systemen of systeemonderdelen en vervolgens de hele zooi weer in elkaar zetten, althans voor het grootste deel. Dat zou mogelijk moeten zijn. Wat dit precies inhield, realiseerden we ons echter pas "op locatie".

"Goed, nu een paar andere feiten voor jullie," ging Heinz verder. "Jullie accommodatie is geregeld, ik heb kamers voor jullie gereserveerd in een pension van mijn partner Henk in Rockanje aan Zee - dat is niet ver van Europoort - hij is op de hoogte van jullie komst en heeft alles geregeld. Over de kosten hoeft je je geen zorgen te maken, dat regel ik bij wijze van spreken als voorschot. Ik kom ook elke vrijdag een voorschot in contanten brengen, zodat je altijd "liquide" bent. Hij lachte om het woord 'liquide', misschien om de situatie te sussen of om onze zorgen weg te nemen.

In ieder geval liet hij geen twijfel bestaan over zijn soevereiniteit; het was niet de eerste keer dat hij zo'n toespraak hield, dat was meteen duidelijk.

Een van de anderen, Achim, vroeg "Hoe zit het met de werktijden en vooral het salaris?". De jongen naast Achim zei ook: "Ja, dat is een van de belangrijkste dingen voordat we iets ondertekenen". Zijn naam was Rainer en hij had nog meer vragen over "kleppen, leidingwerk, flenzen en wat weet ik nog meer". Wat bleek, hij was ook opgeleid tot pijpfitter, dus hij zat als het ware "in het vak".

"Zoals al eerder gezegd, worden de exacte procedures direct ter plaatse aan je uitgelegd, op voorwaarde dat je altijd fatsoenlijke werkkleding bij je hebt, vooral veiligheidsschoenen," antwoordde Heinz.

"De werktijden zijn 8 uur van maandag tot vrijdag, maar dit kan veranderen afhankelijk van de situatie. Hetzelfde geldt voor de tijden, of het nu ochtend- of late dienst is. In elk geval zijn de weekenden vrij", laat Heinz weten. "En over het loon - ik krijg 1200 mark per week betaald," zei Heinz, ongetwijfeld met opzet een langere pauze innemend.

Dat had hij goed gedaan, want met dit argument - "de week" - had hij nu iedereen "in de zak".

Wat, dat kon niet waar zijn, dat had ik nog nooit in een hele maand verdiend, of alleen maar in de buurt ervan. Dus ik was er, geen twijfel mogelijk, dat is bijna 5.000 mark per maand, ik ben nog maar begin 20 en dus ben ik direct de "koning van de wereld", financieel gezien.

"Natuurlijk zijn er nog je verblijfskosten, die rond de 200 tot 250 mark per week liggen, maar dat zal Henk je direct vertellen".

"Ja, de pot op met die muur", dacht ik bij mezelf, "er is nog een goede 900 mark over - een week - ik moet wel een

complete idioot zijn als ik het niet doe". En blijkbaar was ik niet de enige in de kamer met deze gedachte.

"Wanneer moet het beginnen? Wanneer begint het contract?" vroeg Achim, die zichtbaar onder de indruk was van het geld. Later bleek dat hij een getrainde tuinman was en dat het salaris een veelvoud was van zijn vorige salaris.

"Als we de contracten rond hebben, kunnen jullie volgende week maandag vertrekken," zei Heinz, "maar jullie moeten uiterlijk de zondag ervoor in Rockanje zijn," voegde hij eraan toe. "En wie van jullie heeft een auto?" wilde hij weten.

Achim nam contact op - dat hij een auto had en Rainer ook direct mee kon nemen, de twee waren blijkbaar vrienden. Dat is prima," legde Heinz uit, "de anderen zullen met de trein of iets anders naar Rotterdam moeten, "van daaruit kan een van mijn andere collega's, die al in Nederland is, jullie ophalen en naar Rockanje brengen.

"Kan ik misschien een lift van je krijgen?" vroeg ik Achim. "Natuurlijk, maar dan moet je wel iets bij het benzinetarief optellen," antwoordde hij. "Maar dat kunnen jullie onderling wel regelen," onderbrak Heinz. "Voor degenen die zonder auto reizen, geef ik een voorschot voor de reiskosten, dat ik dan logischerwijs na de eerste week direct van jullie voorschot afhaal". Dat klonk heel begrijpelijk. "Zo, laten we nu naar mijn secretaresse gaan zodat zij al het papierwerk kan afronden". Daarmee was het gesprek eindelijk voorbij en waren we min of meer aangenomen.

"Nog één ding," zei Heinz op weg naar de voorkamer, "ik kom elke vrijdag, dan spreken we af in het pension van Henk, en er is een wekelijkse afbetaling van 600 mark per persoon, de rest logischerwijs aan het eind van de maand, dus je kunt niet alles meteen opdrinken," voegde hij er lachend aan toe.

Nadat de papieren waren getekend en we van Henk het adres en de naam van het pension hadden gekregen - "hier is het telefoonnummer voor het geval er iets zou gebeuren", zegt Heinz.

Degenen die een voorschot kregen voor de reis - kregen ongeveer 150 mark, als ik het me goed herinner.

Achim, Rainer en ik spraken af om naar een café "om de hoek" te gaan om alles voor ons vertrek te bespreken onder het genot van een biertje.

We waren alle drie erg opgewonden en praatten onophoudelijk, vooral over het "vette geld", dat was echt verbazingwekkend, zoveel geld, ongelooflijk. We bespraken wanneer, hoe en waar we elkaar zouden ontmoeten zodat we in de nabije toekomst samen naar Nederland konden reizen.

"Wat doen jullie eigenlijk met jullie flats? Gaan jullie ze houden of wat?" wilde ik weten van Achim en Rainer. Dat was een van de eerste vragen waarmee ik bestookt werd. Achim vertelde me dat hij en een vriend, een vrachtwagenchauffeur, in een klein huis in het Bergisches Land woonden, "we betalen daar toch maar een beetje geld en delen de huur. Dus het is geen probleem". Rainer zei dat hij nog steeds bij zijn ouders woonde, dus dat was ook geen probleem.

In die tijd woonde ik in een huurflat in een relatief asociale buurt in een torenflat. Twee kamers, keuken, badkamer - niet bepaald het beste, vooral de buurt niet, maar de huur was in ieder geval laag, iets rond de 300 mark. De huurstructuur was vroeger veel anders dan nu. Ik moest ze waarschijnlijk "op de een of andere manier kwijt zien te raken". Zelfs toen kon je niet zomaar opzeggen en "van de ene op de andere dag" verhuizen. Er moest dus een oplossing worden gevonden.

In de bus reisde ik naar huis, met mijn gedachten in cirkels. Ik moest de flat uit, werkkleren kopen, mijn koffer inpakken, mijn identiteitspapieren bij elkaar zoeken en allerlei andere dingen doen. En ik had maar een paar dagen de tijd. Ik zou binnenkort vertrekken, op de een of andere manier een stap in een nieuw, zij het onzeker hoofdstuk.

Ik maakte een afspraak met een vriend, Uwe, en vertelde hem over mijn plannen, die eigenlijk geen plannen meer waren, maar beslissingen die ik had genomen.

"Jeetje, Silvia en haar vriend zijn momenteel op zoek naar een flat, waarom vraag je het haar niet?". Dat was een briljant idee van Uwe, dus na een tijdje ging ik op weg om Silvia en haar vriend te ontmoeten in het park, dat niet ver was van waar ik woonde. We praatten een tijdje over hoe het zou werken, hoeveel het zou kosten en wanneer de flat beschikbaar zou zijn. Natuurlijk moest ik dit nog in detail bespreken met het woningbeheer, en ik liet Silvia ook weten dat ik de flat definitief zou opzeggen met ingang van het volgende kwartaal, maar met de optie om het huurcontract te behouden als de huisbaas dat toestond. Ik wist nog niet hoe het nieuwe perspectief zich zou ontwikkelen, dus misschien was het allemaal "te snel geschoten". "Wie weet hoe het in Nederland zal zijn," zei ik.

Silvia en haar vriend waren geïnteresseerd in de flat, dus spraken we af dat ik de openstaande kwesties met de huisbaas zou ophelderen en dat we elkaar daarna weer zouden ontmoeten.

De volgende dag ging ik naar het managementkantoor en legde ik mijn zorgen uit en hoe ik me voorstelde dat het proces zou verlopen en of het mogelijk zou zijn. Ik wilde opzeggen en Silvia er dan officieel ingeschreven laten wonen voor de laatste twee maanden. Maar ik wilde ook de mogelijkheid hebben om de opzegging te annuleren. De verantwoordelijke zei dat het niet zo eenvoudig zou zijn om de opzegging in te trekken, ik zou gewoon opnieuw voor deze of een andere flat moeten solliciteren - "fott ist weg", zoals ze in het Rijnland zeggen.

Maar Silvia kon de flat officieel overnemen als ze dat wilde, wat het makkelijker zou maken voor het beheer. Ze zou gewoon langs moeten komen om alle formaliteiten af te handelen.

Met deze informatie sprak ik opnieuw met Silvia af en liet haar weten wat het gesprek had opgeleverd. En gelukkig was dit ook een goede optie voor Silvia. Ze had geen baan, maar haar ouders

waren redelijk welgesteld en zouden de garantie voor de huurbetaling overnemen.

Geweldig, dat probleem heb ik al van me afgeschud, maar ik hoef niet meer plat als het in Nederland niet gaat zoals gehoopt.

Laten we overgaan tot het volgende punt: ik had slimme werkkleding nodig voor het werk dat voor me lag. Maar omdat ik absoluut geen idee had wat "slimme kleding" betekende, reed ik de stad in naar een "kledingwinkel voor arbeidsveiligheid" - ja, toen bestonden die nog, echte speciaalzaken met echt verkooppersoneel.

Na een tijdje passen vond ik wat ik zocht: schoenen met stalen neuzen, een tuinbroek, een jas en een overall. Het was nogal een ongewoon gezicht om mezelf in de spiegel in de verkoopruimte te zien, maar wat maakt het uit - ik moest de spullen hebben.

De resterende dagen bracht ik door met het ontmoeten van vrienden en het vieren van een soort "afscheid", hoewel er nooit echt een reden was om te "vieren". We ontmoetten elkaar in het park, dronken bier, praatten, rookten, flirtten en zoenden met de meisjes. Het leven kan zo eenvoudig zijn.

Morgen was het dus zover, onze afgesproken reis naar Nederland kwam eraan. Voor de zekerheid belde ik Achim nog een keer om te checken of alles zou blijven zoals afgesproken of dat er nog belangrijke wijzigingen waren. "Nee, we zien elkaar morgenochtend om 10.00 uur op het busstation, dan gaan we op weg, wees op tijd," zei Achim aan de andere kant van de lijn. Goed dan, de nieuwe baan wacht.

Opgewonden en voor één keer vroeg naar bed. Ik had mijn koffers, tassen en rugzak - zo eentje uit het Duitse leger - al ingepakt en al mijn papieren klaar. Ik had Silvia gistermiddag al mijn reservesleutel van de flat gegeven - en alles meer dan drie keer gecontroleerd. Gewoon niets vergeten!

Zaterdagochtend neem ik de bus naar het afgesproken ontmoetingspunt bij het busstation, een heel gesjouw met mijn

bagage, maar gelukkig niet verder dan de bushalte. "Ga je op vakantie?" vraagt een man die daar ook staat te wachten. "Ja, op de een of andere manier wel en op de andere manier niet" laat ik hem weten, maar zonder verder in detail te treden, ik ken hem niet eens, dus waarom zou ik hem mijn verhaal vertellen.

Mijn bus komt ruim een half uur voor de met Achim afgesproken tijd van 10.00 uur aan op het busstation, dus ik heb nog wat tijd om te kijken naar de drukte van de passagiers die ofwel hun eindbestemming hebben bereikt of zich naar een ander busplatform haasten om een eventuele aansluiting te halen. Er is nog een beetje tijd om te "fantaseren" en me de dagindeling voor te stellen. Ik rol zelf een sigaret, ik ben altijd een tabaksroker geweest, dus ik rol mijn eigen - Van Nelle Halfzware Shag, echt iets voor de longen.

Een claxon haalt me uit mijn gedachten, als ik me omdraai staat er een rode, ietwat vervallen Renault R12 stationcar achter me, Achim zwaait naar me en Rainer staat al op het punt om uit te stappen.

"Hier, leg alles maar in de kofferbak," zegt hij terwijl hij de achterklep opent. "Het is maar goed dat het een stationcar is," denk ik bij mezelf, want er ligt al een heleboel bagage en spullen in. Ik aarzel niet lang, zet mijn bagage in de auto zodat de achterklep zonder problemen sluit - en als Achim naar achteren roept: "Zorg ervoor dat ik vrij zicht naar achteren heb".

"En, alles goed met je?" vraagt Achim nadat ik op de achterbank heb plaatsgenomen. "Ben je niets vergeten?"

Ik had alles verschillende keren gecontroleerd, dus ik kon met een gerust geweten zeggen "Ja, alles is er - en als het niet zo is, zien we wel".

Dus gaan we op weg naar de snelweg en vervolgens naar Venlo, waar we de grens met Nederland willen oversteken. Met z'n drieën hebben we een levendig gesprek en wisselen we ideeën uit, voor ieder van ons is alles nog een beetje onwerkelijk en wazig. Wat kunnen we verwachten?

Maar dat is precies waarom we twee dagen voor de start van het werk vertrekken, zodat we wat tijd hebben om ons vertrouwd te maken met de nieuwe omgeving en de onbekende omstandigheden.

Na ruim 45 minuten bereiken we het douanestation, we rijden langzamer en zijn op alles voorbereid. De Nederlandse douanebeambte kijkt even in de auto en zwaait ons gewoon door. "Welkom in Nederland" staat er op een blauw bord rechts van de rijbaan. "Ja, hier zijn we dus in Nederland," zegt Rainer, terwijl hij heen en weer schuift op de stoel alsof hij zich moet reorganiseren.

Achim blijft niet lang op de snelweg en rijdt rechtstreeks naar Venlo. "Eerst stoppen we bij een coffeeshop en nemen we een paar sigaretten, het is nog een paar kilometer naar Rotterdam," zegt hij. "Ik weet daar een goede plek, daar nemen we een kleine pauze".

Hoe kunnen we nu rusten? We zijn nog maar net vertrokken, we zijn nog geen uur onderweg. Dan kunnen we net zo goed even plassen en een biertje drinken. We draaien de snelweg af de Rodestraat in, vlak bij het station.

"Dat is wat ik noem een gunstige locatie voor een coffeeshop. Als ik binnenkom, ben ik bijna buiten adem, of eigenlijk is er nauwelijks lucht in de zaak, alleen dikke rookwolken. Mensen roken wiet en kletsen aan tafels en aan de bar.

"Hallo, wat kan ik voor u doen?" zegt de ober, of hoe je hem ook wilt noemen. "Een biertje alstublieft," zeg ik en krijg prompt als antwoord. "Geen alcohol, alcohol is vergif".

"Weisse Bescheid Schätzelein", dus dan "Kopje Koffie" en op naar het toilet.

Als ik terugkom, is Achim al aan het bestellen. "En ook voor 25 gulden van de rode Libanees," hoor ik, en dan wendt hij zich tot mij: "En wat neem jij? Of moeten we samen poolen?" "Ik wil best

meebetalen," antwoord ik, "maar ik neem zeker ook Ketama Gold mee.

De koffie wordt geserveerd, de dope wisselt van eigenaar in ruil voor guldens en we nemen plaats in een hoek van de bar. "Ik zal een joint voor ons rollen," zegt Rainer en heeft het vloeitje al in zijn handen. Het zakje is heel snel en routinematig gemaakt en doet nu roodgloeiend de ronde. Ons gesprek gaat verder - we hebben nog een goede twee uur rijden voor de boeg en dan weten we pas meer.

Licht tot matig stoned keren we terug naar de auto en gaat de reis verder. De rest van de reis is voorlopig rustig, met weinig of geen conversatie, elk van ons drieën is in beslag genomen door onze stonedheid en denkt waarschijnlijk aan zijn eigen gedachten.

Als we vlak voor Tiel moeten overstappen op de A15, zeg ik "Laten we ergens stoppen, ik moet echt wat drinken, ik heb zo'n droge mond" - dat komt door het roken van wiet. We kopen koude drankjes in een supermarkt in Tiel, een biertje voor mij graag, maar ook de typisch Nederlandse Chocomel.

Het is nu nog ruim 60 minuten naar onze bestemming en de verwachting wordt merkbaar groter.

Als we de ringweg rond Rotterdam bereiken, vraagt Achim (eigenlijk Joachim) ons om de rest van de route op te zoeken op de wegenkaart.

We passeren nu de eerste uitlopers van Europoort, enorme benzinestations die eindeloos lijken door te gaan, de ene raffinaderij en fabriek na de andere, een grote stad op zich. "Dit wordt dus onze werkplek vanaf maandag," flitst het door mijn hoofd. Halleluja, dat is niet wat ik in gedachten had. De omvang was indrukwekkend, zo niet beangstigend.

De Europoort, de grootste petrochemische haven ter wereld, strekte zich nu voor onze ogen uit van net achter Rotterdam, bijna veertig kilometer van Charlois naar open zee.

Na een tijdje voerde onze reis ons echter weer weg van de haven, het platteland werd steeds meer en veranderde in polderlandschappen totdat we uiteindelijk het plaatsnaambord zagen - "Rockanje aan Zee". We waren aangekomen.

"Op de verdrietige hond"

Nu moesten we alleen nog de Raadhuislaan zien te vinden, maar dat zou geen probleem moeten zijn, Rockanje aan Zee is een klein en overzichtelijk dorp, populair bij vakantiegangers.

Je kunt de zee letterlijk ruiken en proeven en de lucht maakt duidelijk dat het water niet ver weg kan zijn als we aankomen bij Henk's guesthouse - ik weet de naam niet meer. Het ligt op een straathoek en is in eerste instantie niet als zodanig herkenbaar. Er is een bar op de begane grond, dus we gaan gewoon naar binnen om het te vragen.

Achter de bar staat een oudere man die er echt uitziet als een typische Nederlander, lang en mager, net als Rudi Carrell. De bar, of laten we het de kroeg noemen, de dive, is donker, schaars verlicht en somber ingericht, maar dat was "standaard kroeguitrusting", en niet alleen hier in Nederland.

Het bleek Henk zelf te zijn.

Op de een of andere manier had hij ook door dat we medewerkers van Heinz moesten zijn en begroette ons met een grappig Nederlands accent in het Duits (klonk ook als Rudi Carell). "Hoi, ik had jullie vandaag niet verwacht," zei hij, "maar dat geeft niet, ga eerst zitten, neem wat te drinken en kom aan. Ik kom zo bij je aan tafel".

Nadat we waren gaan zitten en een beetje hadden rondgekeken, merkten we dat het al behoorlijk druk was. Het was lunchtijd, of in ieder geval heel vroeg in de middag, en de gasten, voornamelijk mannen, waren ons ook aan het bekijken. "Jullie zijn vast de nieuwe jongens," zei een van hen. Ik ben ... (geen idee hoe hij heette), ik werk ook voor Heinz, heb ik net gehoord". We stelden ons ook kort voor en vroegen toen direct naar de kaart met eten en drinken, want we hadden honger.

"Ik kan bijvoorbeeld een Wiener schnitzel met friet voor je maken", zei Henk, "dat valt bij iedereen hier in de smaak". Nee, dat was het niet echt, dus bestelden we gewoon drie biertjes, die

in een mum van tijd werden weggespoeld. "Nog drie bier, alstublieft," beval Achim. "Maar dit is anders dan Duits bier, dit Heineken," zei hij tegen ons. Daar waren we het mee eens, eerder "licht bier".

Henk bracht ons het tweede rondje en ging bij ons aan tafel zitten. "Ik maak jullie kamers klaar en over een uur of twee kunnen jullie naar binnen. Ze zijn recht boven de pub. Het ontbijt wordt 's ochtends beneden in de bar geserveerd." En dat was dat. "Oh ja, vanavond, rond acht uur, zal "Horki", Heinz' voorman, langskomen om jullie alles uit te leggen en met jullie te bespreken".

Nou, dan hebben we nog tijd genoeg om de stad te bekijken. "Om 17.00 uur zijn we hier weer terug, dan is vast alles klaar, toch?" vroeg Rainer aan Henk voordat we ons een weg baanden richting de uitgangsdeur. "Oki Doki," wierp Henk ons toe vanaf de bar. De andere gasten bekeken ons nog eens goed.

Als we de straat inrijden, zien we een "cafetaria" schuin tegenover ons, iets verhoogd aan een parallelle straat. "Zullen we kijken wat er te eten is?" wilde ik van Achim en Rainer weten.

Als we dichterbij komen, realiseren we ons dat het meer een "frietkraam" is, met grote borden waarop staat "Verse Friet, Gegrilde Kip, Belegde Brootjes, Snacks". Dus we gingen naar binnen en na een vriendelijke begroeting - deze Nederlanders zijn ontzettend vriendelijk - bestelden we de klassiekers die we kennen, zoals frikandel en saté. Iedereen bestelde er een biertje bij, want aan Heineken moet je nu eenmaal wennen.

"Zijn jullie vakantiegangers?" vroeg de serveerster en we lieten haar weten dat we hier waren voor de montage in Europoort. "Ja, daar zijn er veel van hier in Rockanje," antwoordde de serveerster, ook in een grappig Duits dialect.

Ik probeerde toen voor het eerst Nederlands, omdat ik de taal kende van mijn talloze bezoeken aan mijn oma in België. Natuurlijk werd daar ook Vlaams gesproken, maar dat is eigenlijk gewoon een dialect van het Nederlands. Dus ik begreep in ieder

geval de meeste woorden en kon begrijpen wat er gezegd werd en waarover.

"Wat is hier te zien en te beleven?" wilde ik weten en de serveerster in de friettent zei dat de "Swinsedreef" maar een paar honderd meter verderop was, die direct naar zee leidde, naar de "1e Slag". Dat was een goede suggestie, daar wilden we heen, dus we gingen meteen na het eten op weg, want we hadden nog tijd genoeg voordat we onze kamer aan Henk moesten afgeven.

Al na een paar meter kwamen we bij de "Swinsedreef", wat ook het einde van de bebouwde kom was en direct overging in duinen. Het was nog ruim 500 meter verder, langs een tennisclub en eindigend op een grote parkeerplaats, vanwaar we alleen te voet verder konden, terwijl de zee al zichtbaar en hoorbaar was.

We liepen het zandpad af naar de zee en voor ons lag de zee, de Noordzee. Rechts en links van het pad stonden twee grote strandpaviljoens, waarvan er een witgekalkt was en waar in grote rode letters "Badlust" op stond geschreven.

Het strand strekte zich voor ons uit, heel breed en heel lang, gewoonweg prachtig om te zien. "Laten we recht naar het water gaan," zei Achim, ook zichtbaar onder de indruk van het uitzicht en het vrije uitzicht tot aan de horizon.

Links van ons zagen we een dijk of talud en dat er auto's reden. Waren we nu op een eiland, of wat?

Nadat we een tijdje bij het water hadden gezeten en elkaar ook het een en ander over onszelf hadden verteld - we waren praktisch vreemden die elkaar toevallig hadden ontmoet - gingen we terug naar de "Badlust". We gingen op het grote terras zitten, bestelden wat te drinken en warmden ons een beetje op in de zon.

Het was lente, de halfhoge glazen balustrade van de "Badlust" beschermde ons tegen de wind en we genoten van een prachtig uitzicht op het strand en de Noordzee. Het strand ligt op

het zuiden, dus de middagzon scheen direct op ons, er waren een paar zandbanken in de buurt en kinderen speelden zorgeloos en onstuimig. Een paar ruiters waren op pad met hun paarden. De duinen lagen direct achter ons.

Toen de serveerster onze drankjes bracht, vroeg ik in het Nederlands waarom er aan de linkerkant een dam was en of we op een eiland zaten. "Ja", zei ze, "Rockanje ligt op het eiland Voorne".

Later bekeek ik een kaart - en inderdaad, Voorne was volledig omringd door water. Aan de ene kant lag de Noordzee, het Haringvliet - dat je kon oversteken via de zichtbare dam - en daarboven lag de Nieuwe Waterweg, die de Noordzee verbond met de haven van Rotterdam.

Het was inmiddels tijd om terug te gaan naar Henk en onze kamers op te halen. We waren al erg enthousiast over het guesthouse.

We gaan Henk's café binnen, hoe het ook heette, dus ik noem het gewoon "Zum traurigen Hund", omdat dat op de een of andere manier als associatie bij me is blijven hangen.

"Hoi", begroet Henk ons weer en vraagt of we hem direct willen volgen. We verlaten het café - om de hoek is een aparte ingang naar het guesthouse. Een zeer smalle en steile trap (zoals in veel huizen in Nederland) leidt naar het twee verdiepingen tellende gebouw. Er zijn verschillende deuren langs een gang, elk met een kamer erachter, zoals je kunt raden aan de hand van de nummers op de deuren.

"Jullie kamers liggen allemaal naast elkaar," zegt Henk terwijl hij de eerste deur opent. Hij wijst naar een deur aan het einde van de gang, "daar zijn het toilet en de badkamer, voor iedereen samen".

"Wat?" hijg ik. We kijken de kamer in. Oh jee, maar in tegenstelling tot een enkele cel in "Santa Fu", is er tenminste geen "stenen bed" en een raam. Een klein raam, maar toch een raam.

Verder stond er een tafeltje en een stoel naast het bed. Dus dit moet ons "nieuwe thuis" worden?

"Dit is pure luxe," zegt Achim een beetje sarcastisch. Henk kijkt ons brutaal aan, "Jullie zijn hier niet op vakantie, jullie zijn de hele dag op de raffinaderij en dat is toch al genoeg om op te slapen? En trouwens, wat verwacht je voor 25 gulden?"

Nou, op de een of andere manier had Henk daar wel een beetje gelijk in. "En als je ontbijt wilt, komt er 5 gulden per dag bij," voegde Henk eraan toe. "Ik weet zeker dat Heinz heeft gezegd dat ik hem dat direct in rekening zou brengen".

Dat wisten we, Heinz had ja tegen ons gezegd, dus we moesten wel weer instemmen en bestelden toen ook ontbijt.

We keken elkaar zwijgend aan, "Kom, laten we naar de auto gaan en onze bagage halen," verbrak Achim de stilte.

Toen we beneden aankwamen, vroeg hij Rainer en mij: "Wat vinden jullie ervan?" "Kan beter," antwoordde Rainer, "maar het kan altijd beter.

Ik had er niet echt een mening over, ik was eerder blij dat ik een plek had om te verblijven en dat ik was aangekomen. We wisten nog steeds niet wat ons te wachten stond. Mijn belangrijkste gedachte was dat ik iets minder dan 900 mark per week tot mijn beschikking zou hebben. Ik besepte nog steeds niet goed wat dat voor mij betekende.

We laadden de tassen en koffers uit Achim's Renault en hadden een ware worsteling om de bagage de steile houten trap op te sjouwen.

Nu was iedereen in zijn eigen kamertje, bezig zijn spullen op te bergen en het "gezellig" te maken, voor zover dat mogelijk was.

Nieuwsgierig kwamen we allemaal bij elkaar bij het raam en Rainer vroeg "Wil er iemand douchen?". "Ja, ik eerst", dacht ik bij

mezelf, ik stelde me al voor hoe het zou zijn als iedereen eerst naar de wc wilde.

Fris gedoucht en omgekleed spraken we beneden in de kroeg af met Henk. We hadden niet al te veel tijd meer tot ons gesprek met "Horki", dus besloten we naar de friettent te gaan om een 6-pack Blikjes Bier te kopen en daarna een rustig plekje te zoeken waar we konden "zuipen". We waren goed voorzien van dope dankzij onze tussenstop in Venlo.

We maakten nog een wandeling richting het strand en gingen de duinen in om een joint te roken in het zand tussen het gras. "Haha, wiet roken tussen het gras," lachte Rainer, hoewel het geen wiet was, maar hasjiesj.

Horki zat al in de kroeg toen we terugkwamen, in volledige werkkleding. Wat bleek, hij was ook rechtstreeks van de raffinaderij gekomen om ons te vergezellen. Hij zat bij een groep mannen die we eerder die middag hadden gezien toen we aankwamen.

"Hallo, ik ben Horki," stelde Horki zichzelf voor, "ik coördineer hier alles voor Heinz, dus als je vragen hebt of als er iets is, kun je het beste meteen naar mij toe komen."

We stelden onszelf ook kort bij naam voor. "Dit zijn trouwens een paar van je collega's van het werk," voegde Horki eraan toe, wijzend naar de groep oudere mannen. Voor ons waren het in ieder geval oudere mannen, rond de dertig of begin veertig - dat is tenminste onze inschatting. Ik kan me geen enkele naam herinneren die Horki ons tijdens de introductie gaf, dus dat is niet belangrijk.

"Wel, jullie zwervers, hebben jullie ooit gewerkt? Of zijn jullie hier alleen gekomen om wiet te roken?" vroeg een van hen, ongetwijfeld vanwege onze rode ogen. We zeiden niets. "Wat een klootzak," dacht ik bij mezelf.

We zochten een tafel om met Horki te praten, of eigenlijk sprak hij met ons. Hij kwam meteen ter zake en vertelde ons dat we

voorbereid moesten zijn op zwaar werk, "niet voor watjes", zoals hij zei. Alles was erg groot, zwaar en soms erg heet in de raffinaderij. "De verschillende gebieden van de raffinaderij worden regelmatig onderhouden en moeten binnen de kortst mogelijke tijd weer op peil worden gebracht, wat onder andere door ons wordt gedaan. We zijn echter min of meer hulppersoneel. De belangrijke gebieden worden overgenomen door specialisten en geschoolde arbeiders," vervolgt Horki.

"Stel je voor dat je een nog draaiende motor uit elkaar moet halen. Behalve dat alles veel, veel groter is - en bovenal moet het op een vaste datum weer draaien, zonder mitsen of maren".

Horki wilde niet te veel in detail treden, misschien om te voorkomen dat we onze koffers zouden pakken en meteen naar huis zouden reizen. "Dus, we vertrekken maandag om zeven uur bij de raffinaderij, jullie eerste missie zal de "GULF" zijn, we ontmoeten elkaar hier om zes uur en jullie rijden gewoon achter mij aan zodat jullie de weg kunnen leren. Wie van jullie is de chauffeur?"

Achim kwam naar voren en Horki zat weer aan tafel met de "oude mannen" en dronk nog een paar biertjes met hen voordat hij de kroeg voorgoed verliet.

"Wat gaan we nu doen?" vroeg Rainer aan onze groep. Ja, goede vraag, "laten we een potje pool spelen," zei ik, wijzend naar de tafel bij de ingang. Het idee bleek een "gek idee" te zijn, want het was geen pool maar een andere vorm, "snooker", zoals het vaak gespeeld wordt in Nederland, maar ook in België.

"Oké, dan gaan we weer naar het strand," stelde Achim voor. Dat was een goed idee, want we wisten verder niets over de plaats.

Deze keer liepen we iets verder langs het strand, we hadden strandpaviljoen "Badlust" al ver achter ons gelaten toen we aankwamen bij een ander stuk strand dat "Tweede Slag" heet. Vanaf daar liepen we ook langs een grote parkeerplaats terug naar het dorp Rockanje.

We kwamen langs een hele grote camping, "Park Molecaten", heel mooi gelegen en met veel groen. We pauzeerden hier, rookten nog een joint en liepen toen door naar ons guesthouse. Al met al hadden we ruim 3 uur gelopen en waren we al een beetje uitgeput.

"En nu? Maar toch zeker niet naar de kamers?" wilde Rainer weten. We namen plaats aan Henk's bar, bestelden elk een biertje en kletsten een tijdje. De andere gasten lieten ons met rust, maar wij ook. Een goed uur later gingen we echter naar onze kamers.

De wandeling via de steile trap naar de bovenste verdieping van het guesthouse was nog een avontuur op zich, dus je moet zorgen dat je niet dronken bent, anders ben je in een mum van tijd weer beneden, en waarschijnlijk eerder dan je zou willen.

We riepen naar elkaar: "Ja, welterusten dan en tot morgen bij het ontbijt, toch?"

Na een uitputtende dag zat ik dan - na uren alleen met mezelf en mijn gedachten - in deze gevangenisachtige kamer. Zet het raam open, haal wat frisse lucht - maar vergroot ook meteen de ruimte, het is allemaal erg krap.

"Jij praat Nederlands?"

We ontmoetten elkaar in de pub voor het ontbijt zoals afgesproken, iedereen kwam een beetje laat aan, het was rond 09:30 uur. Behalve wij drieën was er niemand anders in de pub, alleen een jonge serveerster. "Goedemorgen," glimlachte ze vriendelijk naar ons. "Als u koffie wilt, help uzelf dan," voegde ze er in eerlijk Duits aan toe en ze wees naar de toonbank, waar een enorme thermosfles stond. Op tafel stond een grote fles Koffiemelk en een schaal met Suikerklontjes.

De koffie was goed - en er leek genoeg koffie te zijn. We spraken over onze eerste nacht in het pension, voor ons alle drie was het nogal "oké" - maar na de reis en de eerste dag vol ervaringen was iedereen in staat om snel in slaap te vallen, dus het was niet zo merkbaar dat de kamers veel te wensen overlieten. "Nou, het is ook erg goedkoop", zei Rainer, "laten we eens kijken wat het ontbijt te bieden heeft".

Er werd wat beleg op tafel gezet - jam, "pindakaas", siroop, hagelslag en ander zoet spul. Dan wat Goudse kaas en een ondefinieerbare "oogworst". Dat was het! De serveerster bracht ons een paar sneetjes extreem knapperig wit brood in een mandje. "Wilt u volkorenbrood?" vroeg ze.

We namen het aanbod graag aan, want dit brood zou in Duitsland niet eens als zodanig zijn geëtiketteerd, de consistentie deed meer denken aan een spons dan aan brood. Kort daarna kwam de jonge vrouw terug met het volkorenbrood.

"Hallo" - het was dezelfde ellende, alleen met een paar korrels erin, perfect om een schoolbord mee schoon te vegen - maar we hadden ons volkorenbrood anders voorgesteld. Dus voorlopig alleen koffie.

We dachten samen na over hoe we de dag wilden aanpakken, het was zondag - alles was nog heel rustig - en we hoefden morgen pas "aan het werk".

We vroegen de serveerster of ze ons ergens een leuke zondag kon aanbevelen. "Ja, Hellevoetsluis is een leuk stadje aan de andere kant van de dam, niet ver weg en er zijn daar veel jonge mensen," antwoordde ze.

We maakten ons ontbijt af, wat, zoals ik al zei, eigenlijk gewoon koffie was, spraken af bij de auto, pakten een paar dingen in onze kamers en gingen op weg.

Hellevoetsluis is een oude vestingstad waarvan de vestingwerken bedoeld waren om de bestaande oorlogs- en handelshaven in de 17e eeuw te verdedigen. In die tijd was Hellevoetsluis de grootste oorlogshaven van de "Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden" - en sommige van deze vestingwerken zijn tot op de dag van vandaag bewaard gebleven. Zeer indrukwekkend. Van hieruit lanceerde Willem III zijn invasie van Engeland, helemaal tot aan Schotland en Ierland.

De stad maakte meteen indruk op me door zijn flair, maar ook door de uiterst vriendelijke mensen, de straten bruisten van de activiteit, cafés en bars, kleine winkeltjes, bakkerijen enzovoort lagen meer dan uitnodigend langs de straten. We streken neer in een van de talloze cafés om ons ontbijt in te halen, dat we nog niet eerder hadden gehad, en keken naar de kleurrijke drukte van de historische stad.

We realiseerden ons al snel wat de jonge serveerster al had gezegd - er waren hier veel jonge mensen op stap en er leek ook op cultureel gebied veel te gebeuren, zoals bleek uit de vele posters met concertaankondigingen.

"Hoi jongens, alles kits," sprak een jongeman aan de volgende tafel ons toe, "Nico", terwijl hij zichzelf voorstelde. We verdiepten snel ons gesprek, dat we in het Engels voerden omdat Achim en Rainer geen talenkennis hadden.

Toen hij ons vroeg "wat doen jullie hier?", vertelden we hem dat we hier waren voor montagewerkzaamheden aan de Europoort en een omweg hadden gemaakt vanuit Rockanje. "Ja, hier in Hellevoetsluis wonen veel mensen die in Rotterdam werken,

vooral bij de Europoort," vertelde hij ons. "Het is niet zo ver weg - en biedt een veel hogere kwaliteit van leven dan het stadsleven."

Vervolgens vertelde hij dat hij muzikant was en met zijn band een repetitieruimte had in een deel van het oude fort, en dat we welkom waren om langs te komen. Hij wees in de richting van de ophaalbrug, aan de andere kant van de haven kon je het fort zien, of eigenlijk de overgebleven delen ervan. "Er zijn daar ook een paar leuke muziekcafés die live muziek aanbieden," voegde hij eraan toe, "ik weet zeker dat jullie het leuk zullen vinden."

Even later ging hij weer op weg, wij bleven nog even in het café, aten een paar croissants en Kopjes Koffie en wilden daarna de stad een beetje verkennen.

Rondom de haven - eigenlijk zijn er meerdere havens, of beter gezegd aanlegplaatsen voor boten en jachten - staan kleine, lage en kleurrijke huisjes, en in het gebied van de oude vestingwerken zijn verschillende musea, molens en schepen te bezoeken, die de historische betekenis van de plaats uitdrukken. Het meest indrukwekkend vind ik echter de "Stichting Verdedingswerken Hellevoetsluis".

Twee schepen lagen aangemeerd aan het einde van een havenbekken, de "Ramtorenschip Buffel" en de "Noord Hinder" - een vuurtorenschip, waar we naartoe wilden.

Tijdens de wandeling ernaartoe zagen we echter een restaurant, ook aan het einde van het havenbekken, waar we wilden stoppen om een hapje te eten. We bestelden pizza's, elk met een andere smaak, zodat we de andere pizza's konden proberen.

Het was inmiddels vroeg in de middag en we wilden naar een nabijgelegen park. Daar was het al een drukte van belang - gezinnen, met en zonder kinderen. Stelletjes en groepen van alle leeftijden hadden hun plekje gevonden op de dekens - om te kletsen, een picknick te organiseren of gewoon voor de gezelligheid.

We vonden ook een mooi plekje, hurkten neer en Achim spon een vette zak rode Libanese voor ons, die we met smaak opaten. In tegenstelling tot hier in Duitsland was het hier gemakkelijk om er eentje te nemen zonder je zorgen te maken of je schuldig te voelen. Dat maakte ook helemaal niets uit, want we waren niet de enigen die de zoete geur van dope uit de hoek roken.

Een paar stappen bij ons vandaan zat een groepje jonge Nederlanders die in onze richting bleven kijken, iets zeiden en het naar hun zin hadden. "Hoi, waarom kom je niet naar ons?" riepen ze, waarop Achim en Rainer me vragend aankeken om te zien wat ze hadden gezegd. Ik vertaalde en na een korte blikwisseling liepen we naar de groep.

We stelden onszelf voor bij naam, de mensen in de groep deden hetzelfde en begonnen meteen te praten en vragen te stellen. "Wij zijn Duitsers, kunnen we Engels spreken?" vroeg Achim. "Ja, natuurlijk," zei een van hen.

Het levendige gesprek ging door, waarbij de Nederlanders steeds weer in het Nederlands met elkaar spraken. Op een gegeven moment mengde ik me in het gesprek. "Jij praat Nederlands?" een jonge vrouw keek me vragend aan.

Ik was nog niet zo zelfverzekerd, omdat ik nog niet veel Nederlands had gesproken - zoals ik al zei, kende ik de taal of het dialect van mijn bezoeken aan mijn oma in België. Ik legde dit uit en probeerde gewoon steeds meer deel te nemen aan het gesprek, waardoor ik me ook zelfverzekerder voelde. Het eerste ijs was gebroken, we pasten in deze groep - zelfs langharige stoners, dus we hadden al iets gemeen.

Mariella was de naam van de vrouw die mij had gevraagd - maar ik kan me geen andere namen herinneren - en een paar anderen in de groep vroegen waar we woonden en of we uit Hellevoetsluis kwamen. We legden uit dat we pas een dag in een pension in Rockanje verbleven en vroegen of ze "van hier" waren. "Ja, gedeeltelijk, maar sommigen van ons wonen ook in Brielle. Dat is niet ver van hier".

We bleven een tijdje samen in het park en toen we afscheid namen, vroeg een van ons of we volgend weekend naar Brielle wilden komen, dan konden we samen uitgaan, "op stap gaan", zoals de Nederlanders zeggen.

Dat klonk niet slecht, ik schreef Mariella's telefoonnummer op papier - smartphones bestonden toen nog niet, zelfs het woord niet. We zwaaiden gedag en riepen "tot ziens" in het Nederlands en gingen toen op weg in de richting van Rockanje, naar het pension "Zum Traurigen Hund".

Terwijl we in de auto zaten, praatten we over wat we hadden meegemaakt: "Het was echt cool, aardige mensen, toch? We waren het eens.

Toen we in Rockanje aankwamen, maakten we een korte omweg naar Henk's café voordat we naar onze kamers gingen, niet zonder een afspraak te maken. "Gelijk weer naar het strand?" vroeg Achim. Dat was natuurlijk absoluut de betere optie dan op onze kamer zitten of wegzakken in de donkere kroeg.

Toen we eerder door Rockanje reden, zag ik een toeristeninformatiecentrum met "VVV" in grote letters op een gebouw geschreven. Dus zei ik tegen Achim en Rainer dat ik daarheen wilde en dat ik ze zou ontmoeten bij de "Badlust" en dat ze maar moesten gaan.

In het VVV-kantoor probeerde ik dapper mijn wensen voor informatiebrochures en kaarten van het gebied in het Nederlands kenbaar te maken. Een jonge vrouw aan de balie antwoordde me echter direct in het Duits - ik realiseerde me ook dat ik taalkundig nog veel te leren had. "Hier is wat informatie voor je," zei ze en overhandigde me een hele stapel boekjes en kaarten, allemaal in het Duits. Geweldig, ik kon ze meteen uitdelen aan Achim en Rainer, zodat we alle drie een overzicht kregen.

Op weg naar het strand, door het duinlandschap, bedacht ik me dat het "heel gaaf" zou kunnen zijn om hier te wonen, gewoon om altijd natuur om je heen te hebben.

Ik nam de zilte lucht weer in me op en voelde de zeebries al een tijdje voordat ik het water kon zien.

Ik liep recht naar de rand van de zee langs het strand en vervolgens naar "Badlust", ging het restaurant binnen via de veranda, waar ik Achim en Rainer aan tafel zag zitten met "Horki" en een andere persoon met wie ze geanimeerd aan het kletsen waren. "Hallo," zei Horki, net als zijn metgezel. Ik pakte een stoel en ging in de kring zitten.

"Een Biertje," zei ik tegen de serveerster die snel was gearriveerd. "Oh kijk, je spreekt Nederlands," zei Horki, maar dat was nogal ironisch bedoeld - je kunt in elke taal een biertje bestellen, het is geen "hekserij".

"Nou, ik probeer het tenminste," legde ik uit en zei, al was het maar kort, dat ik dit altijd van mijn oma had geleerd. "Goed om te weten," antwoordde Horki.

We hadden het over van alles en nog wat, maar niet over werk, dat gelukkig tot morgen moest wachten.

En nu herinner ik me Uwe, dat was de naam van de man die samen met Horki reisde. Horki vertelde me dat hij een kamer had gehuurd op een boerderij bij Uwe en zijn vrouw en hier al twee jaar was. Altijd met onderbrekingen, maar eigenlijk "constant", op de een of andere manier.

Horki was een grote, sterke jongen. Niet dik, maar echt sterk en gespierd. Zijn gezicht had iets "gebruind", je kon zien dat hij veel tijd buiten doorbracht. Maar zijn vingers waren behoorlijk geel, blijkbaar was hij een zware roker. Over het geheel genomen was zijn uiterlijk wat ik een "echte monteur" zou noemen. Uwe daarentegen was nogal klein, tenger en zag er een beetje fragiel uit, helemaal niet als een harde werker.

Na een goed uur verlieten de twee ons, "Tot morgenochtend," zei Horki als afscheid.

We bleven niet veel langer omdat we nog een keer door de duinen wilden wandelen, maar ook om nog een joint te roken voordat we teruggingen naar het guesthouse.

Onze tussenstop in de duinen duurde echter iets langer en we praatten lang over de "laatste twee dagen" en wat er morgen zou gebeuren - hoewel we nog steeds niets concreets konden bedenken.

Telkens weer draaiden we om de beurt een zak, en dan nog een - en nog een - terwijl we keken naar de zonsondergang aan de horizon. Het was op de een of andere manier een beetje vakantie en het deed, in ieder geval bij mij, het verlangen naar zo'n huis en woonsituatie weer opleven. De zee heeft een speciale aantrekkingskracht.

Op de terugweg maakten we grappen en grollen - kus mijn kont, ik was echt stoned. "Ik heb trek," zei ik tegen Achim en Rainer, "ik ga zeker terug naar de friettent voordat ik met pensioen ga," benadrukte ik mijn uitspraak. "Goed idee," zeiden ze allebei unaniem, dus daar gingen we.

We bestelden een paar "porky things", elk een blikje bier, en begonnen ze met honger op te eten. We sloten af met een stuk "Holländische Appeltaart", een favoriete klassieker met veel boter en suiker - de tandarts geeft het aan zijn familie.

In Henk's café, dat we "Zum Traurigen Hund" noemden, zaten dezelfde gezichten als de dag ervoor. Het was erg luidruchtig, met een geroezemoes van stemmen en muziek die een hectische sfeer creëerden. Of voelde het gewoon zo door de stonedheid?

We namen plaats aan een vrije tafel, wilden nog een slaapmutsje nemen - maar gingen toen meteen naar de kamer, want we wilden fit en uitgerust zijn voor morgen. Henk raadde ons een "Vieux" aan (Vieux is een Nederlandse brandewijn gemaakt met eaux-de-vie uit Frankrijk). Hé, die was heerlijk, maar had ook genoeg "toeren", "maar eentje meer is prima", zei Rainer - en het volgende rondje was al besteld.

Een hele tijd later moesten we weer worstelen met de steile trap naar de top van het guesthouse, en het bleef niet bij één rondje - ik was dolblij dat ik de top had bereikt zonder te vallen en liet me meteen op het bed vallen. "Klaar", dacht ik bij mezelf - op twee manieren. We hadden de top bereikt en hadden nu twee bewogen dagen achter de rug.

We maakten een afspraak voor de volgende ochtend en iedereen verdween in zijn eigen dromenwereld.

"GULF"

Maandagochtend is het zover. We ontmoeten elkaar met z'n drieën in de "ontbijtzaal", oftewel de pub. Maar nu zijn daar nog andere mensen, naar nu blijkt ook medewerkers van Heinz, maar die zijn pas gisteravond aangekomen, dus we zaten al "opgesloten".

We nemen koffie uit de grote thermosfles en gaan aan een tafel zitten. "Goedemorgen," horen we. "Hé, hallo, goedemorgen," beantwoord ik de begroeting.

Omdat ik van de dag ervoor al wist dat het ontbijt zelf te wensen overliet, maakte ik gewoon een paar boterhammen klaar om mee te nemen. Dat bleek nog niet zo makkelijk, ik moest weer worstelen met het extreem kruimelige sneetje brood. "Gewoon niet scheuren", dacht ik en probeerde heel voorzichtig en met weinig druk boter en beleg op dit sponzige brood te krijgen.

We gingen de straat op om bij de auto van Achim op Horki te wachten en rookten nog een sigaret, spraken weinig of niet, de spanning was te voelbaar. Na korte tijd kwam er een VW busje aanrijden, de chauffeur toeterde kort, het was Horki. Toen we in het busje keken, zagen we de "oude mannen" die we twee dagen geleden al in Henk's kroeg hadden gespot. "Kijk, zijn dat niet...?" vroeg Achim. Ja, precies, dat waren de mannen, waarom hadden ze niets gezegd over onze samenwerking?

Horki stapte uit, legde uit dat we gewoon achter hem aan moesten rijden, "maar onthoud de route, vanaf morgen moeten jullie het alleen doen," zei hij en verdween weer in de bus.

Vanuit Rockanje reisden we over wegen door het polderlandschap, Rainer probeerde enkele markante punten op een papiertje te noteren, hoe konden we anders alles onthouden?

Het eerste dorp heette "Tinte", vanaf daar - nog steeds door polderlandschap - naar de ingang van "Brielle", pas nu was er een "echte" weg die in de richting van "Zwartewaal" leidde. Voordat we het dorp bereikten, moesten we echter afslaan en via een brug

het "Brielse Meer" oversteken - en toen konden we aan de rechterkant de "Europoort" al zien liggen.

De ene raffinaderij en benzinedepot volgde op de andere, maar behalve deze enorme industriële fabriek was er verder niets te zien. Na een rit van ruim 30 minuten kwamen we aan op een grote parkeerplaats voor de "GULF-raffinaderij".

"Zo, hier zijn we dan," zei Horki, nadat hij uit de auto was gestapt en naar de toegangspoort van de fabriek had gewezen. "Mijn God, wat een grote moloch," zei Rainer. We keken elkaar een beetje "vol ontzag" aan. "Yep, enorme puinhoop," was alles wat ik zei.

"Neem dan je spullen mee, je wordt bij de poort verwacht," zei Horki, maar ook hij stond op het punt om te vertrekken. De "oude mannen" waren al bij de ingang van de GULF raffinaderij en er was geen teken dat ze "op ons wachtten".

Horki begeleidde ons naar de fabriekspoort en nam afscheid. "Ik zie jullie zo, maar eerst moeten jullie nog wat formaliteiten afhandelen," en verdween het fabrieksterrein op. "Hoi jongens, lopen jullie maar mee," groette een man ons en wees naar ons. Het was duidelijk, kom mee, wat anders.

We gingen een soort kantoor binnen, waar al andere mensen waren, waarvan sommigen Heinz-medewerkers bleken te zijn, maar ook van andere bedrijven. Een man met een witte helm stond voor ons en liet ons weten dat hij ons een paar basisprincipes ging vertellen die we moesten volgen en ter harte moesten nemen.

"Mijn naam is Rolf, ik ben de vestigingsmanager van bedrijf XYZ (ik noem bewust geen namen). We hebben een vestiging hier in Kinderdijk, maar ook een in Marl in Duitsland. Jullie zijn allemaal, ik bedoel ALLEN, bij ons in dienst, ook al heb je je contract bij iemand anders getekend. Natuurlijk weten de mensen die hier de leiding hebben dat, maar het wordt gewoon niet 'gewaardeerd'. Dus, alles goed tot nu toe?"

Wat wil je zeggen of moet je zeggen? Zo gaat het: "Eerst gaan we jullie fabrieks ID-kaarten maken, jullie paspoorten klaarleggen, dan volgt er een veiligheidsbriefing en gedragsregels," gaat Rolf verder.

Ieder van ons moest individueel een geïmproviseerde fotostudio binnengaan, onze ID-kaarten laten zien en overhandigen, ons voor een witte muur opstellen - "niet lachen alsjeblieft", zei een gezicht achter de camera, die op een statief was gemonteerd.

Ondertussen hadden de andere wachtenden de tijd om elkaar te leren kennen en zich voor te stellen; er waren anderen uit onze woonplaats bij, van wie sommigen elkaar "van gezicht" kenden.

Toen ik mijn paspoort aan de fotograaf gaf, keek hij me aan en zei "Ah, je bent Belg, dus je spreekt Nederlands, dat is heel goed". "Nog niet helemaal perfect en vloeiend" antwoordde ik, "maar ik kom er wel".

Na een goed uur was de hele procedure met foto's klaar, ieder van ons werd nu gefotografeerd. "Dan kunnen jullie naar de kamer daar, waar jullie de veiligheidsbriefing krijgen - en als jullie willen, daar ..." hij wees naar een klein kamertje, "... daar is koffie".

Rolf had zich ondertussen weer bij ons gevoegd en nam plaats bij ons in de kamer. Toen kwam er een andere man binnen, een echte Nederlander, lang en blond - "Hallo, ik ben Kees en ik ben jullie instructeur. Wat nu komt is absoluut belangrijk en moet je in acht nemen, dus concentreer je alsjeblieft".

Er werd een film gestart die de raffinaderij, "Plant" zoals ze het noemden, in zijn geheel liet zien vanuit vogelperspectief. De film was volledig in het Engels, of iemand het begreep of niet werd niet eens gevraagd.

Nu pas was te zien hoe groot en gigantisch de GULF-raffinaderij was, want er was ook directe toegang tot het havenbekken. "De hele fabriek is opgedeeld in afzonderlijke gebieden, die geleidelijk worden stilgelegd en onderhouden," legde Kees uit. "Aan het

einde van de briefing krijgen jullie allemaal een plattegrond, zodat jullie de gebieden kunnen onthouden."

Aan het einde van de film wilde Kees weten of er nog vragen waren, zo niet, dan wilde hij nu onze werkkleding controleren. Hij wees naar een kleedruimte - "daar kunnen jullie je omkleden en kom dan alsjeblieft hier terug".

Vragen? Wat voor vragen? Ik was in ieder geval relatief sprakeloos, daar stond ik - op een enorme site en ik had nergens een idee van. Maar laat het niet merken.

Een voor een druppelde onze groep van ongeveer 20 mensen uit de kleedkamer terug de zaal in. Daar stonden we met onze outfits aan. Toen Kees binnenkwam, moest hij lachen. "Je bent nog niet zo lang bezig, waarom zijn je kleren anders nog zo nieuw?" Ik keek naar links en rechts, en onze nieuwe werkschoenen, tuinbroek en overall blonken inderdaad.

Kees wees naar onze schoenen, "maar dat mag niet", en toen naar een aantal van ons, "lage schoenen of zelfs open schoenen zijn niet toegestaan, hebben ze jullie dat niet verteld?". "Wat nu?" dacht ik bij mezelf, er stond veiligheidsschoenen met stalen neuzen, wat was daar mis mee?

"Dus, je schoenen moeten je enkels beschermen, de halfhoge schoenen van jou, jou en jou ...", hij wees naar een aantal, "... zijn OK, maar je schoenen moeten vervangen worden." Dit was waarschijnlijk niet de eerste keer dat Kees onze vragende en verbaasde blikken zag. "De zolen moeten ook olie- en zuurbestendig zijn. Dus als je ze wilt, of liever gezegd, als je ze niet wilt, dan krijg je ze van ons. Ze kosten 150 gulden".

"What the fuck - en nu?" Kees herkende deze gezichtsuitdrukking ook en voegde eraan toe: "Als je het geld nu niet bij je hebt, kun je het de komende dagen betalen."

Dus terug naar de kleedkamer, iedereen noemde zijn schoenmaat - en na een tijdje verscheen Kees met een stapel schoendozen en deelde ze uit terwijl hij de schoenmaat op de doos las en

hardop noemde. "Dit zijn Amerikaanse, model brandweerman," zei Kees terwijl hij naar zijn schoenen wees, "ze zijn perfect.

"Zo, mannen, laten we beginnen", Kees kwam de kleedkamer weer binnen en bekeek ons van top tot teen. "Nu krijgt iedereen een helm op, jullie ID-kaarten liggen klaar, die moeten jullie ALTIJD bij je hebben".

Een andere man kwam met een toren van gele helmen en overhandigde er een aan elk van ons. "Waarom nu geel?" wilde een van de groep weten.

"Je kunt aan de kleur van de helm zien wie welke baan heeft," zei Kees, die een bruine helm droeg. Maar dat moeten we nog in detail uitzoeken. "En nog een laatste ding helemaal aan het einde, wat het MEEST BELANGRIJKE is," zei Kees. "Roken is absoluut verboden op de hele fabriek, behalve in de aangewezen rookzones. Iedereen die zich hier niet aan houdt, of zelfs maar betrapt wordt op roken, moet de raffinaderij onmiddellijk verlaten - geen mitsen en maren - en mag niet meer terugkomen, nooit meer," voegde Kees er nadrukkelijk aan toe.

Kees pauzeerde even toen hij het gebouw verliet. "Oh ja, bijna vergeten, we werken van 8 tot 18 uur, maandag tot en met vrijdag. Pauzetijden worden bepaald door jullie kolom." Hij wees naar een groep mannen die op ons leken te wachten. Net als Kees werden ook zij "beschermd" door een bruine helm en waren ook gekleed in bruine werkkleding - jas en broek met reflecterende strepen.

De mannen stelden zich voor, ze heetten Koos, Adriaan, Willem en ik weet niet wat nog meer, gewoon typisch Nederlandse namen. Ze lazen onze namen voor en zwaaiden de persoon die geroepen werd naar hen toe. Dit waren dus onze "colonne leiders". Toen Kees zich naar mij omdraaide, zei hij "jij spreekt Nederlands, jij gaat in de groep van Willem". Achim en Rainer werden in een andere colonne ingedeeld.

Daarna gingen we naar een parkeerplaats waar een paar Amerikaanse sleeën stonden, Chevrolet Blazers of Ford Bronco pick-ups, en onze crewleiders vroegen ons in te stappen. Er leken geen benzineproblemen te zijn bij een raffinaderij - en het brandstofverbruik van de voertuigen was waarschijnlijk het minste probleem.

We gingen op weg, Willem stelde ons bij naam aan elkaar voor en legde toen uit hoe de pauzes werken. "De ploegen nemen op verschillende tijden pauze, zodat er altijd wel iets te doen is en het is ook makkelijker voor onze cateringmedewerkers. We ontbijten om 9.30 uur, dan komt er een "Koffiebus" over de fabriek en daar wordt de catering verzorgd. De lunch is dan om 13.00 uur, ik zal je laten zien waar de kantine is. En dan is er nog een koffiepauze om 16.00 uur.

Er was een ander gebouw naast de kantine - "Dat is ons tijdschriften- en gereedschapsuitgiftecentrum," zei Kees. Hij legde ons uit dat we daar altijd het gereedschap of de reserveonderdelen konden krijgen die we nodig hadden met de "tinnen stempel" - waar een nummer op gestempeld stond - en die we samen met onze fabrieksidentiteitskaarten hadden gekregen. "Gereedschap moet ELKE DAG worden ingeleverd voordat je klaar bent met werken!" zei hij nadrukkelijk. "Er mag niets worden achtergelaten op de fabriek of ergens anders op het terrein." Wow, nog iets belangrijks, blijkbaar, naast het strenge rookverbod dat al was opgelegd.

In onze rug konden we eindelijk de fabriek zien die de komende dagen en weken onze werkplek zou zijn. Enorme torens, een eindeloze drukte van pijpen, overal rook en gesis. Willem wijst naar de "stroomkraker", waarvan de schoorsteen nog maar een beetje rookte. "We gaan dit onderdeel demonteren, onderhouden en weer monteren," zei Willem tegen ons, "dus laten we daarheen gaan.

We gingen het terrein op en klommen ruim 30 meter de stalen, geperforeerde treden op, langs pijpen, leidingen, kleppen en andere "spullen". Willem wees naar de rommel, "onze eerste taak zal zijn om alle isolatie te verwijderen en dan naar de

leidingen en de kraakinstallatie te gaan". We keken naar de glanzende metalen bekleding. "Als er iets niet gedemonteerd of losgeschroefd kan worden, wordt het gewoon opengesneden met de "Flex" en belandt het allemaal bij het schroot," voegde hij eraan toe.

Het hele leidingsysteem, in feite de hele fabriek - de "stoomkraker" - was omgeven door isolatie. Dik omwikkeld met glaswol en omhuld met gegalvaniseerde stalen platen. Dus dat moest allemaal "gaan".

Voordat we naar de "stoomkraker" klommen, hadden we in het magazijn allemaal een gereedschapskist gekregen, robuuste handschoenen, schroevendraaiers en steeksleutels in verschillende maten en een "Flex", inclusief een verlengsnoer.

Er waren bijna overal stroomaansluitingen op de werkplatforms rond de "stoomkraker", wat het gemakkelijker maakte om de elektrische gereedschappen te voeden. Maar er waren ook overal persluchtaansluitingen, waarvan het precieze doel later duidelijk zou worden.

Dus begonnen we met het ontmantelen van de isolatie. Terwijl we aan het werk waren, verscheen er een "blauwhelmige" man, riep "Hoi" naar de groep en stelde zichzelf voor als de ingenieur die de leiding had.

"Tijden van overheersing", dacht ik bij mezelf, "dit is de zuiverste kleurenhiërarchie hier met de helmen". Laten we zeggen dat wij, de HiWis, de ongeschoolde arbeiders in het geel, de voorman, zoals bij Rolf, in het wit, de colonne leiders, zoals Kees of Willem, in het bruin - en nu een ingenieur in het blauw. Maar van een afstandje kon je tenminste herkennen wie of wat er aankwam, of met wie je te maken had.

Demonteren of ontmantelen is niet zo veeleisend of moeilijk, maar wat het werk inspannend maakte, was de relatief hoge temperatuur van de stoomkraker en het leidingsysteem. Ik was blij toen om 9.30 uur de pauze werd ingelast en we naar beneden mochten. De "Koffiebus" stond al geparkeerd op straat

voor onze werkplek, maar sommigen van ons liepen ook doelbewust naar de "rokerskraam".

Ik vroeg me af of het qua tijd zin had om naar de kledkamer te lopen, aangezien ik de broodjes die ik 's ochtends vroeg had "gesmeerd" in mijn tas had zitten. Ik besloot het niet te doen en liep rechtstreeks naar de "Koffiebus", waar andere collega's al stonden te wachten.

"Voor mij een Koffie met Melk en Suiker, alsjeblieft", bestelde ik vrij zelfverzekerd in het Nederlands, aangezien ik tijdens het eerste werkuur al alleen maar in het Nederlands met mijn collega's had gecommuniceerd. Mijn ogen vielen op de broodjes in de Koffiebus, daar wilde ik er ook wel twee van. De cateringmedewerker overhandigde me koffie en broodjes en ik vroeg naar de prijs. "Hé, je hoeft hier niets te betalen, het wordt allemaal geregeld door de GULF," antwoordde ze met een vriendelijke glimlach.

Voorzien van brood en koffie ging ik ook naar de rookruimte om mijn ontbijt af te sluiten met een peuk. Daar kwam ik toevallig Rainer en Achim tegen, die in een andere ruimte vlakbij aan het werk waren. Ze waren net zo enthousiast en euforisch, "het is een gave baan," zei Achim. Ook zij hadden voorlopig dezelfde taak, namelijk het systeem "bevrijden" van de isolatie voordat ze aan het echte werk begonnen.

Sigaretten werden gerookt, pauze voorbij, "terug aan het werk, terug naar de realiteit". Op het moment dat we weer naar werkhoogte begonnen te klimmen, zag ik een mobiele kraan in positie komen en even later een container aan kettingen omhoog hijsen. "Daar gaat al het afval van het isolatiemateriaal in," zei Willem tegen ons. Ah, dat is mooi, dan hoeft je niet met al die spullen naar beneden te sjouwen.

Ik ging verder met de isolatie, veel van de schroefverbindingen konden niet meer worden geopend, of slechts met moeite, dus probeerde ik een haakse slijper te gebruiken, zoals ons was verteld. Dit was niet alleen veel gemakkelijker, maar ook beduidend sneller, ik besloot al snel af

te zien van schroevendraaiers en sneed één deel tegelijk open. Plaatdelen weg en in de container, die nu op een deel van het werkplatform was geplaatst. "Dit moet allemaal behoorlijk stevig zijn," dacht ik bij mezelf, maar als ik naar de massieve stalen constructies keek, was dat niet verwonderlijk.

In een ander gebied rond de "stoomkraker" waren steigerbouwers bezig met het monteren van nieuwe, tijdelijke werkplatforms. Ik had me al afgevraagd hoe je "overal op moet klimmen?".

Nadat we kort voor de middag al een aanzienlijk deel van de gegalvaniseerde isolatieplaten hadden gedemonteerd, zou nu het echt "vervelende" deel van de demontage komen - het verwijderen van de glaswol waarmee de pijpen waren omwikkeld. De dikke matten waren omwikkeld met draad om ze op hun plaats te houden en strak tegen de pijpen aan te leggen.

Ondertussen had Willem zich ook weer bij onze groep gevoegd. "We beginnen na het middaguur," hij wees naar de glazen wol en wierp een blik op zijn horloge.

Oki, er was nog een kort moment voor de afdaling, dat ik gebruikte om rond te kijken. Vanaf de top van de stoomkraker kon je niet alleen grote delen van de GULF raffinaderij zien, een blik werpen op de werkplekken van de andere collega's, maar ook de Europoort in zijn geheel aan beide zijden ontwaren. Links van ons was de zee, het uitzicht reikte tot Hoek van Holland en rechts van ons lagen de naast elkaar gelegen tankparken van de vele andere raffinaderijen. Het uitzicht reikte bijna tot aan Rotterdam, dat aan het einde van de Europoort lag en zich een weg kronkelde door het industriële landschap.

Toen ik in de richting van de kantine keek, kon ik al een aantal kleurrijke "gehelmden" mensen ontwaren die eruitzagen als een mierenkolom van bovenaf, die allemaal vanuit verschillende gebieden en richtingen naar één bestemming stroomden - de kantine.

Mijn colonne bleef even op de stoomkraker, want de pauzetijden waren bekend en gespreid. Toen begonnen we ook aan de afdaling, want we hadden een paar meter hoogtewinst.

Bij de ingang van de kantine stond een grote, lange tafel waarop een heleboel "proefmaaltijden" waren uitgestald in een soort presentatie, met kleine bordjes waarop de naam en de beschrijving van het gerecht stonden. Verder naar achteren was de toonbank - de presentatie was bedoeld om de lange rijen en het bestelproces te versnellen, omdat je al wist "wat er beschikbaar was".

Ik koos voor - ja, dat weet ik natuurlijk niet meer, in ieder geval iets met vlees en friet, en als toetje, dat weet ik weer, een "vanillevla". Ik stond daar met mijn dienblad en zocht de kassa. "Je hoeft hier ook niet te betalen," zei de collega naast me, die erg vies was en er ook zichtbaar uitgeput en afgemat uitzag. "Hallo," zei ik, "waar ga je heen?"

Hij legde uit dat hij in een gebied was waar de ontmanteling al in volle gang was, "maar waar je nu bent is een sanatorium," voegde hij er met een brede grijns aan toe.

Op zoek naar een vrije stoel kwam ik toevallig naast Kees terecht, die ons eerder die ochtend "onder zijn hoede" had genomen. Nog steeds een beetje ongelovig vroeg ik hem, nadat ik hem een goede eetlust had gewenst, of al het eten echt gratis was. "Eet smakelijk", zei de Nederlander - ja, want het ontbijt was al "gratis".

"We moeten soms heel hard werken, zoals je al hebt gemerkt bij een of twee collega's," zei Kees, "dus het spreekt voor zich dat GULF ook zorgt voor het welzijn van haar medewerkers. Ik vond dat meer dan geweldig, meer dan een heel sociaal gebaar - "gelukkige werknemers zijn goede werknemers," zei Kees.

We aten onze lunch met smaak op, Kees wilde weten hoe ik het tot nu toe vond, en of de groep met en om Willem ook zo was? Een soort beleefd geklets. Ik liet hem weten dat het tot nu toe allemaal heel interessant en spannend was, maar ik zei niets

over het feit dat het de eerste keer was dat ik dit soort werk deed. Ook zei ik niets over het feit dat ik nogal "bibberig" was na de eerste klim op de stoomkraker, niet alleen vanwege de klim zelf, maar ook omdat ik er op die hoogte een beetje "uit was".

Maar ik hield vooral van de sfeer onder het personeel, iedereen was bij de voornaam, iets wat Nederlanders uit principe doen, wat alles een beetje relaxter maakt - en de hiërarchieën zijn niet zo belangrijk, maar ze bestaan nog steeds.

Ik haastte me een beetje, maar wilde niet onbeleefd overkomen, legde Kees uit dat ik een "snelle sigaret" wilde voordat ik weer aan het werk ging en stond op van tafel.

Het was nu erg druk bij de rokerskraam, met collega's die overal stonden en waarvan de meesten, net als ik, tabak rookten - "Shagje rookt", zegt de Nederlander.

Ik ontmoette ook Rainer en Achim weer, we spraken over onze indrukken en hoe het was met de nieuwe, nog relatief onbekende collega's, toen was het al tijd voor iedereen om terug te keren naar hun gebieden.

De tijd tot de volgende werkonderbreking ging nu wat sneller voorbij, ik had me al een beetje naar binnen gewerkt, de isolatie werd verder opengesneden en meter voor meter kwamen de dik in glaswol gewikkelde leidingen tevoorschijn.

Kort voor de middagpauze gingen we allemaal aan de slag om de isolatieplaten in de voorziene container te laden. Vanaf hier konden we de "Koffiebus" al zien.

Deze keer waren er echter geen "broodjes" bij de koffie, maar degenen die ervan hielden konden kiezen voor "Gebak", kleine, verpakte koekjes of minikoekjes. Ik ging weer naar de rokerskraam voor een snelle sigaret.

De laatste "glijbaan" vloog toen echt voorbij, het werk afmaken, het gereedschap ophalen en afleveren, naar de kleedkamer, douchen - de eerste dag zat erop.

"Trigger"

Als we eindelijk in de auto zitten, hebben we alle drie veel om over te praten, vooral omdat we in twee verschillende kolommen zaten. Het werk was natuurlijk in wezen hetzelfde, maar de collega's waren totaal verschillend. Achim en Rainer waren op het werk met een groep collega's, allemaal van Heinz' "voorraad". Ze vertelden dat ze twee hele leuke collega's hadden ontmoet, Harald en Wilfried, die voorlopig ook in het pension van Henk logeerden. Ik zou ze later leren kennen.

Eenmaal in Rockanje aangekomen, ga ik even een uurtje liggen, want ik ben echt doodop. We spreken af om elkaar later te ontmoeten op het strand, bij Badlust, waar we de avond willen afsluiten.

Voordat ik me bij de anderen voeg, blader ik nog even door de VVV-folders op mijn kamer. Het is een heel idyllisch gebied, dit Rockanje en de omliggende kleinere dorpen en poldergebieden, zoals "Stuifakker" of "Strype".

Even bij Henk langs, snel een biertje en dan naar de kamer, ik moet gaan liggen. Ook al was het vandaag niet zo spannend, ik wilde morgen met hernieuwde energie beginnen. Ik liet bij Henk een berichtje achter voor Achim en Rainer dat ik meteen naar de auto zou komen, naar de parkeerplaats. Ik vertelde Henk kort dat ik vanaf morgen geen ontbijt meer wilde, en natuurlijk had ik het niet over het Labberbrood. Nu wist ik dat er een beter ontbijt was bij de "Koffiebus", en het was gratis.

"Nou, moet het kereltje slapen?" vroeg een van de groep "oude mannen", die ook weer rond de bar hingen, geamuseerd. Ze woonden ergens anders, maar "Zum Traurigen Hund" was blijkbaar hun woonkamer. Opnieuw dacht ik alleen maar "wat een klootzak" en mengde me niet in het geklets.

Op mijn kamer rolde ik een mini-joint voor mezelf en pufte hem met plezier bij het open raam. Even verderop zag ik Achim en Rainer richting de pub gaan, vergezeld door Harald en Wilfried. "Hé, kom naar beneden," riep Achim naar me. Ik schudde

ontkennend mijn hoofd en bleef bij mijn besluit. Ik ging op bed liggen met mijn toeristische boek en even later viel ik in slaap.

De volgende ochtend ontmoetten we elkaar bij de auto, Harald en Wilfried waren er ook. "Achim had ons gisteren een lift aangeboden, dus we konden met jullie mee". Dat was goed voor Achim, want dat betekende meer benzinegeld, maar voor alle anderen was het alleen maar benauwder in de auto, het was "gezellig" op de achterbank. Alleen Rainer, die op de passagiersstoel zat, was comfortabel.

In tegenstelling tot gisteren werden we deze keer direct door onze colonne-leider in de pick-up opgehaald en gingen we rechtstreeks naar de fabriek, omdat er geen formaliteiten meer moesten worden afgehandeld.

Een snelle stop bij het magazijn om gereedschap op te halen en toen naar de werkplatforms, want we wisten nu wat we moesten doen.

De eerste koffiepauze kwam goed van pas, ik had honger en zin in een Kopje Koffie.

Toen we na de pauze weer op de stoomkraker zaten, realiseerde ik me dat ik tijdens de pauze naar het toilet had moeten gaan, ik moest dringend plassen. Dus ik zei tegen een collega, een Nederlander zoals ik al zei, dat ik naar de pot wilde. Hij keek me een beetje verbaasd aan en zei "Plas hier ergens, het is allemaal nog zo warm, het verdampt wel voordat het de leidingen raakt. Of pis in de glaswol, het gaat toch de vuilnisbak in". Eigenlijk geen slechte suggestie. Ik wurmde me in een hoekje en "liet het lopen" - aaaah, dat voelde goed.

De rest van de dag was hetzelfde als 's ochtends, kort onderbroken door de lunchpauze, en ook de middag was snel "opgevreten". Op de andere dagen van de week was het in wezen hetzelfde.

Na het werk deden we altijd iets samen, of we nu naar het strand gingen of het dorp verkenden, of zelfs op een avond in de

"Sad Dog" rondhingen. We speelden kaart en praatten, en we dronken een paar biertjes. We bleven echter wel op onszelf en vermeden bewust om bij de "oude mannen" te zitten, want dat was niet onze wereld.

Op een avond gingen we wiet roken in de duinen, het duurde uren - zo voelde het - voordat ik weer rechtop stond, "man, ik was gedrogeerd".

De dagen gingen voorbij en op alle vlakken was er al een beetje routine ontstaan. En toen was het alweer vrijdag. Tijdens de ochtendrit hadden we het er al over - vandaag zou Heinz voor het eerst naar Rockanje komen - voor ons. "Denken jullie dat hij ook komt?" vroeg Rainer aan de groep, waarop ik antwoordde: "Het geloof is in de kerk, we zullen zien".

In ieder geval zou het meer dan goed zijn om "vers geld" te krijgen, we hadden ieder al aardig wat uitgegeven - en ik moest ook uiterlijk de maandag daarop mijn "brandweerlaarzen" betalen, dat was beloofd en werd natuurlijk ook verwacht door GULF. Bovendien was het een echt eerste weekend in Nederland en wilden we iets gaan doen. Misschien zelfs naar Brielle - "op stap", zoals we vorige week hadden besproken met de jongeren uit Mariella's klikje in het park in Hellevoetsluis.

Overdag, in de kantine, kwam de vraag of het gesprek weer op het onderwerp "salaris", zoals de anderen die al langer voor Heinz werkten het noemden. Nou ja, er waren nog maar een paar uur over, toen wisten we definitief meer en kwam er een einde aan het speculeren.

Toen we na het werk naar de parkeerplaats liepen, wensten onze collega's ons "een fijn weekend" - "of dat zo zal zijn staat nog in de sterren geschreven, maar laten we positief blijven", zei Achim kort en bondig.

Nog voordat we voor het guesthouse, de kroeg van Henk, aankomen, zien we al de BMW 7-serie van Heinz, die duidelijk van hem is - herkenbaar aan het Duitse kenteken. We komen de kroeg binnen, Heinz zit gezellig met Henk aan de bar, een heerlijk biertje

voor zijn neus, en het bord eten, dat waarschijnlijk nog niet zo lang geleden is schoongemaakt, staat er nog.

"Hallo mannen," zei Heinz, terwijl hij naar de voordeur keek. "Hoe was jullie eerste week? Ik ben benieuwd wat jullie te melden hebben.

Nou, dat was een geweldige verrassing en een warm welkom. "Ga aan die tafel zitten, ik kom er zo aan," zei Heinz, terwijl hij een envelop over de toonbank naar Henk duwde. "Breng ons wat te drinken," vroeg hij aan Henk en kwam toen naar ons toe.

We hadden hem inderdaad veel te vertellen, maar we hadden ook een paar vragen voor hem. Bijvoorbeeld waarom hij ons niet had verteld dat het guesthouse meer een noodopvang was dan een guesthouse in de traditionele zin van het woord. "Zouden jullie dan gekomen zijn?" was zijn korte reactie, een vraag die hij waarschijnlijk al vele malen eerder van andere collega's had gehoord.

"Maar eerst het leuke deel, althans voor jullie," zei hij terwijl hij een envelop over de tafel naar elk van ons drieën duwde. "Verdeel het goed, blaas niet alles op".

Hij had van Rolf, zijn sitemanager, gehoord dat het best goed met ons ging, dat we snel begrepen wat er moest gebeuren en dat we de regels goed hadden onthouden. "Ik ben tevreden, geen reden tot klagen". Heinz glimlachte. Natuurlijk, als we goed werk leveren, verdient hij zeker goed geld, hij doet het werk niet gratis. Maar dat is allemaal goed en wel voor hem, en op dat moment was het eerder secundair.

"Ik moet nu naar de anderen, ze wachten al" - Heinz stond op en wisselde van tafel. Dezelfde procedure, hij bestelde een rondje voor de tafel en nam plaats, wisselde een paar woorden met zijn collega's, schoof enveloppen over de tafel - op naar de volgende ronde tafels.

Het was rond 21.00 uur toen hij zijn barkruk van de toonbank schoof - "Ik ga nu naar het hotel, in Brielle, en dan morgen terug. Dus mannen, ik zie jullie volgende week vrijdag weer". Hij zwaaide naar de groep, "Dag Heinz" kwam uit verschillende monden - en weg was hij.

Achim, Rainer en ik keken elkaar aan, Harald en Wilfried voegden zich bij ons aan de volgende tafel. "De avond is min of meer voorbij," zei Harald, "of gaan we nog iets samen doen?"

Uitgaan was er niet echt meer bij, we bleven "hangen" bij Henk, bestelden om de beurt een rondje, kaartten, rookten, kletsten en lachten - een ontspannen sfeer, ongetwijfeld ook dankzij de enveloppen met geld.

Dus dat was onze eerste week, het ging echt goed, veel beter dan verwacht. Maar dat kun je niet echt zeggen, want we hadden geen verwachtingen, of anders gezegd, we wisten niet wat we konden verwachten.

Op een gegeven moment zei Achim dat ik Mariella moest bellen omdat ik Nederlands spreek en dat we misschien in het weekend konden afspreken.

Maar omdat ik al een behoorlijke "zit" had, weigerde ik. "Dat doe ik graag morgen rond lunchtijd". Even later namen we afscheid van elkaar en gingen we naar de kamer.

Ik voelde duidelijk een behoorlijke "bedzwaarte", de alcohol had zijn effect niet gemist. Desondanks rolde ik voor mezelf een "goede nacht joint", die ik weer oprookte met het raam open, kijkend naar de nachtelijke hemel - "Ik ben blij dat alles zo soepel verliep", dacht ik bij mezelf, het weekend kon komen. We hadden twee dagen vrij en een behoorlijke som geld op zak.

We ontmoetten elkaar de volgende ochtend in de pub, sommigen van ons zaten al aan de ontbijttafel met een kopje koffie.

In de talloze kaarten en brochures die ik van de VVV had gekregen, had ik ontdekt dat het volgende dorp, Oostvoorne, slechts 6 kilometer verderop lag. "Zullen we daarheen gaan? Er zijn daar vast goede cafés".

Mijn voorstel werd aangenomen, we gingen naar de parkeerplaats, stapten in de auto en vertrokken. Slechts een paar minuten later waren we in "Oostvoorne", echt op een steenworp afstand.

Het strand was niet ver van het centrum en daar wilden we naartoe. We maakten het ons gemakkelijk in strandpaviljoen De Duinrand, gelegen aan zowel de Noordzee als het Oostvoornse Meer, bestelden koffie en verse croissants - het leven kan zo mooi zijn.

"Weekend en zonnenschijn"

Natuurlijk moet gezegd worden dat "De Duinrand" meer chique catering biedt, dus het is veel meer dan alleen een strandbar. Je kunt 's ochtends vroeg achter het glazen windscherm zitten en genieten van de zon met een panoramisch uitzicht op het water.

We zaten daar een hele tijd op het terras en genoten, Achim wendde zich tot mij: "Wilde je Mariella niet bellen?"

Ja, ik voelde me nu veel beter, mijn hoofd bonkte niet meer en de kater van alle alcohol van de avond ervoor was verdwenen. Het was ook veel aangenamer om hier te telefoneren, omdat we min of meer in een "neutrale zone" zaten, in tegenstelling tot bij Henk, waar de telefoon achter de toonbank stond en iedereen kon zien wat je tegen wie zei.

"Mag ik even blaffen?" vroeg ik aan de serveerster. Ze wees naar binnen, waar een telefooncel stond. Ik haalde het papiertje tevoorschijn waarop ik Mariella's telefoonnummer had geschreven.

Het duurde even voordat iemand aan de andere kant opnam, was het nog te vroeg? Eigenlijk zou het prima moeten zijn, het liep al tegen lunchtijd. Mariella nam zelf op, ik zei wie ik was en legde kort uit dat we elkaar pas een paar dagen geleden in Hellevoetsluis hadden ontmoet. "Ah, ja, de jongens van het park," zei ze vrolijk.

Helaas was dit weekend nogal ongeschikt, legde ze uit, want ze wilden met hun kliek gaan surfen in Katwijk aan Zee. "Maar wat dacht je van volgende week?"

Ik kon Mariella niet meteen een bevestiging geven omdat ik eerst Rainer en Achim wilde spreken. "Ik neem graag nog eens contact op," antwoordde ik en wenste hen in de tussentijd een goede tijd op hun reis. Helaas moest ik nee zeggen op de vraag of we telefonisch bereikbaar waren. Nog niet.

Terug op het terras vertelde ik de twee wat we hadden besproken. "Het geeft niet, laten we iets anders doen, het is weekend," zei Rainer, "we vinden vast wel iets.

We wilden Brielle gewoon "alleen" verkennen. "Misschien rijden we nog een keer langs het pension om te kijken of Harald en Wilfried er ook zin in hebben," vroeg Achim, "wat denk je?".

We konden echter alleen maar raden of ze nog in het pension waren. Op de terugweg stopten we bij de Albert Heijn in Oostvoorne om drank in te slaan, vooral bier, dat we in onze gastenkamers wilden achterlaten.

Naast een paar "Blikjes Chocomel" was er ook veel Heineken - maar de supermarkt had ook andere merken, zoals Hoegaarden, een Belgisch bier, of Grolsch, een traditioneel Nederlands merk dat al een paar eeuwen bier brouwt, gebotteld in een klappfles.

Goed gevuld liepen we naar de kassa. "Ik betaal wel," bood Rainer aan en haalde zijn portemonnee tevoorschijn.

Zodra ik weer in de auto zat, pakte ik mijn eerste Grolsch, opende de fles met klappop met een luide "plop" en nam een grote slok. "Saturday Night" van Herman Brood & his wild Romance speelde op de autoradio, bijna alsof ik het besteld had. Ik liet een grote oprisping horen - "Awesome shit", passender had het niet gekund.

Harald en Wilfried waren echter niet meer in het pension en ook in Henk's café was geen spoor van hen te bekennen. Het was het proberen waard. We deponeerden onze boodschappen in de kamers, het leek nu wel een kleine drankenmarkt, "een mooi gezicht", zei Achim met een grijns op zijn gezicht. Natuurlijk zou een koelkast de kers op de taart zijn geweest, maar - kom op, drank in huis en altijd bij de hand.

s Middags gingen we op weg naar Brielle. Ik had van tevoren iets gelezen in mijn toeristische informatie en had een aantal interessante dingen geleerd. Dus ik was voorbereid en kon

mijn wijsneus een beetje laten hangen, althans dat is wat Achim en Rainer me vertelden.

Het oude fort uit de 17e eeuw is nog steeds goed bewaard gebleven en kenmerkt het stadsbeeld. Oude huizen en kleine steegjes geven de stad zijn speciale charme. Twee armen van het "Brielse Meer" strekken zich uit tot in het stadscentrum, Noord Spui en Zuid Spui. Veel jachten van verschillende grootte en boten liggen hier aangemeerd en stralen nog steeds een beetje "piratencharme" uit. Rond het centrum liggen een aantal boerderijen.

Zo, dat is genoeg "geklets" - we willen iets ervaren, dus laten we meteen op zoek gaan naar een goed café of bar waar we het snelst contact kunnen maken met de "inboorlingen".

Er zijn talloze winkels, boetiekjes en zelfs een museum langs de hoofdstraat, die veelzeggend ook "Nobelstraat" heet, maar er is geen bar te bekennen. Dus gaan we richting het water, de havenarm. Daar is nog veel meer te beleven en we stoppen bij een bar waar buiten muziek klinkt en stemmen klinken. "Yep, this is the right place" - Achim duwt de deur open en we zitten midden in de actie.

Rainer rent naar de bar en bestelt een rondje bier. Tot onze verbazing komt hij terug met flessen bier - en een "kindermaatje", 25 CL. Wat maakt het uit, we heffen het glas op elkaar - en de biertjes zijn in een mum van tijd "weggeblazen". Ik ga naar de bar en vraag of ze geen normale tapbieren hebben, liefst in grote glazen.

"Ja, zeker," zegt de ober en haalt grote kannen tevoorschijn die in de koelkast gekoeld waren. Heerlijk, zo had ik me een "gerstenkaltschale" voorgesteld. Ik keer terug naar de tafel met een tevreden blik op mijn gezicht en een beetje trots.

"Alsjeblieft," zeg ik, terwijl ik de glazen op tafel zet, maar heel kort - voordat ik ze meteen uitnodig om glazen te klinken. "Op een goed weekend - en het einde van een goede week". Met deze

woorden heft Rainer zijn glas en klinken onze glazen samen met een daverend gerinkel.

Het duurt niet lang en we zitten aan tafel te kletsen met onze burens, Nederlanders - wat anders? Ook hier valt op dat ze allemaal niet alleen in staat zijn om in het Engels met ons te praten, maar er ook geen probleem in zien om dat te doen.

We praten een beetje over wat we tot nu toe al een of twee keer hebben meegemaakt - waar kom je vandaan? Wat doen jullie hier? Blijkbaar is dat heel belangrijk, want we zien er niet echt uit als vakantiegangers.

Mijn blik ging naar een "tafelvoetbaltafel" en toen weer terug naar de mensen. "Zullen we een rondje spelen? Met z'n vieren? Het verliezende team koopt een ronde".

Dit wordt graag aangenomen, twee van de mensen staan direct op en wijzen naar Achim en mij - "wij tegen jullie, oké?".

Na twee wedstrijden verloren te hebben, een beetje anders dan "echte" wedstrijden, vooral EK's of WK's, stond het Nederlands team duidelijk voor, slechts kort onderbroken door het legen van de bierrondes, wisselde het Nederlands team en maakte ik ook plaats voor Rainer. Eens kijken of het nu beter gaat. Maar ook dat bracht niet het gehoopte "succes", want de Nederlanders werden opnieuw overrompeld.

Achim moest de huidige ronde overslaan, "Ik moet nog rijden", en schoof zijn biertje naar iemand anders.

Na een tijdje begon ik de groep te verlaten, ik wilde weer door de stad slenteren en niet al mijn tijd in de kroeg doorbrengen. "Jongens, tot kijk," zei ik tegen de groep, verliet het gezelschap en stapte de straat op.

Er waaide een zacht briesje. Ah, dat voelde goed. Ik haalde de stadsplattegrond die ik had meegenomen uit mijn tas, oriënteerde me even en liet me toen gewoon meedrijven, "altijd mijn neus achterna".

Al na een paar meter keerde ik om en ging terug naar de kroeg. Maar alleen om Achim en Rainer te vertellen dat ik later de bus terug naar Rockanje wilde nemen, zodat ik meer tijd zou hebben en zij vooral niet op mij hoefden te wachten.

Mijn idee was niet zozeer om de stad verder te verkennen, maar meer om iets "alleen" te doen. We reisden tenslotte al een paar dagen met z'n drieën en ik realiseerde me dat ik wat afstand wilde van Achim en Rainer.

Ik dwaalde doelloos door de straten en steegjes tot ik voor een huis stond met een bord waarop "t Kont van het Paard" stond, wat me nieuwsgierig maakte, wat moest dat voorstellen - de paardenkont? Zonder verdere omhaal ging ik het huis binnen, het was een bar - een restaurant - een discotheek, maar ook een klein pension.

Ik zag iemand aan de bar wiens gezicht ik al in de GULF had gezien. Hij keek naar me en herkende me blijkbaar ook. "Hallo, wat doe jij hier?" begroette hij me. Ik vertelde hem over onze reis. "En jij?" wilde ik weten. Zijn naam was Frank, zei hij, en hij verbleef hier in het pension voor de duur van de montage. Maar zoals Frank zei, was hij hier al bijna twee maanden. Hij wees naar een vrouw naast hem, "dat is mijn vrouw".

Ze was nogal klein, compact - en beiden werden begin 30 geschat. "Hallo, leuk je te ontmoeten". Toen ik haar vroeg wat ze hier deed, of ze werkte, zei ze "Ja, niets, ik wacht gewoon op mijn man". Ik wilde weten of dat op den duur niet saai was, maar Frank gaf haar - zijn vrouw - een blik die zei "zeg maar niets verkeerts". Daarmee had hij het gesprek tussen ons effectief beëindigd. Ik bestelde nog een rondje bier voor ons drieën, Dommelsch Pils, een wat waterige pils naar mijn mening. Kort daarna nam ik afscheid van hen beiden en liep verder door Brielle - "see you at the GULF".

In het begin dacht ik nog na over Franks gedrag - oef, 30 jaar getrouwd en dan zo "onvrij", ik kon en wilde me dat niet voorstellen, het was nog zo ver weg voor mij.

Mijn wandeling door Brielle ging verder, langs een paar boetiekjes en veel kleine winkeltjes die van alles verkochten, en ik liep hier en daar even binnen zonder iets te kopen. Toen ik langs de "VVV" kwam, ging ik naar binnen, vroeg om een bustijdenboek en sloeg wat brochures in. Ik nam plaats op een bankje voor de deur en bestudeerde het busrooster, waarbij ik de vertrektijden vergeleek met de huidige tijd. De eerstvolgende bus die ik kon nemen vertrok rond 19.00 uur, dus ik had nog tijd.

Opnieuw werd ik naar het havenbassin getrokken - om een paar van de boten daar te zien en de "schippers" hun gang te zien gaan.

Een jonge, langharige man zwaaide naar me vanaf een van de boten. De boot was een soort "metalen boot" en zag er ook erg "zelfgemaakt" uit, op de een of andere manier helemaal niet zoals de andere zeilboten of moderne jachten. Hij heette "De Platvink", wat "De Fles" betekent. Een grappige en ongewone naam. Ik ging naar beneden naar de steiger, de man bleek ook grappig en ongewoon te zijn, zijn naam was Koos. We kletsten een tijdje voordat Koos me uitnodigde op zijn boot met de vraag "Blowtje roken"?

Benedendeks was "De Platvink" echter precies het tegenovergestelde van vervallen, een echte hippieplek. Er speelde muziek - Rolling Stones, de vloer was bedekt met vloerbedekking en de muren waren versierd met verschillende posters. Ik wilde weten of hij hier op de boot woonde omdat het zo gezellig was ingericht. Hij wees uit een luik, "Nee, ik woon in dat kleine huisje vlak bij de steiger". "Ah, blijkbaar je hobby," antwoordde ik, waarop Koos antwoordde "Neen, Feesten, Neuken en Zuipen", wat zijn hobby's zijn. Maar eigenlijk is hij timmerman, voegt hij er lachend aan toe. En dat hij afstamde van piraten - ik geloofde hem op zijn woord, hij was een indrukwekkend persoon naast dat hij "ongewoon" was. Klein, in ieder geval kleiner dan ik, goed getraind en gespierd - hij had ook een sabel "benedendeks" hangen.

Na een goed uur gingen we terug aan dek, ik liet de boot en Koos "goed aangekleed" achter, met de belofte van een reünie,

en ging op weg naar de bushalte. Omdat er nog genoeg tijd was, liep ik naar een snackbar, haalde een "Broodje Shoarma met knoflooksaus", een soort kebab, alleen in Israël met lamsvlees, en at het met smaak op.

De bushalte was niet ver van het centrum, direct aan de verbindingsweg Oostvoorne - Spijkenisse. Na een korte tijd arriveerde de bus min of meer op tijd. Ik kocht mijn kaartje en genoot van de reis door de omgeving naar Rockanje. Als ik iets interessants zag, zocht ik het op in de folders die ik bij de VVV had opgehaald.

Toen ik in Rockanje aankwam, merkte ik de smaak van de zeelucht weer zodra ik uit de auto stapte, op weg ging naar het pension en mijn spullen neerlegde voordat ik op bed ging liggen om wat uit te rusten. Ik vroeg me af wat Achim en Rainer aan het doen waren. Waren ze ergens in de buurt?

Nadat ik wakker was geworden van mijn kleine "oogverzorging" ging ik naar buiten om Achim's auto te zoeken op de parkeerplaats, maar er was nergens iets te zien. Ik ging terug naar de kroeg van Henk en vroeg of hij nog berichten voor me had van die twee. "Nee, niets," antwoordde Henk. Ik vroeg hem hen te vertellen, als ze zouden komen, dat ik naar het strand zou gaan.

Ik betrad het terras van de "Badlust" - en tot mijn verbazing zaten Achim en Rainer daar, zich koesterend in de langzaam ondergaande avondzon.

"Nou, geen wonder dat ik jullie auto niet heb gezien op de parkeerplaats voor het pension," zei ik tegen Achim. Dat zou niet verwonderlijk zijn, want hij stond nog steeds in Brielle, "want we hebben een taxi genomen," antwoordde hij. "We zijn gewoon te blauw," voegde Rainer eraan toe. Achim wilde morgen, zondag, de auto ophalen, met de bus of weer met de taxi naar Brielle. "We zouden dat kunnen combineren met een andere reis, misschien van Brielle naar de Brielle Zee?"

Aangezien er op de een of andere manier geen bezwaren of tegenvoorstellen waren, werd het voorstel geaccepteerd, dus wij zouden hetzelfde hebben gedaan. Morgen, zondag, was gepland. We wilden proberen Harald en Wilfried te pakken te krijgen, misschien wilden ze wel mee.

We praatten over wat we nog meer hadden gedaan en meegemaakt in Brielle, ik had een paar dingen gezien en nieuwe vrienden gemaakt. Achim en Rainer zeiden daarentegen "niet veel eigenlijk, we zijn gewoon dronken geweest, maar het was ook heel gezellig". Ze hadden een tijdje met de Nederlanders gefeest, maar toen de kliek langzamerhand wegging, waren ze aan de bar blijven "hangen". Maar ze hadden zich gerealiseerd dat ze waarschijnlijk ook Nederlands moesten leren, "het maakt de communicatie in ieder geval makkelijker", zei Achim.

Toen de duisternis viel en de serveerster kwam met de woorden "we gaan sluiten", gingen we terug naar het dorp in de richting van het pension. We stopten bij de "Tauriger Hund", waar we ook Harald en Wilfried tegenkwamen, die aan de bar zaten. Achim vertelde hen over ons plan voor morgen. "Mijn God, je bent echt je woorden aan het verspreken," lachte Wilfried, "blijkbaar was het een gezellige dag voor je?"

En de twee kregen ook te horen wat ze hadden meegemaakt. Harald en Wilfried hadden de dag doorgebracht in Spijkenisse en waren daar heel vroeg in de ochtend met de bus naartoe gereisd.

Spijkenisse is de op één na grootste stad, dus het is geen stad of dorp en min of meer een "buitenwijk" van Rotterdam, zoals ze ons vertelden. "Het heeft een paar oudere gebouwen, maar verder is het net als elke andere stad met een voetgangersgebied," zegt Harald.

Ze hadden echter al andere plannen gemaakt voor zondag en dus lieten we gewoon nog een paar koude biertjes door onze kelen stromen, kletsten over "God en de wereld" en op een gegeven moment trok iedereen zich terug in zijn kamer.

De volgende ochtend kwamen we met z'n drieën bij elkaar om naar de bushalte te lopen voor de reis naar Brielle. De vertrektijden op zondag waren echter nogal, laten we zeggen, "bescheiden" - en we zouden lang moeten wachten op de volgende bus. "Moeten we geen taxi nemen?" vroeg Achim, nog steeds een beetje katerig. "Dat is maar iets duurder dan drie buskaartjes". Rainer en ik namen de suggestie dankbaar aan en zo waren we niet alleen veel sneller, maar ook comfortabeler in Brielle. Ik wilde ook graag ergens ontbijten voordat we iets gingen doen.

Dus gaan we naar het marktplein, waar de taxistandplaats is, vertellen de chauffeur onze bestemming, nemen plaats en daar gaan we dan.

We namen natuurlijk een onbekende route, de taxichauffeur kende zeker elk steentje in de omgeving, en we kwamen in Brielle aan via kleine polderpaadjes, die "in een flits" gingen.

We liepen doelgericht het stadscentrum in en gingen meteen op weg naar een café. Het was nog vrij vroeg in de ochtend, maar alles was al op de een of andere manier "levendig". Mensen liepen naar de bakker of zaten, net als wij, in een van de vele cafés.

Nadat ik ons ontbijt had besteld, spreidde ik wat van mijn "toeristische brochures" uit op tafel. "Willen jullie even kijken?" Maar Rainer en Achim wilden niets doen behalve rustig ontbijten. Zo'n chagrijnig hoofd kan vermoeiend zijn.

Na een stevig ontbijt, Achim en Rainer zijn weer helemaal bij, gaan we op zoek naar de geparkeerde auto en vertrekken we richting "Kruiningergoors", ten noorden van Oostvoorne. Het is maar een paar minuten rijden naar het strand.

De middagzon warmt al een beetje op, het gebied rond het Brielse Meer is rustig, maar het uitzicht is allesbehalve mooi. Direct achter het Hartelkanaal is de Europoort te zien, wat minder ontspannend is voor de ogen. Links is de Maasvlakte, een enorme

containerterminal. "Nah, dat is niets, laten we ergens anders heen gaan alsjeblieft".

Ze keken me aan, "jij bent hier de reisleader".

Maar ik had eigenlijk geen zin om weer in de auto te gaan zitten, dus stelde ik voor om "naar de overkant te rijden", naar het naburige Oostvoornse Meer. Onderweg vertelde ik over het strand dat ik al had bezocht bij strandpaviljoen De Duinrand. Achim en Rainer knikten, allebei blijkbaar nog een beetje aan het worstelen met de drinkbui van de vorige dag. En een "tegenbiertje" was nu welkom.

Het was maar een paar minuten rijden naar het Oostvoornse Meer - en we gingen meteen naar het strandpaviljoen. Het vogelreservaat in de duinen was niet ver van de parkeerplaats, die slechts een paar meter van de zee lag. Daar wilde ik heen, terwijl Achim en Rainer me toeriepen "je vindt ons op het terras". Ik ging snel op weg en al na een paar meter was ik in het duingebied, dat doorkruist wordt door kleine padjes.

Ik genoot van de natuur, voelde me altijd erg op mijn gemak "buiten" en genoot van de planten en struiken. Op een gegeven moment besloot ik gewoon naar zee te gaan - je kon het ruiken en horen.

Ook hier had ik uitzicht op de Maasvlakte met de containerterminals ertegenover. Iets verder naar rechts kon ik ook een enorme raffinaderij zien, de BP - maar ik realiseerde me pas veel later dat het de BP was. Dus ik hoefde alleen maar links aan te houden en ik zou "vanzelf" bij het strandpaviljoen aankomen.

Het voelde alsof ik ruim drie uur onderweg was geweest, een zeer ontspannen "wandeling", maar ik nam ook een langere pauze op het strand om een joint te roken en gewoon naar het water te staren.

Achim en Rainer zaten - en wachtten misschien - op het terras van de "Duinrand". "Nu heb ik ook een koud biertje nodig," zei ik

ter begroeting en vertelde iets over het vogelreservaat. Het kwam geen moment bij me op dat ik ze misschien op de zenuwen zou werken met mijn toeristische kennis.

We zaten een tijdje met uitzicht op zee voordat Achim zei: "Zullen we het proberen?". Ik moest nee zeggen, want ik had het al eens met succes gedaan. Hij verdween met Rainer - ik bleef nog even en bestelde nog een biertje.

Gezinnen zaten op het strand, kinderen bouwden zandkastelen, ouders praatten of lazen onder de parasol. Steeds weer kwamen er gasten het café binnen met hun lichamen glimmend van de zonnebrandcrème, die iets aten of gewoon een verfrissend drankje namen. "Ik kan wel wat te eten gebruiken," dacht ik bij mezelf, maar ik wilde op Achim en Rainer wachten om te zien wat zij ervan vonden.

Ze arriveerden even later met rode ogen, bestelden een biertje en staarden woordeloos voor zich uit - goed dronken, realiseerde ik me meteen. Dat was het doel van de oefening.

"Heeft er iemand honger behalve ik?" wilde ik weten. Achim vroeg of we terug moesten gaan naar Rockanje en daar de dag op de een of andere manier moesten afsluiten. "Afmaken?" Het was nog maar middag.

Ik vroeg ernaar, want we hadden alleen een logeerkamer, er was op de een of andere manier niets over "tot rust komen", of hoe hij zich dat voorstelde? Achim legde uit dat hij wilde "slapen". Oké, hij was degene met de auto, dus wat was het alternatief?

Bij de ingang van Rockanje vroeg ik Achim om me eruit te laten, ik wilde gewoon door het dorp lopen. Het guesthouse sprak me niet aan, te klein, te saai. Mijn honger was voorlopig ook wel gestild.

Rockanje is vooral een woonwijk, natuurlijk met wat vakantieverblijven en hier en daar een paar winkels, maar alles was dicht op zondag. Dus dwaalde ik door de zogenaamde "Woonwijk", kleine woonwijken met kleine, smalle wooneenheden

naast elkaar. De ramen gaven een goed beeld van de woningen en de stijl van inrichten, allemaal erg knus en netjes. De begane grond bestond traditioneel uit een woonkamer en keuken, meestal met een tuintje erachter. Elke Woonwijk was aangelegd in een soort "raster", elk verbonden door een iets grotere doodlopende straat.

Op een gegeven moment stond ik voor "t'Oude Raethuys", een café, zoals ze in Duitsland zouden zeggen, een combinatie van bar en restaurant. Mijn honger keerde plotseling terug, ik ging naar binnen, nam plaats en bestudeerde het menu, waarbij ik spareribs met friet en een salade bestelde. Op de een of andere manier klassiek - en fantasieloos van mijn kant.

Na het bestellen ging ik echter naar buiten omdat ik daar een terras had gevonden en zocht een tafeltje. Ik maakte mijn maaltijd af en kletste wat met de mensen die naast me zaten, een familie uit Hannover die op vakantie waren in Rockanje, voordat ik op weg ging naar "Zum Taurigen Hund".

Als ik bij Henk binnenkom ben ik erg verbaasd, iedereen kijkt me aan, wat is dit? Pas dan realiseer ik me dat iedereen naar de televisie boven de deur kijkt. De kroeg zit vol, een bonte mengeling van mensen, Nederlanders en Duitsers. Achim en Rainer zitten ook aan een tafeltje met Harald en Wilfried. Ik loop naar ze toe en schuif een stoel aan tafel. "Nee, jullie kunnen daar niet zitten, dan kunnen we niets zien".

Met een blik over mijn schouder realiseer ik me - het is Sportzondag. Het is de Nederlandse, natuurlijk, met een samenvatting van de Eredivisiewedstrijden, het equivalent van de Bundesliga, op de televisie. Iedereen kijkt opgewonden naar het scherm, er is opwinding en gebaren, armen worden herhaaldelijk omhoog gestoken om Henk in gebarentaal een nieuwe opdracht te vertellen. "Er is hier echt iets aan de hand," zeg ik tegen de groep.

De "oude mannen", mijn collega's van het werk zeg maar, zijn er ook weer, voornamelijk aan de bar. Op de een of andere manier allemaal "verenigd in sport".

Pas als het verslag van de wedstrijd is afgelopen en Henk het volume van de tv zachter zet, wordt de kroeg weer normaal en beginnen de mensen weer met elkaar te kletsen.

"Welterusten?" wil ik van Achim weten. Hij duimt voor me en ik vertel hem over mijn rondleiding door het dorp. "Ja, we willen ook wat eten," zegt Rainer. Ik raad het café aan waar ik was, maar Rainer wijst naar de deur, "nee, daar tegenover, bij de friettent".

Voordat ze vertrekken spreken we af op de parkeerplaats voor de vertrektijd van morgen. Ik pak wat tijdschriften, vraag Henk of ik ze mee mag nemen naar mijn kamer en verdwijn "naar boven", neem nog een douche, nu is er tijd en geen haast, morgenochtend zal het er zeker heel anders uitzien.

Ik ga op het bed liggen - behalve de ongemakkelijke stoel is er nergens plaats om te zitten in de karige inrichting - blader door de tijdschriften en trek een biertje open uit de voorraad die we bij de supermarkt hebben gekocht. Twee of drie flesjes later rol ik mezelf nog een zakje toe, dat ik weer naar binnen zuig bij het open raam en even later ga ik definitief liggen slapen.

Achteraf gezien was dit de beste keuze, want het was niet zomaar een spannende dag die zou volgen. Het bleek een zware week te worden.

"Ontmanteling aan de GULF".

Het was maandagochtend en we ontmoetten elkaar zoals afgesproken op de parkeerplaats naast de auto van Achim. Harald en Wilfried waren er ook, dus het zou weer een "gezellige" rit worden. Op naar de GULF, we kenden de route al redelijk goed.

We kwamen het terrein van de raffinaderij op, gingen naar de kleedkamer en toen naar de wachtende pick-ups van onze crewleiders. Kees begroette me vriendelijk, "Het wordt serieus vandaag, we beginnen met de ontmanteling".

Aangekomen bij de fabriek zag ik al talloze mobiele kranen klaarstaan. We klommen de stoomkraker op, alles was behoorlijk afgekoeld. Kees, vergezeld door een ingenieur, legde ons uit wat ons dagwerk zou zijn. Hij wees naar een lange pijp, "die moet vandaag weg".

De enorme pijp moet een diameter van een goede meter hebben gehad, een deel ervan was verbonden met "flenzen", maar andere delen waren aan elkaar gelast. "Wat kan worden gedemonteerd, d.w.z. wat schroefverbindingen heeft, moet worden losgeschroefd, de andere secties moeten worden gescheiden met een lastoorts".

Een blik op de schroefverbindingen - talloze bouten, met moeren van minstens 120 mm groot, wat voor gereedschap moeten we nu gebruiken?

En alsof Kees mijn gedachten kon lezen, zei hij: "Je gereedschap wordt zo door de kraan omhoog getrokken, je hebt de persluchtaansluitingen al overal gezien". Even later bungelde er al een enorme traliekest aan de kraan, die we op het werkplatform loodsten.

Oversized moersleutels, slagmoersleutels, lastoortsen, gasflessen en heel veel zogenaamde stroppen. Dit waren ronde stroppen van polyester, extreem veerkrachtig, met een enorm draagvermogen op elke strop gedrukt. Soms was het 1.000 kilo, maar er waren er ook met 10.000 kilo.

Kees verdeelde ons in groepen en wees elke groep een werkgebied toe. "Houd je collega's altijd in de gaten, vooral zodra er een verbinding vrijkomt. Daarvoor worden de secties in de slips gehaakt en wordt de kraanmachinist ingelicht. Daarna geef ik de instructies voor het hijsen".

De moersleutels waren zo zwaar dat ze alleen door twee mensen konden worden opgetild en soms moesten we zelfs de kraan gebruiken om ze in positie te manoeuvreren. Ik probeerde de eerste bout, of liever gezegd bout, want het waren, om precies te zijn, draadstangen die aan beide uiteinden met moeren waren vastgezet. Ik besepte meteen waar de pneumatische slagmoersleutels voor dienden. Door de hitte tijdens de werking van het systeem was de schroefdraad van de bouten zodanig "uitgerekt" dat het onmogelijk was om zelfs maar te dromen van het losdraaien van de schroefverbinding. Hier moest "brute kracht" van spierkracht en mechanische ondersteuning worden gebruikt.

Terwijl een deel van onze groep de eerste pijpfitting losmaakte, was een ander deel al bezig met het uitsnijden van een deel met snijbranders in een ander gebied.

Twee van ons hadden de exclusieve taak om de slips correct en stevig rond de pijpsecties te leggen en ze klaar te maken voor verwijdering met een kraan. Dit ging de hele dag door, alleen onderbroken door de meer dan welkome pauzes.

Tussen ontbijt en lunch kwam Kees naar ons toe, zijn column, "Gaan we even zitten en roken", een populaire rookpauze. Kees was zich bewust van de zwaarte van het werk en dat waardeerden we.

Toen ik 's middags naar de Koffiebus ging voor een pauze, kwam ik Achim en Rainer tegen, die er net zo uitgeput uitzagen als ik.

"Mijn God, ik ben uitgeput," zei Rainer, "ik ga meteen naar het zwembad als we klaar zijn met werken."

De paar minuten van de koffiepauze werden in stilte doorgebracht, met een kop koffie in de hand en een haastig gerookte sigaret.

Het "opruimen" van de losgeraakte schroefverbindingen kostte veel energie. Een moer van 120 mm woog al gauw zo'n 15 kilo, de bijbehorende draadstang, met een lengte van ongeveer 50 cm, woog naar schatting maar liefst 50 kilo. Dit alles moest in traliekisten worden geladen, die de mobiele kraan steeds weer op en neer tilde.

Door het uitzicht over de fabriek en de mobiele kranen die overal stonden, leken de draaiende en constant bewegende kranen op een "industriële ballet".

Ik was dolgelukkig toen ik eindelijk klaar was met werken, klaar "als in broodjes", even onder de douche ging staan en genoot van de warme douche. "Wat een vieze troep" - ik keek naar het douchewater dat over mijn gezicht liep.

Nadat ik me had aangekleed, rolde ik een sigaret voor mezelf en liep naar de parkeerplaats om mijn collega's te ontmoeten terwijl ik het broodje inhaleerde. "Kom, stap in," zei Achim. "Laten we gaan, ik ben zo genaaid," voegde Rainer eraan toe terwijl hij zich met een luide kreun op de passagiersstoel liet vallen.

De reis naar huis was vrijwel "sprakeloos", we waren allemaal te uitgeput en hadden geen energie meer.

"Ik ga nu een koud biertje halen," liet Rainer ons weten toen we in Rockanje aankwamen en meteen op weg gingen naar de kroeg van Henk. "Yep," was onze unanieme mening. Henk zag het aan ons en had al een biertje getapt voordat we een bestelling konden plaatsen. Goede man.

Ik "ademde" het bier snel in en bestelde daarna meteen een tweede. "Eén voor iedereen" - zonder te vragen of iedereen er één wilde. Maar ik had mezelf de moeite van het vragen kunnen

besparen, want het tweede biertje was bijna net zo snel op als het eerste.

"Ik ga naar boven, zie ik jullie straks?" vroeg ik aan de groep.

Ik had de vraag achterwege kunnen laten, want het was voor iedereen duidelijk hoezeer de dag aan ons had "geknaagd". Ik betaalde de biertjes die ik had besteld, "dat is voor mijn rekening", en schuifelde naar de uitgang. Nu de trap op van het guesthouse, kamerdeur open, raam open, lucht. Ik opende meteen nog een biertje uit mijn privé "mini-bar", ging op het bed zitten en rolde een sigaret voor mezelf, die ik zoals gewoonlijk bij het raam oprookte. Daarna nog een biertje en een joint, die ik half liggend op het bed oprookte.

"Even mijn ogen dicht" dacht ik, maar toen viel ik echt in slaap en werd pas uren later wakker. Ik keek door het raam, dat nog openstond, de duisternis van de nacht in, trok mijn kleren uit en ging weer liggen.

Ik dacht er even aan om terug te gaan naar Achim en te vragen naar het vertrek van morgen. Of zou ik teruggaan naar "Zum Taurigen Hund"? "Fuck it, wat is er veranderd?" antwoordde ik de gedachtengang op mezelf.

Goed uitgerust en opgefrist ontmoetten we elkaar bij de auto. "Wat hebben jullie nog meer gedaan?" vroeg ik aan de groep toen we in de auto stapten. "Niets, maar dan ook helemaal niets, gewoon horizontaal," zei Achim, startte de motor en weg waren we.

Een andere dag op de GULF, dezelfde procedure. Kleedkamers, op naar de pick-up, kort gesprek met collega's, op naar de stoomkraker, keihard werken, onderbroken door de langverwachte pauzes, weer omkleden, douchen, naar huis - wat nog steeds het pension betekent, biertje na het werk, zakje sigaretten, op naar de val.

Het kostte me bijna de hele week om "eraan te wennen", alleen op vrijdagochtend was ik wat "levendiger", maar dat kwam omdat ik wist van de termijnbetaling die Heinz ons wilde brengen, net als de week ervoor. "Jongens, vandaag is het betaaldag," zei ik tijdens de reis naar GULF. "Ja, en bovenal is het weekend, eindelijk vrij," antwoordde Rainer.

De dag ging ook een beetje "gemakkelijker" voorbij, het vooruitzicht van twee vrije dagen en een envelop met geld hadden dit zeker versterkt.

"Suske en Wiske

Als we in Rockanje aankomen is er iets anders dan vorige week, er staat geen BMW voor het café van Henk, wat is dat nu? We komen binnen bij de "Droevige Hond", Henk staat zoals gewoonlijk achter de bar en begroet ons. "Heinz komt vandaag niet, volgende week wel weer". Hij pauzeert, kijkt naar onze gezichten en lijkt er even van te genieten voordat hij verder gaat "maar ik heb hier de enveloppen met geld voor jullie, alles is in orde".

"Wat een zak stront om ons zo te laten schrikken". We bestellen wat te drinken en samen met de enveloppen waarop onze namen staan, brengt Henk het rondje aan tafel. "Het was maar een grap", lacht hij ons toe. Hij was geslaagd voor de grap, maar ik vond het nog steeds niet echt grappig.

We spraken af bij "Badlust" om uit te kijken over de zee, de week af te ronden en "bij te komen" van de vermoeiende week. Rainer bestelde een rondje bier. "Zullen we naar de duinen gaan en er meteen een nemen?" Heel goed voorstel. Opdrinken, betalen, wegwezen.

Na een paar meter gaan we in het zand tussen het gras zitten. Rainer begint een tas te rollen, Achim ook. "Hé, wat is dit nu? Vechtrook?" "Het weekend begint nu," Achim kijkt kort op met een brede grijns.

"Plannen voor het weekend?" vraagt Rainer, terwijl hij ons om de beurt aankijkt. Ik legde uit dat ik naar Brielle wilde om de was te doen. Ik had bij mijn laatste bezoek een wasserette gezien, die was gevestigd in een hotel daar. "Mijn werkkleren moeten ook dringend gewassen worden, ik kan ze in de hoek leggen". Achim en Rainer twijfelden. "Het gaat nog steeds goed met me," stelde Achim hen gerust, "En weer naar Brielle gaan? Dat kan slecht aflopen," voegde hij eraan toe.

"We wilden eigenlijk hier blijven, in Rockanje, en een tijdje niets doen," legde Rainer uit, die blijkbaar al afspraken had gemaakt met Achim. Wat niet verwonderlijk was, want ze werkten samen,

in een andere rubriek dan ik, en brachten dus meer tijd met elkaar door.

Goed stoned gingen we terug naar de "Badlust", bestelden nog een rondje en genoten van onze roes.

De volgende ochtend pakte ik mijn reistas vol vuile kleren en ging op weg naar de bushalte. Deze keer had ik echter van tevoren de dienstregeling opgezocht in een van mijn vele brochures en hoefde ik maar een paar minuten te wachten.

Toen ik in Brielle aankwam, liep ik doelgericht naar het hotel met de wasserette. Ik laadde twee machines vol met wasgoed, één in het bijzonder met kookwas voor mijn werkkleding. Op de programma's stond twee uur wachttijd, genoeg tijd voor ontbijt of iets anders.

Langs de "Nobelstraat" kocht ik in een krantenwinkel de laatste editie van het "AD - Algemeen Dagblad". In de etalage zag ik strips van "Suske en Wiske", strips die ik al kende van mijn bezoeken aan mijn oma, in Duitsland staan ze bekend als "Wastl". Zo uitgerust stopte ik bij "t Kont van het Paard", waar ik wilde ontbijten.

Bij de balie zag ik Franks vrouw, die ik daar de week ervoor had ontmoet. Ze was al zichtbaar "blauw" - het was nog niet eens middag. Ik ging naar haar toe, zei gedag en ging naast haar op een barkruk zitten. "Waar is je man?" wilde ik weten. "Frankie", zo noemde ze haar man - ze had weekenddienst, antwoordde ze, daarom hing ze hier rond.

"Maar je zit al krap". Ik vertelde haar over de wasserette en dat ik eigenlijk wilde ontbijten. "Wil je ook geen biertje?" was haar vraag.

Ik keek haar aan, voor zover dat mogelijk was in de wat sombere bar. "Zullen we naar buiten gaan, het terras op?" Ik bestelde een biertje en een koffie, die ik eerst nodig had, ging naar buiten, zocht een tafeltje en ging zitten.

Ze begon meteen te kletsen over hoe ze zich altijd verveelde en dat ze niet veel meemaakte behalve wachten. De ober bracht mijn koffie en bier. "Ik wil ook nog een biertje," zei ze tegen de ober. Ik nam een slok van mijn koffie en duwde mijn bier naar haar toe, "neem dit terwijl je wacht".

Ze stond even op, schoof haar stoel dicht naar me toe en nu pas kon ik haar in al haar glorie zien. Hoewel grootte meer overdreven is. Zoals ik de vorige keer al had gezien, was ze vrij klein en compact. Haar borsten vielen meteen op, ze waren extreem groot in verhouding tot de rest van haar lichaam. En nu kwam ze met die megaballen heel dicht bij me, ze drukte ze zachtjes tegen mijn bovenarm.

"Niks bijzonders, beter dan een vieze stok in je oog," dacht ik bij mezelf. En ze praatte en praatte, vraag me niet wat. Maar ik luisterde gewoon, dat is waarschijnlijk wat ze miste, kletsen. Terwijl ik mijn ontbijt oppoetste, hield haar stortvloed van woorden niet op, ze bleef maar praten, of ik nu geïnteresseerd was of niet.

Op een gegeven moment onderbrak ik hen, de ober had nog een paar biertjes gebracht. "Ik moet naar de wasserette". Geweldig excuus, maar eigenlijk was het helemaal geen excuus, maar ik was toch blij dat ik weg kon. Ik betaalde en nam afscheid. "Krijg de klere, ze heeft je echt de mond gesnoerd", dacht ik bij mezelf, opgelucht dat ik "ontsnapt" was. Maar ik begreep niet waarom ze zich zo verveelde dat ze 's ochtends vroeg "toegaf", dus ik besloot iets anders te gaan doen of iets slims te bedenken.

"Alles lekker schoon, frisse geur, heerlijk" dacht ik terwijl ik de was weer in mijn tas stopte bij de wasserette. Als ik nu niet zo ingepakt was geweest, had ik graag nog een tijdje in Brielle gebleven, maar zoals het was, had ik alleen de "reis naar huis" nog, de wandeling naar de bushalte.

Na aankomst in Rockanje, bracht ik mijn was naar mijn kamer in het pension en ging naar beneden naar Henk's café, gewoon om even te kijken. Achim, Rainer, Harald en Wilfried zaten aan een tafel te kaarten. Ik voegde me bij hen. Iedereen

was in een goede stemming, geen wonder, ze waren al behoorlijk "uit de bol", dat wil zeggen - ze waren al erg blauwig.

"Hoe was het?" Ja, hoe was het, ik had eigenlijk net mijn plan uitgewerkt. "Kom bij ons zitten". Maar dat wilde ik niet, want ik was van plan om wat snacks te kopen bij de supermarkt. Dat had ik eigenlijk net willen doen, maar uitgesteld vanwege mijn zware en logge waszak. "Nee, bedankt, ik ga wel terug naar het dorp om wat boodschappen te doen", en ik stond weer buiten, nadat ik ook niets besteld had, dus een "vliegend bezoek" zogezegd.

Ik ging naar het marktpllein, het "Dorpsplein", waar de supermarkt was, kocht wat snoep, koekjes en Snickers en een paar andere dingen, en bracht ze terug naar het pension. Naast de supermarkt had ik "De Chinese Muur" ontdekt, een Chinees restaurant dat om 18.00 uur openging - daar wilde ik eten. (Veel later, weken later, realiseerde ik me dat vrijwel alle Chinese restaurants in Nederland "De Chinese Muur" heten).

Later wilde ik naar een bar, maar niet naar Henk. Waar ik de vorige dag al was geweest, "t'Oude Raethuys", werd tenminste "fatsoenlijke" muziek gedraaid, terwijl er bij Henk een constant gedreun van "Radio Luxembourg" was, wat op den duur erg irritant was.

In "De Chinese Muur" bestelde ik de "Sieben Kostbarkeiten", wat dat ook moge zijn. Eend was duidelijk herkenbaar, ook qua smaak. De andere lekkernijen weet ik niet - hond, kat, muis... - zoetzuur en dan een fatsoenlijke sambal oelek erover, dat was prima. Ik heb in ieder geval uitgebreid kunnen "smullen", er was genoeg voor het geld.

Goed doorvoed, om niet te zeggen vol, ging ik naar de bar, zocht een plekje op het terras en tegelijkertijd een gelegenheid om met anderen te socializen. De avond was gezellig, met levendige gesprekken, lachen en drinken.

Ik kwam pas heel laat terug in het guesthouse, bewust niet naar Henk. Ik had de steile trap onder de knie en nu, als een ritueel, een jointje bij het open raam en dan naar bed.

Ik bladerde wat door mijn folders en vond iets over een klein "recreatiegebied" aan de rand van Rockanje. Het heette "Quakjeswater". "Ja, daar ga ik morgen heen" - ik legde de "VVV-Info" opzij en pakte een "Suske en Wiske" strip die ik in Brielle had gekocht uit mijn tas. Heerlijk om voor het slapen gaan te lezen.

Gisteravond had ik op een kaart gezien dat je ook langs het strand kunt lopen om bij het Quakjeswater te komen. Vanaf Badlust in de richting van de dam, die je in de verte kon zien liggen, en vlak voordat hij "linksaf" naar binnen ging, zoals het er op de kaart uitzag. Dus besloot ik vroeg op pad te gaan, een kop koffie te drinken bij Badlust en dan langs het strand te lopen.

Er stond een zacht briesje, ideaal voor een wandeling. De Haringvlietdam, zoals de brug over het Haringvliet werd genoemd, verbond Zuid-Holland, waar Rockanje aan lag, met Goeree-Overflakkee.

Hoe dichterbij de dam kwam, wat natuurlijk tijd kostte, hoe groter hij werd. Het bouwwerk maakt deel uit van de "Nederlandse Deltawerken". Een 4-baansweg voor gemotoriseerd verkeer overspande de twee eilanden, dus je kon zien dat het een enorm bouwwerk was.

Na iets minder dan een uur, steeds langs het strand, was ik op de hoogte waar ik landinwaarts kon aftakken naar het "Quakjeswater".

"Quakjeswater" - een groot waterrijk gebied, omgeven door bos en dichte begroeiing, met een meer in het midden. Een prachtige plek, absolute rust en stilte, niets te zien of te horen vanaf de snelweg Haringvlietdam. Een droom.

Er loopt een rond wandelpad om het meer en door het bosgebied, dat ook toegang geeft tot het einde van Rockanje aan

de kant die van het strand af wijst. Dankzij de goede bewegwijzering vond ik dit pad en besloot het als terugweg te nemen. Ik las op een van de vele informatieborden dat het bos ook wel "Rondeweibos" wordt genoemd. Veelzeggend is dat het pad uitkwam op de Rondeweiweg, die weer direct naar het centrum van Rockanje leidt.

Ongeveer halverwege de weg passeerde ik een boerderij met een bord "Huisje te huur" aan de kant van de weg. Dit maakte me nieuwsgierig en ik ging het terrein op via een lang pad. Een hond kwam luid blaffend op me af, maar gelukkig zat hij aan de ketting. Ik bleef op een respectvolle afstand staan. Er kwam een vrouw naar buiten. Een typische boerin, helemaal slordig gekleed in een schort, stevige kuiten, groene rubberen schoenen.

Een klein meisje kwam uit het huis gerend, de vrouw, blijkbaar haar moeder, schreeuwde iets naar haar, waarop het meisje de hond bij de ketting greep en er vreselijk tegen schreeuwde.

"Hoi", riep ik naar haar, de vrouw. Ze keek me aan en ik legde uit dat ik het bord had gelezen. Ze vroeg me in het Duits waar ik vandaan kwam en of het daar al "vakantie" was, wat erg vroeg en ongebruikelijk zou zijn. Ik legde uit dat ik hier "op vakantie" was. "Normaal verhuren we alleen aan vakantiegasten, voor minstens een week," riep ze en vroeg me dichterbij te komen.

Ik deed een paar stappen naar haar toe, schudde haar hand en stelde me voor. "Ah, je spreekt Nederlands". Toen vertelde ik dat ik op dit moment met twee andere vrienden in het pension in Rockanje verbleef - ze hoefde niet te weten dat het eigenlijk collega's van het werk waren - "Ah, bij Henk". Ze wilde weten hoe lang we wilden blijven, want er was nog tijd tot het begin van de vakantie. Waarop ik haar vertelde dat het voor minstens drie of meer maanden zou zijn, ik zou het natuurlijk met mijn vrienden moeten bespreken. En vroeg, heel belangrijk natuurlijk, of het huisje genoeg ruimte zou bieden voor drie personen.

"Wil je even kijken?" vroeg ze en ze was al op weg naar de binnenplaats. Ik draafde achter haar aan, maar hield genoeg afstand van de hond, die nu rustig was - maar weet je?

We liepen om het hoofdgebouw heen, waar een soort uitbouw was. Ze nodigde me uit binnen te komen en we stonden recht in de keuken. "Hier beneden is de woonkamer, keuken en badkamer, er zijn twee slaapkamers op elk van de twee bovenste verdiepingen". Ik nam snel een kijkje in de badkamer, en boven keek ik alleen maar naar de trap, die minstens zo steil was als die van Henk in het gastenverblijf.

"Wat is de prijs?" Dat kon ze nog niet zeggen, dat zou ze met Bram, haar man, moeten bespreken en we zouden gewoon met z'n drieën langs moeten komen. Ik vond dat een goed voorstel, want Achim en Rainer wisten van niets. Maar dat heb ik haar niet verteld.

Toen we afscheid namen, beloofde ik binnenkort contact op te nemen of nog eens terug te komen. "Ja, dan heb ik Bram gesproken," zei ze. Ik verliet het erf, weer op respectabele afstand van de hond.

Het leek me een goed idee, want na twee weken in het pension had ik geen zin meer in het "hondenkennel". De prijs was ok, maar het was niets voor mij op de lange termijn. Ik wilde Achim en Rainer erover vertellen en was benieuwd naar hun reactie.

Het was nu laat in de middag en ik was al een hele tijd aan het lopen. Mijn voeten hadden een pauze nodig, mijn maag liet van zich horen en ik had ook dorst. Een wietje zou ook wel lekker zijn.

Nadat ik het guesthouse was binnengekomen, ging ik meteen naar mijn kamer, rolde een joint voor mezelf, rookte die zoals gewoonlijk bij het open raam en trok een biertje open. Toen pakte ik de krant van gisteren - ik had er nog geen regel in gelezen - en ging naar beneden naar de "Sad Dog". De kroeg zat al vol en nu herinnerde ik me dat het weer voetbaltijd was op tv.

Ik nam plaats aan een vrije tafel zo ver mogelijk van de voordeur, en dus ook van de televisie, en vroeg Henk om koffie - en omdat het zondag was - om een stuk Appeltaart. Daarna spreidde ik het Algemeen Dagblad uit over de hele tafel.

Het was nu echt zondag, een lange wandeling, warme koffie, ik was licht aangeschoten van de joint die ik net daarvoor had gerookt, rustig de krant lezen. "Ja, dat had je zelf toch ook niet gedacht?" vroeg ik mezelf in gedachten af.

Even later was de rust echter net zo snel voorbij, de eerste voetbalfans kwamen binnen - het geluidsniveau steeg snel. Ik vouwde de krant op en legde hem aan de kant, dat was het einde van mijn concentratie, ik bleef niet te lang, ik had honger en had nog niet echt iets gegeten. Daar moest ik verandering in brengen.

Na een paar meter bereikte ik de friettent aan de overkant van de weg en bestelde een kipsate met pindaworst en een grote portie friet met mayonaise. Een blikje 7up als drankje.

Op een gegeven moment tijdens het eten zag ik Achim door het raam van de snackbar de "Sad Dog" binnenlopen. Ik wilde hem absoluut spreken en hem vertellen over het huis.

Maar toen ik de pub binnenging, was hij er niet meer, dus ging ik naar het gastenverblijf, naar zijn kamer. Maar ook daar was hij niet. Ik liep naar de parkeerplaats en kon zijn auto ook niet vinden. "Nou, ik vertel het hem morgen wel," dacht ik.

Ik wilde niet weer naar de "Sad Dog" en het was nog steeds "voetbaltijd" - dus het was een volle zaal.

In plaats daarvan ging ik naar mijn kamer en besloot daar ook te blijven. Ik ging op bed liggen met "Suske en Wiske", dronk nog een biertje en ging uiteindelijk slapen, maar pakte eerst mijn tas in voor de nieuwe werkweek. "Eens kijken hoelang de vers gewassen werkkleding zo schoon blijft?"

"Ons nieuwe huis"

Het was weer maandag, het begin van een nieuwe werkweek. Zoals gewoonlijk ontmoetten we elkaar op de parkeerplaats bij de auto van Achim. Ik wilde het over het huis hebben, maar ten eerste wilde ik het alleen met Achim en Rainer bespreken, en ten tweede had iedereen het over zijn weekend, want we hadden "aparte" ervaringen te melden. Harald en Wilfried waren er ook weer. Dus stelde ik mijn plan uit en zei er voorlopig niets over.

Nadat we ons hadden omgekleed in de kleedkamer van GULF, gingen we zoals gewoonlijk onze eigen weg naar onze columns. In de auto hadden we de gebruikelijke koetjes en kalfjes met onze collega's en praatten we over het weekend. We wisten nu precies wat we moesten doen op "onze" stoomkraker, dus gingen we verder waar we vrijdag waren gebleven.

Zware reusachtige gereedschappen balanceren, ontmantelen, leidingdelen in de kraan hangen - en dat de hele dag door.

Tijdens onze lunchpauze in de kantine heb ik eindelijk de gelegenheid om met Achim en Rainer te praten. Ik vertel ze allebei over het huis in Rockanje en de mogelijkheid om het te huren. "Dat klinkt niet slecht," zegt Rainer. "Hoeveel kost het, hoe groot? Waar precies?"

Omdat ik alleen maar een eerste blik binnen had geworpen, vertelde ik haar dat ik met de boerin had afgesproken dat we samen naar haar huis zouden komen om alles te bekijken. Pas daarna, omdat ze haar man nog moest spreken, zouden we de huurprijs te weten komen.

"Zullen we er samen naar kijken?" vroeg ik hen allebei. "Maar het is maar voor maximaal drie personen," voegde ik eraan toe. "Het is zeker de moeite waard, het pension werkt mij ook op de zenuwen," zei Achim, "dan hebben we iets van onszelf, een beetje een privéleven."

Ik was blij dat ze niet principieel afkerig waren van het idee, "wie weet wat er gebeurt, het is niet ver van het pension, we kunnen er gewoon naartoe gaan".

Met dit nieuws ging ik weer aan het werk, geen slecht vooruitzicht. Natuurlijk maakte het mijn werk er niet makkelijker op, maar het kon wel bijdragen aan de "feel good factor" in onze vrije tijd.

Na het werk, in de kleedkamer, vroeg ik ze allebei: "Nou, zullen we straks naar de Rondeweiweg gaan?" Ik zei expres niets over het huis, ik wilde Harald en Wilfried erbuiten houden. Maar er kwam niet echt een antwoord, en ik gaf er geen vervolg aan en liet het hierbij.

Na onze aankomst in het pension wilde ik, in plaats van op mijn kamer te blijven of gewoon ergens rond te hangen, naar de familie van de boer gaan om naar nieuws te informeren. De wandeling vanaf het pension duurde ongeveer 30 minuten, er was een doodlopende weg, de "Duinzoom", die rond de rand van het dorp liep en eindigde vlak voor de "Rondeweiweg".

Zodra ik de oprit opreed, kwam de hond weer blaffend naar me toe. Hij was vastgeketend, althans dat hoopte ik, en deze keer durfde ik verder te gaan.

De boerin kwam naar buiten, herkende me en vroeg me dichterbij te komen. "Loop maar mee naar binnen". Ik stond nu in "haar" keuken en ze legde uit dat ze met haar man had gesproken. In principe stonden ze ook niet afwijzend tegenover het idee, want het was nog een paar weken tot de feestdagen. Het huis zou dus "vrij" zijn. En het was maar goed dat ik weer alleen was gekomen, want Bram, haar man, had het nog steeds druk. Overmorgen, woensdag, zou haar en haar man goed uitkomen, dan konden ze ons rondleiden en verder alles met ons bespreken. "Nou, als je dan tijd hebt, waarom kom je dan niet woensdag?" Ik antwoordde dat wij ook tot 18.00 uur werken, dus dat we niet voor 19.00 uur konden komen. "Dat is goed, tot woensdag", nam ze afscheid.

Ik verliet het erf op een rustig tempo, keek wat rond naar rechts en naar links, nam een kijkje in de naburige schuur, waar wat landbouwmachines geparkeerd stonden. Ook de hond liet ik weer links liggen.

Op de terugweg naar het pension herinnerde ik me "Woensdag - Gehaktdag", wat ik in een van de reisbrochures had gelezen. Een goed of slecht voorteken? Of gewoon onzin? Natuurlijk had dit gezegde zijn oorsprong in de traditie.

Aan het begin van de 20e eeuw, tot in de jaren 1930, slachtten slagers meestal op maandag, zonderden ze uit op dinsdag en haalden ze de minder "nobeles" stukken vlees, de restjes zagezegd, op woensdag door de gehaktmolen. Tot zover de traditie, maar de slogan zelf werd pas echt populair in 1949 door een wedstrijd voor het slagersgilde en is tot op de dag van vandaag blijven bestaan. Eigenlijk eten Nederlanders sowieso veel Gehakt - elke dag.

Ik ging op zoek naar Achim en Rainer, maar ze waren noch in het pension noch in de "Tauriger Hund" - ik probeerde mijn geluk op het strand. Ik vond ze in de "Badlust", zittend op het terras met een biertje, samen met Harald en Wilfried. Ik ging bij hen zitten.

Ik kon en wilde mijn nieuws echter niet langer "onder de pet" houden, dus vertelde ik hen over mijn bezoek aan de boerderij. "Hé, dat klinkt gaaf," onderbrak Wilfried mijn beschrijving en ook Achim en Rainer waren enthousiast. De twee waren bijzonder geïnteresseerd. "Woensdag aan het eind van de middag, na het werk, kunnen we alles bekijken". "Geweldig, ik ben erg enthousiast". Rainer stak zijn hand naar me uit. "Dank je, dat was een goed idee, geweldig dat je dat geregeld hebt".

Even later gingen we op weg, de zon was langzaam aan het verdwijnen en het werd koeler.

Plotseling, op de terugweg naar het pension, vielen Achim en Rainer me lastig met vragen: "Vertel me, hoe groot? Hoe duur? Wanneer kunnen we naar binnen?" Maar ik moest weer uitleggen dat ik net zo slim was als eerst, we zouden woensdag alles te

weten komen, ze zouden het dan kunnen zien en inspecteren. "Het is nog maar twee dagen".

Achim zei: "Daar roken we een peuk op, ik ga snel naar boven, rol ons een dikke puntzak en dan gaan we snel een trekje nemen, nietwaar?" "Yep, goed idee". Ik was dezelfde mening toegedaan als Rainer.

We liepen een paar meter van het guesthouse vandaan, gingen aan de kant van een weggetje zitten en rookten. Achim had nog een blikje bier bij zich, het was een soort kleine ceremonie.

De volgende twee dagen waren net als maandag, zware, drukke dagen. Maar nu was het woensdag, nog maar een paar uur tot de huisbezichtiging. In het beste geval zou dit eindigen in een huurovereenkomst, die mij persoonlijk goed zou uitkomen, uit het pensioen. Tijdens onze lunchpauze, waarin ons gesprek nergens anders over ging, waren Rainer en Achim net zo "nerveus" als ik.

We waren nu bij het guesthouse aangekomen en ondanks de douche op de GULF wilde ik me wassen, scheren en weer "opfrissen". Op de terugweg had Achim gevraagd of we eerst wilden roken, maar dat had ik gelukkig geweigerd. "Het gesprek is toch aan mij, je Nederlands is waarschijnlijk nog niet zo goed," legde ik uit. En ik wilde duidelijk zijn in mijn hoofd, zodat ik alles kon begrijpen, vooral correct. En mijn Nederlands was nog lang niet "perfect".

We reden op de afgesproken tijd naar de boerderij aan de Rondeweiweg en draaiden de oprit op. Ik had ze van tevoren geïnformeerd over de hond en gevraagd of er geen problemen waren. Maar blijkbaar hadden de boer en boerin hetzelfde gedacht, de hond was nergens te bekennen. In plaats daarvan rende het kleine meisje rond op de boerderij. Toen ze ons zag aankomen, rende ze naar het huis en riep "Mama, mama".

De boerin stapte naar buiten. "Hoi, komen jullie maar binnen". Zie je wel, het was duidelijk, ze spreken Nederlands tegen ons. Ik keek Achim en Rainer aan. "Wat heb ik gezegd?" Ze

hield de deur voor ons open en vroeg ons door te lopen. Er zat een man in een fauteuil, Bram gokte ik, wie anders? Hij stond op en schudde iedereen de hand. "Hoi, ik ben Bram," zei hij in wat ik aannam een dialect was, maar geen zuiver Nederlands.

Het gesprek verliep zoals ik had verwacht: de huiseigenaren vroegen ons iets, ik vertaalde het voor Achim en Rainer, die mij antwoordden, ik vertaalde - enzovoort.

Het eerste wat we wilden doen was het hele huis dat te huur stond bekijken. We begonnen op de begane grond, keuken, zitkamer, of laten we het woonkamer en badkamer noemen. Er was een ingebouwde gashaard in de woonkamer - voor de koude winter, zei de boerin. Bram zei ook wel iets, maar het was meer 'gorgelen' dan Nederlands. Ik besloot al mijn vragen te stellen aan de boerin, die naar haar man keek als ze de een of andere vraag stelde, die ook af en toe iets zei, maar wat bleef voor mij een raadsel.

Aan de achterkant was de badkamer, uitgerust met een wastafel, WC en douche. Alleen hier was er warm stromend water, niet in de keuken. Ofwel moest je het opwarmen op het fornuis, een gasfornuis, ofwel moest je het uit de badkamer halen. Bijvoorbeeld om warm water te hebben voor de afwas, legde de boerin uit. Daar konden we mee leven, ik vond het niet tragisch. Ik keek Achim en Rainer aan. "Dat is oké". Dat hoefde ik niet te vertalen. Iedereen begrijpt OK.

Toen wees de boerin naar de trap en zei dat de slaapkamers boven waren. Zij ging eerst, haar man bleef beneden, alleen haar dochter volgde. Het meisje was sowieso levendig en praatte vaak tussendoor. "Josi, hou je mond," vermaande haar moeder haar meer dan eens.

Er waren twee aparte slaapkamers op de eerste verdieping, elk met een bed, een kledingkast, een nachtkastje en een tafeltje. We keken naar binnen. Beide kamers hadden een raam. De meubels en andere inrichting waren niet "per se" onze stijl, maar het huis was eigenlijk voor vakantiegasten - en dat kon je waarschijnlijk wel een paar dagen over het hoofd zien.

Een andere, nog kleinere en nog steilere trap leidde vervolgens naar de zolder, die maar één kamer had. Zoals gebruikelijk op zo'n zolder, schuine plafonds en een relatief lage plafondhoogte, behalve in het midden van de kamer, waar ruimte was voor twee bedden. Er was een klein raam aan de voorkant. Er was geen ruimte voor kledingkasten vanwege de schuine plafonds. Naast elk bed stond een houten nachtkastje. "Nou, dit is mijn kamer niet," zei Achim. "De mijne ook niet," lachte Rainer.

Achim wilde weten hoeveel het zou kosten. De boerin antwoordde dat we terug naar beneden moesten gaan om alles met Bram te bespreken. Aha, toch de man in huis.

Ze nodigden ons allebei uit in de woonkamer, namen plaats op een van de fauteuils, elk op een natuurlijk, en wezen naar de bank. "Ga zitten".

Bram en zijn vrouw keken naar elkaar en toen naar ons. De boerin was aan het woord, alles was vast al afgesproken tussen het stel. Normaal verhuren ze aan vakantiegasten, maar er waren nog bijna drie maanden te gaan voordat de zomervakantie begon. Dus als we het ons konden voorstellen, zouden ze het huis aan ons verhuren voor 750 gulden per maand. Maar dan ook voor die drie maanden, misschien nog wel langer, dat zou dan aan ons zijn. En dan zouden we ook de huur voor die drie maanden moeten betalen.

We keken elkaar aan, maar dat was moeilijker omdat we als "apen op een slijpsteen" op een rij op de bank zaten. Er zouden geen extra kosten zijn voor water en gas, tenzij we een "abnormale" behoefte aan een douche hadden. En de elektriciteit zou aan het eind van de maand van de meter worden afgelezen, "het staat in onze gang," zei de boerin. Dat wordt dan bijgeteld, maar dat heb je "zelf in de hand", afhankelijk van je verbruik.

We zeiden eerst niets, het was even echt stil. Ik vertaalde naar beiden dat we moesten praten en liet het haar toen weten.

We moeten nog eens rondkijken. Ze zouden dan in hun huis zijn, zei de boerin." Roep ons maar als je klaar bent". Ze stonden op en lieten ons achter.

"Niet bepaald de luxe hut," begon Achim. Maar dat had waarschijnlijk ook niemand van ons verwacht. Maar het was een "eigen huis", met een eigen toegang, een beetje afgelegen van het dorp, maar toch overal dichtbij. "Wil je de bovenste verdieping?" vroeg Rainer.

Tijdens de inspectie had ik al gehoord dat ze al voor de eenpersoonskamers hadden gekozen of zich ervoor hadden ingeschreven. Wat viel er nog te zeggen of onnodige discussie te veroorzaken? "Ja, dat lijkt me prima". En trouwens, 750 gulden per maand, dat betaalden we samen bijna elke week in het pensioen.

"Ik vind het veel dat we drie maanden huur moeten betalen," zei Achim. Ik legde hem uit dat het maar 750 gulden "per neus" was voor deze drie maanden, "dat hebben we makkelijk bij elkaar in het weekend, bij de volgende betaling".

We bleven even in het huis, keken overal nog eens rond, draaiden rondjes en probeerden ons waarschijnlijk voor te stellen hoe het was om hier te wonen. Tja, de inrichting was even wennen, maar ook omdat het niet onze meubels waren. "Zullen we het doen?" We keken elkaar weer aan, we waren het eens en dus gingen we overstag.

"Geweldig, we zijn blij dat jullie het mooi vinden". De boerin schudde ons de hand en haar man Bram kwam binnen en deed hetzelfde. We moesten binnenkomen en even gaan zitten, dit keer in haar woonkamer. De meubels waren net zo afschuwelijk als bij de burens, alleen nieuwer. Dit waren dus haar oude meubels, elegant verwijderd. Maar zoals ik al zei, het was eigenlijk een vakantieflat.

Als we zouden willen, zouden we er volgende week maandag kunnen intrekken, maar dan moeten we het geld voor het weekend betalen en onze ID's meenemen, liefst als fotokopie. En

het liefst iets waaraan ze kunnen zien dat we het geld echt verdienen, dus echt een baan hebben, zo mogelijk "een arbeidscontract".

Dat moet geen probleem zijn, werd ons verteld. En dan nog iets, want als we voor meerdere maanden huren, wordt het niet meer als vakantiewoning beschouwd en moeten we ons inschrijven bij het gemeentehuis. "Het is hier een dorp - en iedereen kent iedereen hier, dus we moeten dat doen," benadrukte de boerin.

Ondertussen had Bram voor zichzelf een sigaret gerold - "Van Nelle Zware Shag". Stoer spul, een echte longtorpedo.

We stonden op, schudden elkaar de hand en namen afscheid. "Tot kijk", riep Bram naar ons. Toen we door de keuken naar de binnenplaats liepen, zag ik in een pan op het fornuis dat we "Gehaktballen" aan het eten waren, de Nederlandse versie van de Duitse frikadelle - "Woensdag - Gehaktdag" dus.

We gingen naar de auto en nu pas haalde Bram de hond uit de schuur, of waar hij hem ook had "geparkeerd".

"Jeetje, we hebben een flat, niet te geloven," zei Achim toen we in de auto stapten. Natuurlijk was 750 gulden een forse prijs, je kon voor minder een huurflat krijgen - maar niet voor een paar maanden. We reden het dorp in en ik nodigde hem uit voor een biertje in "t'Oude Raethuys".

"Nou, ik kijk ernaar uit". Ik hief mijn glas en proostte op hen beiden. "Op een leuke tijd," zei Achim, terwijl hij iedereen recht aankeek en zijn glas in één keer leeggoot. We kletsten een tijdje over de armoedige inrichting en wat er "absoluut" veranderd moest worden, maar dat kon me voorlopig niets schelen, het belangrijkste was om uit het pension te komen, het belangrijkste was een nieuwe woonsituatie.

We bleven nog een paar sigaretten roken. "Dus nu kunnen we gaan roken," liet ik weten. Zo gezegd, zo gedaan. Ik ging gewoon naar mijn pensionkamer, haalde wat "smokes" en we verdwenen in een wat afgelegen gebied.

"Uit het pensioen"

We hadden gisteravond besproken dat we Heinz moesten vragen om vrijdag fotokopieën van onze arbeidscontracten mee te nemen, maar die hadden we niet meegenomen, wat had het voor zin? Dat wilde ik vanuit de GULF doen. Of beter gezegd, dat zou ik moeten doen. Achim en Rainer wilden hun bemanningsleiders niet om een telefoontje vragen omdat, volgens hun argument, "we niet zo goed Nederlands spreken". Oké, dus vroeg in de ochtend vroeg rechtstreeks aan Kees. "Vraag het later aan de machinist, zij hebben telefoonlijnen in hun kantoor".

Dat was een goede suggestie, want tegen de tijd dat we klaar waren met werken en ik vanuit Rockanje zou bellen, was Heinz allang uit zijn kantoor verdwenen. Dus zette ik mijn zinnen op mijn lunchpauze voor het telefoontje.

De ochtend verliep op de gebruikelijke manier, alleen onderbroken door de pauze bij de Koffiebus, onze stoomkraker werd verder ontmanteld. We baanden ons een weg langs de pijpleidingen, dichterbij de enorme "rectificatiekolom", maar op de installatie werd deze alleen "kolom" genoemd. Dit was het hart van de fabriek, een cilindervormige pijp met een diameter van ruim drie meter en een hoogte van enkele meters, waarschijnlijk vijftien, zo niet meer.

Het was net voor de middag en ik vroeg Kees waar het ingenieursbureau was, want daar wilde ik mijn telefoontje plegen. "Kom mee naar de pick-up, dan rijd ik je er snel heen", bood hij vriendelijk aan. "Anders heb je nauwelijks tijd om te lunchen". Ik accepteerde dankbaar. Kees vergezelde me ook naar het kantoor, legde mijn verzoek uit en wees naar de telefoon. "Je moet een nul intoetsen zodat je een buitenlijn hebt, dan het kengetal voor Duitsland en het telefoonnummer".

De andere kant ging over, de secretaresse nam op en ik vroeg naar Heinz. Hij was niet op kantoor, maar ze zou graag een boodschap aannemen. Ik vroeg haar mijn verzoek om de arbeidscontracten aan Heinz door te geven. Ik hoopte dat alles goed zou komen, "maar het komt wel goed", dacht ik bij mezelf.

Kees reed me vervolgens naar de kantine en ik kon tenminste iets eten. Met mijn volgeladen dienblad ging ik aan tafel zitten bij Achim en Rainer, vertelde hen kort over het telefoontje en dat Heinz hopelijk vrijdag de documenten zou meenemen samen met onze "betaling".

"Hadden we dat maar gedaan," zei Rainer tussen de happen van zijn maaltijd door. Ik wilde weten of het net zo vermoeiend was op hun "colonne". "Helemaal vermoeiend, en dat zal waarschijnlijk zo blijven," was mijn antwoord. Toen ik naar mijn werkkleding keek, dacht ik "ik had het zonder de wasserette kunnen doen". Bij de eerstvolgende gelegenheid moest ik een tweede set werkkleding kopen, bij voorkeur een overall.

Toen Kees zich in de loop van de middag bij ons in de colonne voegde, vroeg ik hem waar we werkkleding konden kopen en of hij een winkel kon aanbevelen? "In Rotterdam zeker", zei hij, maar natuurlijk is er ook de mogelijkheid hier op de raffinaderij, zoals al het geval was met de werkschoenen, de "Fire-Fighters". "Welke maat heb je nodig?".

Ik had me dat niet gerealiseerd, dus vroeg ik hem naar het label op de kraag van mijn huidige outfit te kijken. Even later was het al sluitingstijd voor de dag, "godzijdank".

Op de terugweg naar Rockanje hadden we het erover dat we ergens fotokopieën van onze ID's moesten maken.

Dat kon zeker in Rozenburg, de stad was groot genoeg, we wilden het proberen. Dus namen we vandaag niet de gebruikelijke rechtstreekse route naar huis, maar reisden we over de A15 richting Rotterdam. "Dat is logisch," zei Achim - de A15 loopt door het hele Europoort- en Rotterdamse havengebied.

Rozenburg was vrijwel "ingeklemd" tussen raffinaderijen, de "Britanniehaven" en andere industriële faciliteiten. Het was een echte arbeiderswijk met allerlei bedrijven aan de rand. We vonden er wat we zochten. Naast mijn ID-kaart legde ik ook de GULF

personeelskaart, die we altijd bij ons moesten hebben, op het kopieerapparaat. "Goed idee," zei Achim en deed hetzelfde.

In tegenstelling tot Rockanje, dat heel anders was, stond hier het ene "flatgebouw" naast het andere - prefab woningen in Duitsland. "Het is maar goed dat we een huis op het platteland hebben gevonden," zei Rainer toen hij dit zag. Natuurlijk, je kon hier gegarandeerd een flat krijgen voor een veel lagere huur, maar wilde je hier wonen?

De volgende ochtend, op weg naar de kleedkamer, trekt Kees me aan de kant en overhandigt me een pakje. "Hier, kijk eens".

Het pakket bevat een gloednieuwe GULF overall, bruin, met reflecterende strepen en een raffinaderijlogo op de borst. "Dit is voor jou". Heel verbaasd, maar ook heel blij bedank ik hem en vraag naar de prijs.

Als ik beloof mijn mond te houden en niemand erover te vertellen, wordt de overall een cadeau. "En als iemand ernaar vraagt, vertel je de officiële prijs - 80 gulden - begrepen". Zo helder als modder.

Ik bracht de overall snel naar mijn kluisje voordat ik naar de wachtende pick-up rende. "Awesome shit", was ik een beetje trots.

De dag begon goed, het kon alleen maar beter worden, de afspraak voor ons huurcontract kwam eraan.

Mijn collega's en ik gingen verder met de demontage. In de namiddag kwam Kees naar ons toe met het verzoek om alles, maar dan ook alles op het leidingwerk klaar te zetten voor verwijdering met de mobiele kraan. "De kraan verlaat de raffinaderij voor het weekend".

Kees bevestigde een portofoon aan een klep - "Zo heb ik een directe lijn met hem. Zodra er iets aan een luik hangt, laat ik het hem weten. Begin nu meteen".

We gingen aan de slag zoals ons was opgedragen. Kort voor het einde van de werkdag werd alles naar beneden gebracht, inclusief het zware gereedschap helemaal op het einde, dat Kees vervolgens naar de gereedschapsdispenser in de pick-up bracht. Weekend. Een snelle douche - en toen gingen we.

Ik was in meerdere opzichten blij dat de week voorbij was. Ten eerste, twee dagen vrij van het stressvolle werk, dan het vooruitzicht van een "vrijlating" en, last but not least, ons nieuwe huis en de ondertekening van het huurcontract.

Zoals Henk vorig weekend al had aangekondigd, zat Heinz al in de kroeg toen we in Rockanje aankwamen, althans zijn BMW 7-serie stond voor de deur. Een goed teken.

We gingen de "Sad Dog" binnen, Heinz zat aan de toonbank te praten met Henk, niet alleen wachtend op ons, maar ook op "zijn team", zoals hij het graag noemde.

We hadden elkaar nu al 14 dagen niet gezien, de laatste keer dat we elkaar zagen was na de eerste, de "sanatoriumweek". "Jullie zien er behoorlijk afgemat uit. Maar het is fijn om jullie in goede gezondheid te zien". "Heb je nagedacht over onze papieren," wilde Rainer direct weten. "Ja, maar doe het rustig aan," antwoordde Heinz. "We gaan zo bij elkaar zitten".

We gingen aan een tafel zitten en staken elk een sigaret op. Kort daarna kwam Heinz bij ons zitten en stak ook een sigaret op. Hij rookte Petrus Stuyvesant filtersigaretten. Hoewel dit een Duits merk was, was het vernoemd naar Petrus (Peter) Stuyvesant, benoemd tot gouverneur van Curaçao, Aruba en Bonaire door de Nederlandse West-Indische Compagnie. Stuyvesant werd later bekend als de stichter van Nieuw Amsterdam, het huidige New York.

Heinz vroeg waar we de contracten voor nodig hadden terwijl hij ze uit een aktetas haalde. We vertelden hem over het huis en dat we maandag wilden "verhuizen". "Henk zal daar verdrietig om zijn".

Achim lachte - "Ja, maar alleen vanwege het geld dat hij misloopt". Heinz vond dat maar goed ook, je moet wel geboren zijn om monteur te worden om de hele tijd in een pension te wonen, maar hij kon zich dat niet voorstellen met ons drieën.

Hij greep weer in zijn aktetas, haalde er drie enveloppen uit, controleerde de namen erop en schoof ze over de tafel naar ons toe. "Ik weet zeker dat jullie dan aardig wat geld besparen, of niet?"

"Ja" - maar we zeiden niets over hoeveel het kostte of waar het was, en niet iedereen hoefde het nu te weten. We hieven onze glazen weer en klonken samen met Heinz. Hij moest alweer verder, naar de volgende tafel, naar andere collega's.

"Zullen we meteen naar de boerderij gaan?" vroeg ik aan de groep. "Nou, ik ga liever morgen rond lunchtijd," antwoordde Achim, "ik ben echt uitgeput en blij dat ik nu zit. Ik ga liever een biertje drinken op het strand". Rainer knikte instemmend. "Een halve dag maakt het nu toch niet dik?"

Ik vergezelde hen even, in ieder geval richting het strand, maar sloeg toen af de duinen in, richting de Begraafplaats van Rockanje. Niet om te bidden of te rouwen, maar om de plek midden in de duinen te bekijken.

De begraafplaats werd doorkruist door een netwerk van paden die door het duinlandschap liepen. De graven lagen langs de paden. Niet per se in het midden, maar wel centraal gelegen, was een sacristie van waaruit alle paden met elkaar verbonden waren.

Een heel rustige en stille plek. Ik ging op een van de vele bankjes zitten en dacht na over de afgelopen dagen en weken. "Er was toch veel gebeurd".

Nu ik mezelf gevonden had en rustig bij mezelf zat na te denken, realiseerde ik me dit pas echt. Er was veel veranderd in minder dan een maand. Een nieuwe baan waar ik echt van genoot,

ondanks de fysieke inspanning, een nieuwe woonsituatie, nog steeds met pensioen, maar morgen zou dat ook veranderen.

Ik moest denken aan mijn vrienden in Duitsland, die ik min of meer abrupt had "verlaten", en aan mijn familie. Maar "het voelde allemaal goed", tot op dit moment was ik niet verdrietig over de beslissing die ik had genomen.

"Is het goed om hier een joint te roken?" Voordat ik mezelf een antwoord op de vraag kon geven, had ik de paraferalia al in mijn hand.

Ik stak de joint aan en liep langzaam en weloverwogen over een pad. Zo liep ik een dik uur voordat ik weer bij de sacristie aankwam. Onderweg kwam ik een paar oudere mensen tegen die me vriendelijk begroetten. Ik antwoordde, zoals het hoort, "goedenavond". Bij de eerste twee hield ik de joint "onzichtbaar" in de palm van mijn hand. Maar toen stak ik hem uit. Ik voelde me toch een beetje ongemakkelijk.

Daarna maakte ik een kleine omweg naar het strand, liep de paar meter naar beneden naar "Badlust" en voegde me bij Achim en Rainer. "Wanneer gaan we naar de boerderij voor de huurovereenkomst?" wilde ik weten.

"Ik denk dat het rond het middaguur wel goed is, of niet?" antwoordde Rainer. "Misschien iets eerder, zodat we niet rond lunchtijd hoeven op te dagen," voegde Achim eraan toe. "Oki Doki" - dat was prima.

We ontmoetten elkaar de volgende lunchtijd in een café in Rockanje, zoals afgesproken, zodat iedereen zijn ochtend naar eigen smaak en tempo kon indelen.

Achim kwam als eerste het café binnen, ik stond al te wachten. "Alle papieren bij je?" Een kort knikje vergezelde zijn bestelling. "Koffie en croissant voor mij, graag". Even later verscheen Rainer en bestelde ontbijt.

Daarna gingen we op weg naar de boerderij, maar we controleerden nogmaals of we alle documenten bij ons hadden, geld was ook niet onbelangrijk. Alles was klaar, dus daar gingen we.

Als we het erf oprijden, kondigt het geblaf van de hond onze komst aan en de boerin komt het huis uit om ons met een zwaai te begroeten. "Hé, jullie komen toch nog". We kijken een beetje verbaasd en ze voegt eraan toe dat ze ons gisteren al verwachtten en dachten dat we ons bedacht hadden. We leggen kort uit dat het gisteren erg laat was - een leugentje om bestwil, maar dat doet er op dat moment niet toe.

We gingen het huis binnen, waar Bram ook aan de keukentafel zat, blijkbaar hadden we de etenstijd goed ingeschat. De boerin liep naar de kast, pakte wat papieren en vroeg ons om plaats te nemen. Ze wilde weten of we alles hadden wat we nodig hadden. We haalden de papieren en fotokopieën tevoorschijn en legden ze voor haar op de keukentafel. "ID-kaarten, arbeidscontracten, ID-kaarten van bedrijven," legde ik haar uit. Ze keek op, "Oh ja, en contant geld natuurlijk," merkte Achim op en haalde een bundel guldens tevoorschijn die we al hadden klaargelegd om het totaal op te maken. Ik had de indruk dat het geld een grotere glimlach op haar gezicht toverde dan al het andere papierwerk.

Ze haalde papieren uit een map. "Hier is het huurcontract dat we al hebben opgesteld". Ze schoof een paar vellen papier naar me toe. Daar lag het, het huurcontract, in het Nederlands natuurlijk. Daarna moest ze snel onze namen van onze ID-kaarten overnemen, "dan is alles klaar".

Voor de rest bleef alles zoals reeds besproken, ze wees op een passage in de huurovereenkomst waar het overeengekomen bedrag en de periode van drie maanden waren ingevuld, evenals de toevoeging voor de afzonderlijke elektriciteitskosten.

Ik las het huurcontract zorgvuldig en schoof het door naar Achim, die het ook las of het gewoon doorbladerde en het vervolgens doorgaf aan Rainer. "Met mijn Nederlands zou dit ook

een koopcontract voor een wasmachine kunnen zijn," grapte hij terwijl hij de pagina's doorbladerde.

"Je moet de huurovereenkomst de komende dagen naar het gemeentehuis brengen," was waarschijnlijk wat Bram mompelde. Zijn vrouw bevestigde dit: "Ja, naar de gemeente in Rockanje".

We waren nu officieel huurders. Bram pakte een fles jenever en vijf glazen uit de kast. "Hier moet op geroosterd worden". Hij schonk de glazen vol en keek ons om de beurt aan. "Gezondheid en Geluk".

Dat ging nu snel - en gelukkig ook helemaal ongecompliceerd. Als we wilden, konden we naar "ons huis" gaan en daar een praatje maken, vertelde de boerin ons nadat ze een tweede rondje jenever in de glazen had geschonken. We accepteerden het graag. Het huis dus - maar ook het tweede rondje.

De boerin liep met ons mee naar het huis, haar dochtertje volgde. In de keuken opende ze een voor een alle kastdeurtjes en legde uit wat waar stond. Daarna liet ze ons zien hoe we het gasfornuis en de oven moesten gebruiken en deed hetzelfde in de woonkamer met de gasoven. "Nu laat ik jullie alleen".

Met deze woorden draaide ze zich naar de deur en riep het meisje bij zich. Maar toen pauzeerde ze even en voegde eraan toe dat we weliswaar pas maandag "huurders" zouden zijn, maar dat we vandaag wel wat dingen mee konden nemen als we dat wilden. "Boodschappen doen in de supermarkt zou zeker goed zijn," zei Achim terwijl hij de koelkast opende. "Doen jullie maar, het is jouw huis," lachte de boerin.

Wat moesten we nog meer "meenemen"? Elk van ons drieën hadden we maar één of twee zakken met kleren in het pension, verder niets.

"Vraag om wat beddengoed". Achim keek me aan en ik gaf dit door aan de boerin. Het lag allemaal in de kledingkasten in de

afzonderlijke kamers. We hadden er nog niet eens in gekeken omdat we nog niet verder waren dan de begane grond. "Laten we alles eens bekijken," zei Rainer, "dan kunnen we naar de supermarkt gaan."

Wat heb je nodig? Dat was de grote vraag die ons in de supermarkt werd gesteld. "Laten we gewoon de dagelijkse routine doorlopen, beginnend met het ontbijt en eindigend met het avondeten". Vanwege de catering op de raffinaderij zei ik dat we eigenlijk alleen brood en dergelijke nodig hadden, "Lunch is verkrijgbaar op de raffinaderij. Ontbijt ook, eigenlijk" - dus het boodschappenlijstje was redelijk beheersbaar.

We liepen door de rijen schappen in de supermarkt en legden "alles wat we te pakken konden krijgen" in het karretje. Koffie, koffiemelk, suiker, broodbeleg, boter, maar vooral snoep en drinken - bier om precies te zijn. We keerden ruim twee uur later terug naar de boerderij, volledig ingepakt, en stopten onze boodschappen weg in de kasten en de koelkast. Ik ging in de woonkamer zitten met een van de biertjes die we hadden gekocht en draaide een tas voor ons in elkaar. "Aangekomen."

"Silke"

Terwijl ik de joint opstak, pakte ik het huurcontract om het nog eens door te lezen, maar eerst nam ik een grote slok uit de fles. Ah, nu geloof ik het ook, dus het is allemaal "echt waar", zoals de Nederlanders zeggen.

Mijn ogen dwaalden door de woonkamer, geen televisie, geen radio, nul entertainment - "Dat moeten we veranderen", zei ik tegen mijn twee "huisgenoten".

Maar er waren andere "voorzieningen", zoals ik ontdekte tijdens mijn rondleiding door het huis. Er was een wasmachine in de badkamer - geweldig, dus het wasseretteprobleem was ook opgelost.

De keuken was ook "ready to go" met voldoende serviesgoed en potten en pannen, afgezien van onze kookkunsten. Maar "spaghetti bolo" of gebakken eieren waren geen raketwetenschap, dus we zouden zeker niet verhongeren. En last but not least, het gezegde "Vergeet niet, twee biertjes zijn een maaltijd" was nog steeds van toepassing, tenminste wat calorieën betreft.

Nadat we individueel of samen de kamers uitgebreid hadden "geïnspecteerd" en inspiratie hadden opgedaan, gingen we op weg en namen we afscheid van Bram en zijn vrouw. Als het goed was, wilden we morgen onze kleren meenemen. Ze knikten beiden instemmend.

We reden terug naar het pension, zodat we Henk nu "officieel" konden vertellen dat we gingen verhuizen. "Ja, ik weet het, Heinz heeft het me al verteld", zei Henk toen we hem het nieuws vertelden. "Dus morgen is jullie laatste nacht hier". En zo was het.

"Wat willen we nog meer doen?" vroeg Achim. We hadden onze boodschappen en andere boodschappen gedaan, en morgen zouden we snel onze kleren uitzoeken. Er was niet echt iets meer

te doen in het pension, en we zouden snel "wegwerken" wat er morgen nog over was.

"Naar het strand?" Rainer keek ons aan. Dat was een goed idee, het was al middag, tijd voor een koffie - of liever een biertje - met uitzicht op zee.

"Laten we niet naar Badlust gaan, maar de andere strandtent bezoeken," stelde Achim voor. Rechts van "Badlust", een paar honderd meter verderop, was een andere strandtent die we eerder "met succes hadden onderdrukt", maar die we ook moesten bekijken.

We namen niet het pad langs het strand, maar liepen over een pad dat evenwijdig aan het strand door de duinen liep en dan direct aftakte naar de strandbar. De zee strekte zich voor ons uit en aan beide kanten, rechts en links, het grote zandstrand. Je kon het weekend voelen, vanaf het terras van de strandbar zag je links talloze surfers tot aan de Haringvlietdam, een zee van kleurrijke zeilen. Gezinnen met spelende kinderen zaten voor de strandbar en het was er ontzettend druk.

We kregen ook de menukaart gebracht bij onze drankbestelling, een klein hapje was nu welkom. Een snelle blik op de menukaart was genoeg voor mij om te kiezen voor "Kibbeling".

"Nou, dat is toevallig," hoorde ik achter me. Toen ik me omdraaide, stond Frank daar met zijn vrouw. Achim en Rainer keken hen verbaasd aan en toen naar mij. Ik stelde ze aan elkaar voor en legde uit dat ik ze een paar dagen geleden in Brielle had ontmoet. Frank was min of meer een collega van het werk. "Hij werkt tenminste ook op de raffinaderij".

We vroegen hen om met ons mee te gaan. Frank en zijn vrouw vertelden ons over hun dagtocht. Ze hadden fietsen gehuurd om "naar zee te gaan". Ik durfde echter te betwijfelen of de terugreis soepel zou verlopen, Frank was al goed "blauw".

We bleven een paar uur op het strand, of beter gezegd in de strandbar, en vermaakten ons prima. De zon verwarmde ons

aan de buitenkant, de biertjes verkoelden onze kelen, kortom, een geslaagde middag.

Aan een naburige tafel zaten een paar jonge Nederlanders, die ook erg "gezellig" waren en met dobbelstenen speelden. Op een gegeven moment ging ik naar ze toe en vroeg welk spel ze speelden - en of we mee mochten doen. "Yahtzee" zei een van hen, "de verliezer bestelt een ronde". Ik vond dat leuk, ging terug naar onze tafel, nodigde de anderen uit om mee te doen en we voegden onze tafel toe aan de Nederlandse. We zaten nu met z'n tien aan twee tafels, echt een grote groep.

De tijd verstreek, onderbroken door gesprekken, gelach en vooral meer en meer rondjes bier en schnaps. Toen het koeler werd en de zon langzaam onderging, namen we afscheid en gingen we terug. We vergezelden Frank en zijn vrouw nog even, omdat ze hun motor hadden geparkeerd op weg naar het strand. Frank zei echter meteen dat ze die hier wilden laten staan en een taxi wilden bellen.

"Ga je je fietsen hier in de duinen achterlaten? Je kunt hier ook geen taxi krijgen," zei Rainer, die zijn woorden al aan het vervormen was. We stelden voor dat ze een stukje met ons meegingen naar het pension, waar ze hun fietsen op slot konden zetten en vanaf daar een taxi konden nemen. Dus wandelden we door de duinen richting het centrum van Rockanje, allemaal al behoorlijk donkerblauw.

Bij de belangrijkste toegangsweg naar het strand, bij "Swinsedreef", zagen we voor het eerst dat er een speciale "fietsenparkeerplaats" was, maar dat maakte toch niet uit.

Er was een friettent schuin tegenover, waar we een kleine, vette snack bestelden - van zuipen krijg je honger - en het was nog steeds een goede 30 minuten lopen naar het pension, en waarschijnlijk langer in de huidige situatie.

We wilden meteen doorrijden met de chips in onze handen, maar Frank wees naar zijn fiets. "Hoe moet dat nou? Ik ben blij dat ik het zo ver geschopt heb zonder ongeluk".

Dit was meer dan duidelijk, dus we stelden ons op rond een bartafel en aten onze "Asi bowl" - chips - rood en wit, voordat we min of meer slingerend onze weg vervolgden.

Toen we bij het pension aankwamen, of eigenlijk voor de kroeg van Henk, wezen we naar de stoep. "Daar kun je de fietsen op slot zetten. Misschien nog een biertje en dan een taxi bellen?" Frank en zijn vrouw knikten, zetten hun fietsen op slot en we gingen de "Sad Dog" binnen.

Een paar mensen zaten in het halfduister van de pub. Een van hen herkende Frank en er klonk een luide "Hallo, wat doe jij hier?". Frank ging naar hem toe en wisselde een paar woorden met hem, terwijl hij naar ons wees. We waren al aan een grote tafel gaan zitten en vroegen Henk met een handzwaai om vijf bier.

"Verdomme, je bent echt dronken". Henk pakte de biertjes van het dienblad en spreidde ze voor ons uit op tafel. Ik moest lachen, vooral om zijn grappige Rudi Carell-dialect. "Op jou, Henk, en op de voorlaatste dag in het pension". We namen onze glazen en klonken. We realiseerden ons dat Henk zelf geen bier had, dus schoven we het glas dat voor Frank bedoeld was naar hem toe. "Gezondheid". Henk schonk in en dronk het in één keer leeg. Wij deden hetzelfde. "Nog een rondje graag".

Frank kwam bij ons aan tafel zitten en vroeg of zijn collega erbij mocht komen zitten? "Natuurlijk, waarom niet". Hij zwaaide met een handgebaar naar hem toe en stelde hem voor. Maar ik was zijn naam al vergeten toen Frank hem noemde. Hoe dan ook, hij was hier ook op montage, maar niet op de GULF, maar op een andere raffinaderij.

Franks collega op het werk begon over zijn werk te praten. "Hé, het is weekend, we willen niets over werk horen," onderbrak Rainer hem. Hij paste ook niet echt in onze groep. Hij had dat zelf ook snel door en verliet onze tafel om terug te gaan naar de toonbank.

Plotseling werd het heel stil in de kroeg, Henk had de muziek uitgezet, zoals gewoonlijk Radio Luxemburg, en de televisie aangezet. Vanuit een hoek, die ons nog niet eerder was opgevallen, kwam een in rood en wit geklede groep naar voren en zette stoelen in de richting van de tv. Het waren allemaal fans van "Feyenoord Rotterdam", zo bleek al snel. Tijd voor ons om van kroeg te veranderen. "En jij?" Achim keek naar Frank en zijn vrouw. Frank keek naar zijn vrouw. "Wacht even, ik ben zo terug".

Hij stond op en ging naar Henk bij de balie, wisselde een paar woorden met hem en kwam toen terug naar ons. "We gaan met jullie mee, ik heb een kamer voor ons geboekt". Hij knipoogde met een ondeugende grijns naar zijn vrouw en hield een kamsleutel in zijn hand. Ze sloot zich bij hem aan en we verlieten de "Sad Dog".

Op weg naar buiten riep Achim "We betalen later, oké?" naar Henk. Hij knikte. "Tot kijk."

Het was al donker en de frisse lucht gaf me een goede klap in mijn gezicht. "Lik vet, ik ben blauw". Dat dacht ik en tegelijkertijd zei ik het hardop. "Voordat we verder gaan met drinken, moeten we misschien eerst wat eten". Rainer sprak vanuit mijn ziel. "Wat dacht je van Chinees?" "Hier in Rockanje, of waar?" wilde Frank weten. Ik vertelde hem over "De Chinese Muur", waar ik laatst was geweest. "Klinkt goed, laten we daarheen gaan".

We liepen, of moet ik zeggen wankelden, naar het marktplein. Frank ging vooruit en opende als een echte man de deur van het restaurant voor zijn vrouw. Een kleine Chinese vrouw kwam naar ons toe en vroeg: "Vijf mensen?"

Eerlijk, wat stom, wat anders, we waren met z'n vijven, of was zij het die al dubbel zag omdat ze al uren had gedronken?

De serveerster wees ons een tafel en overhandigde ons de menu's. "Drankjes?" Natuurlijk, meer bier. Ze verdween even, bracht de drankjes en wat te knabbelen terwijl we wachtten. We hadden elk iets anders besteld, dus we gingen het menu af en aan.

Na een korte tijd bracht de kleine Chinese vrouw, vergezeld van een andere serveerster, ons eten. Ze haalde een tafeltje tevoorschijn waarop ze een paar dingen legden. Het leek wel een echte "feeding frenzy", veel eten. "Iedereen kan van iedereen nemen". Het idee van Frank's vrouw was erg goed, er stond van alles genoeg op tafel.

Na wat aanvoelde als uren hadden we bijna al het eten opgegeten en veel bier besteld. "Zo moet je leven". Frank keek naar zijn vrouw, die ook flink had gegeten. "Je zou niet geloven wat er in zo'n klein mensje gaat". Ze moest lachen om haar eigen woorden.

Frank en zijn vrouw bleken steeds leukere leeftijdsgenoten te zijn, waren levendig en wisten ook hoe ze een feestje moesten bouwen. Dit was vooral duidelijk bij "t Oude Raedthuys", waar we stopten om een hapje te eten.

We zochten een vrije tafel op het terras, de bar was ontzettend druk, het was natuurlijk weekend. We trakteerden onszelf op meer biertjes terwijl we naar goede muziek luisterden en gezellig kletsten.

Franks vrouw - ik moet haar nu een naam geven, laten we haar Silke noemen, hoewel dat absoluut niet haar naam was, maar dat maakt het makkelijker. Silke kwam echt tot leven, althans zo voelde ik het. Van haar depressieve en vervelde houding die ik bij Brielle had gezien, was geen spoor meer te bekennen. Ze danste uitbundig tussen de tafels, misschien dankzij de alcohol. Ze was ook erg levendig, spraakzaam en onderhoudend. Een sympathiek persoon.

Af en toe keek Frank tussen de tafels en de gasten door om zijn vrouw te zien, ze was niet zo lang, dus hij moest goed kijken. Ze bleef af en toe terugkomen naar onze tafel, omdat ze iets wilde drinken of omdat de muziek haar geen zin gaf om te dansen. Maar ze bleef nooit echt lang, nam alleen even deel aan het gesprek en was toen weer weg.

"Ik ben heel blij dat Silke het naar haar zin heeft". Frank proostte op ons. "Anders hangt ze alleen maar in het hotel op me te wachten."

Ik wilde hem niet vertellen hoe saai ze het allemaal vond. Integendeel, ik was blij voor hen en ook dat we ze hadden leren kennen.

We vonden het leuk om eens met iemand anders te praten, over andere onderwerpen. Dat kan ik tenminste van mezelf zeggen. Frank was natuurlijk zo anders dan Achim en Rainer, hoe kan het ook anders? Maar die indruk kwam waarschijnlijk ook doordat we elkaar pas een halve dag kenden. Maar het maakte me nieuwsgierig naar meer.

Silke kwam terug naar onze tafel. "Fijn dat we niet meer hoeven te fietsen, dat was een geweldig idee van je". Ze gaf Frank een kus, maar ze moest zich goed uitrekken omdat ze niet de "langste" was.

Om dit te benadrukken bestelde Frank nog een rondje bier en jenever.

"Jongens, we gaan sluiten". De serveerster stond naast ons. "Echt, hoe laat was het?"

En inderdaad, het was iets voor 1 uur 's nachts en we waren de tijd helemaal vergeten. "Laat maar, het is weekend," zei Rainer en haalde zijn portemonnee tevoorschijn. De serveerster had de rekening op tafel laten liggen. "Dat delen we toch wel?" Achim trok de rekening naar zich toe en haalde er een briefje van 50 gulden uit. De rekening was vrij hoog, maar dat was niet zo tragisch, het was een geslaagde, gezellige avond geweest - en we hadden gisteren ook onze "uitbetaling" gekregen. We rondden het af met een behoorlijke fooi, al met al was het een goede 200 gulden, dus we hadden ons echt laten gaan.

Het pension was eigenlijk maar een paar minuten lopen van de bar, maar ik had makkelijk een taxi kunnen bellen, zo blauw als ik was. "Ben je gek?" Silke keek me aan.

De terugweg duurde iets langer dan verwacht, maar dat kwam doordat je minstens twee keer de afstand moet verspringen. Het enige wat we nog moesten doen was de steile trappen naar het guesthouse beklimmen zonder ongelukken.

"Zullen we er nog eentje nemen?" Achim keek om zich heen, we stonden nu allemaal voor de deuren van onze kamers. "Dat gaan we doen". De vraag was alleen waar. Maar aangezien alle kamers even groot waren, of liever gezegd even groot, maakte dat niet uit. Achim deed zijn kamerdeur van het slot - "Kom binnen".

We zaten nu met z'n vijven op ruim 8 vierkante meter, als kippen op een slaappleeds op Achims bed. Achim pakte wat rookgerei en opende het raam. De kamer was al verzadigd met onze "alcoholpluimen". Frank haalde een zakje uit zijn broekzak en overhandigde Achim een klontje "Black Afghan", dat erin zat samen met wat wiet. "Mijn vrouw rookt geen dope, alleen marihuana".

Na twee grote tassen namen we afscheid en ging iedereen naar zijn kamer. "Tot morgen bij het ontbijt? Tegenover in de snackbar?"

In mijn kamer plofte ik op bed, stoned en blauw als een pier, maar ondanks alles opende ik een biertje uit mijn "mini-bar".

Het was zondagochtend, al negen uur, ik had "als een roos geslapen" en voelde nu mijn "dikke kop". Drinken laat zijn naweeën na, dat is het stomme. Ik ging meteen naar de badkamer in de gang van het pension om te douchen. De deur stond open, dus ik ging de badkamer in. "Druk," ik keek naar Silke, die voor de spiegel stond met een handdoek tulband op haar hoofd. "Oh, sorry, ik dacht..."

Haar lichaam aftastend, keek ik naar haar mollige, kleine lichaam - naakt vielen haar buitenproportionele borsten nog meer op. Het leek alsof haar bovenlichaam alleen uit tieten bestond - wat een enorme borsten.

"Oef, wat een tieten," flapte ik eruit, maar tegelijkertijd voelde ik me een beetje ongemakkelijk dat ik het hardop had gezegd. Ik draaide me om en verliet de badkamer. "Ik zie je zo bij het ontbijt". Maar dat was meer een poging van mijn kant om de situatie te sussen. "Ik laat het je weten als de badkamer vrij is," antwoordde Silke.

"Mijn God, wat heb ik een hoofdpijn," dacht ik bij mezelf en automatisch pakte ik een biertje uit de minibar in mijn kamer. Het zou helpen tegen een kater. De situatie die ik net had meegemaakt ging weer door mijn hoofd en ik moest lachen. Even later hoorde ik Silke op de gang. "De badkamer is nu vrij".

"En de winnaar is"

Ik voelde me meteen beter na het douchen, kleepte me aan en ging ontbijten.

Het weer was "nogal bescheiden", het miezerde en het was een beetje fris buiten. Frank en Silke zaten al in de snackbar - maar van Achim en Rainer was nog geen spoor te bekennen. Ik ging bij hen aan tafel zitten en bestelde een koffie - "maar eerst een biertje, alsjeblieft", voegde ik aan mijn bestelling toe. Ik moest nog iets doen aan mijn "dikke schedel". Bier was zeker een goede oplossing.

Frank begon meteen geanimeerd te vertellen hoe geweldig hij gisteren vond, "We moeten het nog een keer doen," zei hij. Ik keek naar hem en toen naar Silke. Had ze Frank verteld over onze 'ontmoeting' in de badkamer? De op de een of andere manier gênante ontmoeting? Mijn suggestieve opmerking? Maar wat betekende 'suggestief' precies? Silke had enorme tieten. Dat was een feit.

Blijkbaar niet, geen enkele lettergreep was het onderwerp van ons gesprek. Ik bestelde ontbijt - croissant, gebakken ei, kaas. Maar eerst rolde ik een sigaret voor mezelf, die ik met plezier "pufte". Langzaam, maar slechts langzaam, begon mijn chagrijnige hoofd te zakken.

Nu kwamen Achim en Rainer ook de snackbar binnen, allebei nog zichtbaar "groggy". Ze zeiden niets anders dan "Goedemorgen" en gingen ook aan tafel zitten. Het duurde even, "Het is behoorlijk slecht weer, niet bepaald ideaal voor je fietstocht". Achim keek naar Frank en Silke.

"Zullen we eerst uitgebreid ontbijten? Misschien wordt het weer beter." Frank keek naar Silke. Ze zat met smaak aan haar croissant te knabbelen. Het was verbazingwekkend dat ze geen kater had, of in ieder geval niet zo duidelijk als wij "mannen".

De weersverbetering bleek echter een "utopie" te zijn. "Ik kan je rijden". Achim keek om zich heen. De twee fietsen pasten

gemakkelijk in zijn stationwagen, Frank en Silke zouden alleen samen op de passagiersstoel moeten zitten. "Moet toch geen probleem zijn voor de korte afstand?"

Na het ontbijt verlieten we de snackbar, Achim ging met Frank en Silke naar de geparkeerde fietsen, Rainer en ik gingen terug naar het pension. "Ik pak mijn spullen in en we spreken later wel af, toch?". Rainer keek Achim aan. "Op het strand? Zullen we zeggen over twee uur?"

Maar dat bleek een slecht idee, want het regende nog steeds. Rainer en ik kwamen helemaal doorweekt aan bij "Badlust". De strandbar werd goed bezocht, maar er was niemand op het strand zelf, het weer was te slecht. We zochten een plekje binnen, echt geen terrasweer, en bestelden "warme drankjes".

"Verdomme, ik ben drijfnat". Rainer probeerde op de een of andere manier het regenwater van zijn kleren te vegen, wat natuurlijk niet lukte. Hij verdween in het toilet van de strandbar en kwam even later terug met zijn haar tenminste opgedroogd. "Ik hurkte even onder de handdroger". Hij wees naar zijn hoofd.

Achim kwam op een gegeven moment ook aan. "Wat een smerig weer". De regen was hem ook niet bespaard gebleven, maar hij was veel minder nat, want hij kon naar de parkeerplaats een paar honderd meter verderop rijden, ging bij ons zitten en bestelde een warme "Chocomel".

We konden toch niet veel doen in de regen, we moesten onze kleren nog naar ons nieuwe huis brengen en vandaag was onze laatste nacht in het pension. "Ik kan wel een stevige maaltijd gebruiken, jullie ook?" Rainer keek ons vragend aan.

Gisteravond hadden we in "De Chinese Muur" gezien dat er op zondag een "all you can eat" brunch was, die tot 17.00 uur duurde. Er was dus nog tijd genoeg voor ons. "Laten we erheen gaan, het regent toch. Dan pakken we onze spullen in".

Het was precies goed, met een fatsoenlijke en overvloedige selectie van vleesgerechten. We vulden onze borden

verschillende keren, met een kleine salade als "alibi". Steeds weer ruimde de kleine Chinese dame heel attent de borden van onze tafel af, zodat het er niet uitzag als een vraatzuchtige orgie, hoewel dat wel zo was. Het is verbazingwekkend wat je allemaal kunt eten na een avondje drinken.

Toen ik weer opstond om nog een "spareribs en krokante eend" te halen, zei Achim dat Frank en Silke volgend weekend weer wilden komen.

"Maar ...". Ik kon de zin niet eens afmaken toen Achim uitlegde dat hij die twee al had "afgezegd" omdat we een paar dagen geleden al hadden afgesproken om het weekend erna naar Duitsland te gaan, direct na het einde van onze dienst op vrijdag. Onze eerste maand zat erop, we hadden ons eerste loonstrookje - en we wilden allebei een paar dingen meenemen voor onze nieuwe woonsituatie.

We hadden afgelopen vrijdag al met Heinz afgesproken dat we zaterdag naar zijn kantoor zouden komen om de factuur op te halen en daar ook onze betaling te innen, omdat we niet naar Henk zouden komen in de "Sad Dog", omdat we rechtstreeks van de raffinaderij naar Duitsland zouden reizen.

"Maar nu weten ze waar we wonen, ze kunnen over twee weken komen, ik heb ze verteld waar ons huis is. Dat is toch goed?" Achim keek op van zijn bord, eerst naar Rainer, toen naar mij. "Natuurlijk, waarom niet, het was echt leuk," antwoordde Rainer tussen happen kippenvleugels door.

We hadden snel onze spullen gepakt die nog in het gastenverblijf lagen, ik had alleen een was opzij gelegd voor morgen, al het andere kon nu weg. We legden alles in de auto en gingen op weg naar de boerderij, ons nieuwe thuis.

Bram en zijn vrouw begroetten ons en vroegen ons meteen binnen te komen, in "ons huis". We laadden onze tassen uit de auto. "Zal ik een bakje thee zetten?" De boerin stond in de voordeur. "Doen jullie maar gerust aan".

We antwoordden vriendelijk bevestigend, we hoefden het geen twee keer aangeboden te krijgen, het was een uiterst vriendelijk welkom.

Terwijl we de hete thee dronken, maakten we een notitie van een paar dingen die we mee wilden nemen uit Duitsland voor ons nieuwe huis. "We hebben natuurlijk alleen een stereo-installatie nodig, hoe doen we dat?" wilde Achim weten. Ja, dat was een goede en terechte vraag, zoals we ons al snel realiseerden. Logischerwijs had ieder van ons "het beste systeem", dus hebben we geloot door "lucifers te trekken", wat de eerlijkste methode was.

"En de winnaar is" Achim hield de langste wedstrijd omhoog, hij had het meeste geluk gehad. Was dat nu beslist?

We bleven nog een tijdje, inmiddels was de zon doorgekomen en de regen gestopt. We namen afscheid van de boerin en haar man. "Morgen dood".

Het was al laat in de middag, dus wat doe je met de rest van de dag? Ik wilde niet terug naar het strand, naar de "Badlust" - en ik had ook niet echt zin om de rest van de vorige avond in de "Sad Dog" door te brengen. Dus nam ik afscheid van Achim en Rainer en wilde nog even door de duinen dwalen. "Ik zie jullie morgenochtend". Ze stapten allebei in de auto.

Voor ons nieuwe huis sloeg ik het pad op richting "Quakjeswater". Het bos rook fris en weelderig na de regenbui, maar het rondlopende pad was erg modderig en moeilijk, waarbij de modder al na een paar meter als gewichten aan mijn schoenen kleefde. Niet het beste idee. Ik keerde om. Op het grindpad moest ik eerst wat aanvoelde als tien kilo modder van mijn schoenen verwijderen. Ik besloot naar het dorp te gaan om daar de tijd door te brengen.

De route langs de polders was ook erg aantrekkelijk, de geur van de groene gebieden was ook erg intens door de regen. Het uitzicht reikte ver over het gebied, dat herhaaldelijk werd doorkruist door sloten. Mijn hoofd werd met elke meter helderder

en er was nauwelijks een spoor van de eetbui van de vorige avond. "Maar geen alcohol meer vandaag," zei ik tegen mezelf.

Concentratie was ook morgen weer vereist, want het werk op de raffinaderij vergde niet alleen kracht, maar ook aandacht. De hoogte van het werkplatform, de gewichten van de onderdelen en het gereedschap mochten niet worden onderschat.

Het was al donker toen ik aankwam bij de "Trauriger Hund", ik opende de deur, ging naar binnen, maar zag Achim en Rainer niet in de kroeg, in plaats daarvan zag ik Wilfried en Harald. Ik ging naar hen toe en schoof een stoel aan. Henk kwam aan tafel en vroeg om mijn drinken. "Een cola, alstublieft". Hij keek me verbaasd aan, verdween en verscheen even later weer met het drankje. "Je hebt hier nog een deksel van gisteren". Dat was me bijna ontgaan, om eerlijk te zijn helemaal. Maar ja, natuurlijk was het waar.

"Breng me de rekening, dan betaal ik hem". Ik kon me niet herinneren hoeveel het was, maar ik was nog steeds erg verbaasd over het bedrag. Maar dat lag voor de hand, want we hadden gisteren met z'n vijven al flink gedronken voordat we op weg gingen.

Wilfried en Harald keken ook een beetje verbaasd. "Cola?" Ik vertelde ze over onze "drinkpartij door het dorp" gisteren. Maar ik bleef ook niet lang in de kroeg, ik wilde vroeg "naar bed".

Toen ik op het bed in mijn kamer ging liggen voor mijn "laatste nacht", besepte ik dat mijn lichaam moest herstellen en ik viel snel en diep in slaap. De volgende ochtend pakte ik de laatste spullen in de kleine tas die ik nog had en ging naar de parkeerplaats om Achim en Rainer te ontmoeten.

"Wat hebben jullie gisteren nog meer gedaan?". Ze vertelden ons dat ze de rest van de zondag in "Hellevoetsluis" hadden doorgebracht, maar verder niets bijzonders. "Heel rustig", zoals Rainer opmerkte.

Ze laadden ook hun "handbagage" in de auto en we reden naar de GULF. "Wanneer moeten we ons inschrijven bij de gemeente?" wilde Achim onderweg weten. Dat zouden we natuurlijk op de raffinaderij moeten verduidelijken en ik wilde er met Kees over praten.

We gingen het raffinaderijterrein op, zoals altijd een snelle ID-controle bij de poort, en toen naar de kleedkamer. In mijn kluisje lag de gloednieuwe overall die ik het weekend ervoor van Kees had gekregen. Zou ik hem aantrekken? Of zou ik mijn vieze overall van de week ervoor aantrekken? Ik koos voor het laatste.

"Bram en Jolanda"

Zoals gebruikelijk ontmoetten we elkaar toen bij de voertuigen van onze teamleiders en reden we naar de fabriek. Technici stonden al te wachten bij de verzamelplaats, met "Alfa Laval" in grote letters op hun overalls geschreven. "Dit zijn de mannen van de afdeling 'warmtewisselaars', zij zullen jullie begeleiden, vanaf vandaag beginnen we met de ontmanteling van de koelsystemen en koeltorens," stelde Kees ons voor aan de groep.

De collega's legden uit wat er moest gebeuren: de warmtewisselaars moesten worden geopend, gedemonteerd en schoongemaakt. "De maximale gebruiksduur is slechts 6 maanden, daarna moeten ze zeker onderhouden worden," zei een van hen.

De deksels, d.w.z. de sluitingen van de warmtewisselaars, zaten vast met honderden schroeven die eerst losgedraaid moesten worden. Dit was geen gemakkelijke taak, want de bouten waren extreem "uitgerekt" door de hoge temperaturen en de schroefverbindingen zaten vast alsof ze vastgelijmd waren. De meeste moesten worden doorgezaagd met een grote haakse slijper.

De meegeleverde traliekast vulde zich al snel met de restjes, allemaal voor het schroot. Pas na de lunchpauze werd het eerste deksel voldoende verwijderd om een eerste blik op het binnenwerk te kunnen werpen. Er liep een labyrint van pijpen door de warmtewisselaar, samen met roest, kalk en slib. En dit alles moest nu uit het "omhulsel" komen.

Het "monster" was ruim tien meter lang en ook afgesloten met een deksel aan de achterkant van de constructie. Daarheen slepen met gereedschap - en weer hetzelfde spel - bouten losmaken, doorsnijden, in de traliekast gooien, enzovoort. De bouten waren elk ruim veertig centimeter lang en wogen ruim dertig kilo per stuk. Met 100 bouten per deksel kon je gemakkelijk drie ton staal verplaatsen.

Ik kwam Kees pas 's middags weer tegen, bij de Koffiebus. Ik vertelde hem dat we ons deze week een dag wilden inschrijven bij de gemeente. "Is het gelukt met jullie huis?" Ik liet hem weten dat alles in orde was en dat we daarom naar de gemeente moesten. "Je kunt het beste donderdag gaan, dan hebben we het meeste al afgebroken". Bovendien is het gemeentehuis in elke gemeente op donderdagmiddag open en konden we het werk eerder afmaken. "Laat het je collega's weten en ik geef de informatie door aan het bureau".

Aan het einde van de dienst, in de kleedkamer, ontmoette ik Achim en Rainer en vertelde hen over donderdag. Douchen, omkleden - ik was uitgeput van het werk van die dag. De terugreis was erg "stil", al mijn botten en spieren deden pijn. Zelfs die waarvan ik niet eens wist dat ze bestonden.

Pas kort voordat we Rockanje bereikten, realiseerden we ons dat we eigenlijk niet naar het pension gingen, maar rechtstreeks naar ons nieuwe huis konden gaan. De hond "begroette" ons bij binnenkomst op zijn vertrouwde manier, luid blaffend en rukkend aan zijn ketting. Bram stond op het erf, "Rocky, op jouw plaats", commandeerde hij hem.

Mijn wandeling naar de "woonkamer" voerde me recht langs de koelkast, ik haalde er drie ijskoude biertjes uit, opende ze en zette ze op tafel. "Proost.

Dat voelde goed - en was ook heel anders dan aankomen bij het pension. Achim en Rainer gingen ook zitten. Dat hadden we al weken niet kunnen doen, tenminste niet in deze vorm, een echt "einde van het werk". Achim rolde een joint, die we met plezier oprookten. "Eerst die kloteschoenen uit". Acht uur in lompe veiligheidslaarzen is ook vermoeiend. En de rest deed de rest. Ik was blij dat ik in een leunstoel zat, hoe die er ook uitzag.

Ik pakte nog een biertje uit de koelkast, liep de trap op naar "mijn kamer" en ging op het bed zitten. "Dit is iets heel anders". Ik keek de kamer rond, ging naar het raam en opende het. Eindelijk mijn "rijk", mijn rust, mijn ritme.

Na een tijdje ging ik terug naar beneden en luisterde naar muziek. Rainer had een draagbare radio "geregeld" van de boerin. "Hé, cool, zelfs geluid in onze hut," ik keek hem aan. Achim zat blijkbaar nog steeds op de bank en had zich niet bewogen. "Ik zal ons nog een rondje geven". Wat kon je daarop zeggen? "Tuurlijk, heel graag".

Ik wilde eigenlijk even naar buiten, een stukje wandelen, maar Rocky was meteen "ter plekke" en blafte naar me. Deze keer kwam de boerin - ik moet haar een naam geven - laten we Jolanda zeggen, naar buiten en riep de hond om te kalmeren. Ze zei dat ik met haar mee moest gaan naar Rocky, zodat hij "ons kon leren kennen". Ze verzekerde me dat hij absoluut gehoorzaam zou zijn in haar bijzijn. Moet ik dat geloven?

We naderden Rocky, Jolanda zei iets op een heel kalme toon en vroeg me om "helemaal normaal en kalm te doen". "Wees gewoon niet bang of hectisch". "Jouw woord in Gods oor", was mijn gedachte.

Ze maakte Rocky los van de ketting - hij sprong opgewonden over het pad, kwam toen terug naar ons en besnuffelde me. "Laat hem even snuffelen". Dat deed ik - en zie, hij kreeg steeds meer vertrouwen en was niet meer zo agressief "zonder ketting". "Als je wilt, gaan we wandelen en Rocky zal zien dat alles in orde is".

Jolanda leidde me rond op de boerderij en wees naar de schuur. "Daar staan onze machines en we slaan er ook onze groenten op. Je mag er altijd wat van hebben. Je moet het alleen wel even laten weten, het kost iets, maar niet veel.

Tegen een muur stonden groene kratten met onder andere wortels, uien en aardappels.

Rocky rende om ons heen, toen weer naar voren, snuffelde ergens aan, kwam terug. Hij gaf me een duwtje met zijn snuit. Was het "ijs gebroken"? "Ik denk dat je hem nu ook mag aanraken, aaien, hij lijkt je leuk te vinden". Jolanda riep Rocky naar zich toe en hij gehoorzaamde elk woord van haar, althans het hare.

We verlieten de schuur en nu liep Jolanda met mij, Rocky op sleeptouw, naar de groentevelden die rondom haar huis waren aangelegd. Aan de achterkant was waarschijnlijk "haar" tuin. Daar waren wat kruiden en bloemen geplant.

"Freesia's." Ze wees naar de kleurrijke bloemenzee. "Ik hou van fresia's". Haar ogen fonkelden. "Het is zoiets als een lelie," legde ze uit. Ja, dat was haar ding, besepte ik meteen. Maar het was ook een prachtig gezicht, dit grote, kleurrijke, gemengde veld dat zachtjes wiegde in de wind. Veel mooier dan snijbloemen in een vaas.

Ik bekeek Jolanda nu van opzij, ze had die kamerjas weer aan - of was het een andere dan bij ons laatste bezoek? - Ze droeg ook laarzen. Haar haar was bedekt met een hoofddoek.

We liepen terug naar het huis, Rocky aan onze zijde. Ik vroeg of ik met Rocky naar "ons huis" mocht. "Ik loop even mee". Jolanda legde uit dat het zeker beter zou zijn als zij er eerst was. Een paar stappen van de voordeur riep ik Achim en Rainer zodat ze geen "hartaanval" zouden krijgen als de hond plotseling in de keuken zou verschijnen.

Ze kwamen naar buiten, maar stopten bij de ingang. "Alles is in orde, hij is helemaal ontspannen," riep ik naar de twee. Ik weet niet of ze me geloofden, want ik was eerst erg sceptisch.

Rocky rende recht op de twee af, echt, "zonder ketting" dat was een andere hond. Jolanda's aanwezigheid gaf hem extra zekerheid. Goed dat ze er was. "Hoi," riep ze naar de twee.

Terwijl Rocky aan het wiebelen was, kwamen Achim en Rainer naar ons toe. Jolanda legde hen ook uit dat ze niet bang moesten zijn - en het vooral niet moesten laten zien. "Als Rocky aan de ketting ligt, doet hij zijn werk als waakhond, verder is hij heel sociaal". Het was nog maar de vraag of Achim en Rainer Jolanda geloofden.

Rocky was nu het huis in gerend. "Zie je, hij is helemaal niet boos". Jolanda wees naar de ingang waardoor de hond was verdwenen. "We kunnen nu naar binnen".

We volgden haar, nog steeds met voldoende respect en op "veilige afstand". Jolanda keek naar ons, toen naar de tafel in de woonkamer en toen weer naar ons. "Roken jullie hasj?" Iets anders zeggen zou complete onzin zijn, ten eerste was het overduidelijk - en ten tweede was het niet slecht.

Dit is relatief "normaal" en ook gebruikelijk in Nederland. "Maar in Duitsland is het toch verboden?" Dat konden we beamen, "je moet er misschien zelfs voor de gevangenis in", zei Rainer tegen Jolanda. "Ongelooflijk". Jolanda had meer dan gelijk. "Maar alleen hasj, toch?" voegde Jolanda er vragend aan toe. En we moesten ervoor zorgen dat haar dochter er niet per se achter kwam, dat was haar enige verzoek.

Na een tijdje - en nog wat geklets - riep Jolanda de hond bij zich en nam afscheid. Maar we waren erg verbaasd dat ze zo ontspannen was - dat hadden we niet verwacht.

Mijn wandeling had nu voor zichzelf gezorgd, het was al donker. Ik pakte nog een biertje uit de koelkast en ging even bij Achim en Rainer in de woonkamer zitten. "Ik ga naar boven, naar mijn kamer," ik nam nog een grote slok, rolde mezelf een sigaret toe en verdween.

Op mijn kamer bekeek ik de tassen en dozen. "Ik kan ze nu zeker uitpakken". Ik ging meteen aan de slag om alles te ordenen en op de een of andere manier "mooi" te maken, ik stopte alles wat ik niet wilde hebben uit de bestaande inventaris in de dozen. "Dat kan ik dan aan Jolanda geven". Af en toe nam ik een slokje van de fles. Ja, het was heel anders dan in het pension. Ik stapte naar het raam en keek uit over de binnenplaats.

Ik werd wakker voordat de wekker ging, want ik had fantastisch geslapen. Ik ging rustig naar beneden, Achim en Rainer sliepen nog. Van beiden was in ieder geval niets te horen.

Ik zette het koffiezetapparaat in de keuken aan - dat miste ik al weken. En het ontbijt in het pension was "grotty", daarom hadden we het zonder gedaan. Nu kon ik gewoon op de binnenplaats stappen met de "vers gezette" koffie in mijn kopje en de ochtend begroeten. "Wat een luxe, wat een kwaliteit". Ik keek naar Rocky, die blij leek te zijn, maar omdat hij vastgeketend zat, ging ik niet naar hem toe.

Verderop in het veld zag ik Bram, die al aan het werk was. Hij was bezig met zijn tractor. Toen hij me opmerkte, zwaaide hij en riep iets, maar ik verstond hem niet. Hij was te ver weg. Ik stak mijn arm op en zwaaide terug. De dag begon goed, mijn humeur steeg en ik verheugde me op al het andere.

Achim was nu in de keuken te horen. "Heb je de koffie gezet?" Hij kwam ook de binnenplaats op met een kopje in zijn hand. Ik knikte. Er stond een kleine, ronde tafel voor het huis. Zoiets als een bistrotafeltje, ik ging zitten, rolde mezelf een shagje toe en genoot van het begin van de dag. Dat deed ik echt. Voor het eerst sinds de afgelopen weken genoot ik echt van de ochtend.

Rainer was nu ook "gewapend" met koffie naar buiten gekomen. "Goedemorgen mannen." Hij leunde tegen de muur van het huis, "goed dat je ons over het huis hebt verteld". Hij keek me aan. "Ja, we hadden het niet beter kunnen doen, voorlopig althans". Natuurlijk was ik blij met deze vriendelijke aanmoediging van hem. Het was goed om te horen en heel empathisch van hem.

We kwamen op tijd aan bij de GULF, voldaan en uitgerust, en het was duidelijk wat ons te wachten stond: de warmtewisselaar moest verder worden ontmanteld.

Gisteren konden we in ieder geval de deksels demonteren. Vandaag gingen we aan de slag met de binnenkant. Onder leiding van Kees marcheerde onze groep naar het magazijn. "We hebben minstens drie staalkabeltakels nodig". Kees wees naar grote, lompe werktuigen aan de achterkant van het magazijn, waaraan tientallen meters staalkabel hingen. "En grote oogbouten, neem

daar genoeg van mee". Ondertussen had Kees een aantal grote slippen op de grond gegooid. "Die moeten ook weg".

Kees liet een vorkheftruck verschillende traliekasten brengen, we konden de spullen onmogelijk dragen. Alles werd voor onze fabriek neergezet met de vorkheftruck en vervolgens door de mobiele kraan op het werkplatform gehesen. Eenmaal daar moesten we het "met de hand" uitladen, wat echt lastig was.

De voorbereidingen duurden uren, alleen onderbroken door de "Koffiebus", tot kort voor de lunchpauze. Ik had ook echt honger, ik had iets te eten nodig, nieuwe energie.

We monteerden vervolgens eerst de oogbouten aan de binnenkant van de warmtewisselaar en bevestigden er vervolgens de staalkabels aan. We bevestigden de kabels aan pijpen een paar meter verderop en spanden de staalkabels, die een losse diameter van 4 centimeter hadden, aan de oogbouten. Nadat we de binnenpijpsystemen een paar meter uit de "schil" hadden getrokken, konden we de eerste slip bevestigen, die een beetje werd opgetild door de mobiele kraan.

Met twee man, die elkaar steeds afwisselden omdat het zo'n zwaar werk was, konden we het binnenwerk van de warmtewisselaar centimeter voor centimeter uit de mantel tillen. Om de 50 centimeter moest een nieuwe slip om de buizenbundel worden geplaatst en in de kraan worden gehaakt.

Kort voor de middagpauze was er niet veel meer te doen en kon je al zien dat de pijpenbundel langzaam uit de romp gleed.

"Jongens, Koffie". Kees was nu met een technicus van Alfa Laval naar het werkplatform gekomen om een idee te krijgen van de voortgang. "We kunnen het werk vandaag pas afmaken als de bundel helemaal vrij is en in de kraan hangt, het moet gebeuren." Kees keek om zich heen. "OK?"

We wisten nu tenminste waar we waren, iets anders zeggen of zelfs maar dom kijken was totaal misplaatst. Ik nam wat proviand, "Gebak", mee uit de "Koffiebus" voor de "laatste ronde". Wie wist

hoe lang het nog zou duren. We hadden het grootste deel van de dag geworsteld met dit "vieze ding".

Gelukkig hadden Achim en Rainer, die in een andere kolom op een andere fabriek werkten, begrip en wilden ze wachten. Ze vroegen Kees of ze de rest van de dienst bij hem mochten blijven. "Ja, ja". Hij aarzelde niet met zijn antwoord. "Veel handen, snel klaar", zei hij in het Duits.

Na de "koffiepauze" ging het echter tot ieders verbazing veel "makkelijker" dan voorheen. Hoe meer de bundel uit de romp kwam, hoe meer het gewicht in de kraan hing, hoe meer de rest die nog in de romp zat er met de steun van de kraan "uit dreef", totdat de bundel uiteindelijk helemaal in de slip aan de kraan hing. Toch was het al laat, of eigenlijk later. De tijdgestuurde verlichting van de raffinaderij was al aan, waardoor alles in fel licht baadde.

"Geweldig, mannen". Kees was opgetogen. "Even het gereedschap weer inpakken, alles naar beneden, terug naar het blad, op naar de douche".

Op de terugweg bleef ik maar wegdommelen in de auto, ik was "echt uitgeput", alles deed pijn en ik was gewoon moe en wilde vroeg naar bed.

We maakten een korte tussenstop bij Albert Heijn in Brielle, kochten wat bier en snacks. Niemand van ons wilde een echt diner bereiden, maar we wilden toch "iets te eten". Ik haalde twee Nederlandse dagbladen en een exemplaar van het tijdschrift Stern bij een krantenkiosk.

Toen ik thuiskwam, liet ik me meteen in de leunstoel vallen, schoenen uit, voeten omhoog. Maar ik stond snel weer op, haalde drie flesjes bier uit de koelkast, ging aan de salontafel zitten en sloeg het Algemeen Dagblad open. Nu pas had ik zin om met Achim en Rainer te praten.

"Was jouw dag ook zo vermoeiend?" Achim ging op de bank zitten, nam een slok bier, haalde wat tabak tevoorschijn en rolde een

sigaret. "Eigenlijk alleen 's middags, toen we ons bij jullie konvooi voegden."

In hun fabriek waren ze nog steeds bezig met licht ontmantelingswerk, maar nu hadden ze een idee van wat hen nog te wachten stond.

"Ik ben al blij als het weekend is". Rainer had zich ook bij ons gevoegd. Hij had van tevoren een broodje gemaakt in de keuken. Het zag er goed uit en wekte zijn eetlust op, althans voor mij.

In de keuken "maakte" ik ook een boterham, belegd met salami en kaas, en om het beter te laten "vloeien", deed ik er ook wat mayonaise op.

Terwijl ik at, las ik de krant, Achim nam de "Stern" en bladerde erin. Rainer haalde nog een vers biertje uit de koelkast en zette er elk een op de tafel in de woonkamer. "Proost jengens".

Ik werd naar buiten getrokken, het was al donker maar nog steeds aangenaam zacht, helemaal niet kil. Ik ging aan de bistrotafel voor het huis zitten, het licht van de keuken wierp een beetje licht door het raam op de binnenplaats.

Ik had net zelf een sigaret gerold. Achim stond naast me, "Wil je ook?" Hij stak een joint naar me uit. "Echt niet, ik moet horizontaal. Nog één sigaret en dat is het voor mij". Ik liep naar de slaapkamer met de krant, het Algemeen Dagblad. "Ik zie je morgenochtend, welterusten".

Ik trok mijn kleren uit, ging op bed liggen en na twee of drie krantenartikelen legde ik de krant opzij en vielen mijn ogen dicht.

Ik werd uitgerust wakker, hoewel ik het uitputtende werk nog steeds in mijn botten voelde, maar vroeg naar bed gaan had me echt goed gedaan. Voordat ik naar de badkamer ging, zette ik het koffiezetapparaat aan. De geur van vers gezette koffie lokte Achim en Rainer de keuken in. "Zo, lekker geslapen?" Achim pakte drie koffiemokken uit de kast en schonk ons elk een kopje

in, waarna we naar buiten gingen. "Koffie op het terras. Dat kun je wel verdragen.

Met een rolletje in mijn hand zette ik een paar stappen op de binnenplaats. "Hallo Rocky" riep ik naar de hond, die vervolgens aandachtig naar ons keek. Bram was niet alleen al wakker, maar ook hard aan het werk. Hij stak een arm op ter begroeting, maar ging toen meteen terug naar zijn tractor. Ratelend en rokend verliet hij het erf. Jolanda stapte naar buiten. "Goedemorgen". Ze keek kort naar ons, haar dochter stond naast haar.

"Hoe heet het meisje eigenlijk?" Rainer keek ons aan. Ja, dat was een goede vraag. Jolanda had haar naam al genoemd, maar hoe heette ze nu? "Hoe dan ook, we moeten gaan". Achim had de autosleutels al in zijn hand en wees naar de Renault.

Onze taak lag al op ons te "wachten" bij de GULF. De warmtewisselaar bestond in totaal uit tien afzonderlijke, onderling verbonden elementen. Deze moesten nu "stap voor stap" worden gedemonteerd. We waren nu bekend met de procedure, wat het er niet gemakkelijker op maakte, maar het werd in ieder geval een beetje meer routine.

Dat is dus het werk van onze column voor de komende twee weken.

De [auteur Gustav Knudsen](#) wil op deze manier te weten komen of het zin heeft om de titel van het boek in het Nederlands te vertalen? Of er interesse is bij het lezerspubliek? Stuur je bericht naar > autor@gustavknudsen.com

Houd er rekening mee dat er nog enkele spelfouten in de tekst staan. Let op: De teksten zijn machinaal vertaald van het Duits naar het Nederlands. De auteur beschouwt dit als een KI-test. Graag horen we van u of een Nederlandse versie de moeite waard is.

Als u een verzoek wilt indienen voor de verspreiding van de definitieve versie (bijvoorbeeld per e-mail), stuur dan een e-mail naar > autor@gustavknudsen.com

Uw mening: <https://mallorca-nieuws.nl/gratis-proefexemplaar-rockanje-aan-zee-gustav-knudsen/>